

รายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ
ชุดที่ ๒ ครั้งที่ ๗๑
วันพฤหัสบดีที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๗
ณ ตึกรัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๙.๔๕ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกมาประชุมทั้งหมด ๒๔๕ คน

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขณะนี้มีท่านสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอเปิดการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติต่อไป

ก่อนอื่นผมได้รับคำขอร้องจากท่านสมาชิกเป็นจำนวนมากว่า คณะรัฐมนตรีนั่งอยู่ ณ ที่ปัจจุบันนั้น ท่านสมาชิกไม่เห็นหน้ารัฐมนตรี ไม่สบายใจ อยากจะขอประธานเชิญขึ้นมาในที่นี้ เพราะเหตุว่าท่านรัฐมนตรีก็ไม่ได้มาเต็มคณะ ผมเข้าใจว่าท่านที่มาที่นี่พอครับ ถ้าจะกรุณาได้ จะเป็นพระคุณแห่งสภาอย่างยิ่ง

(สมาชิกในที่ประชุมปรบมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : กรุณานั่งกลาง ๆ ก็ได้ ถ้าชิดมาทางนี้ผมมองไม่เห็น ขอขอบคุณครับ

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ชุดที่ ๒ ครั้งที่ ๗๗, ๗๘, ๗๙ และ ๘๐ ซึ่งได้วางไว้ให้ท่านสมาชิกตรวจสอบข้อบังคับการประชุมแล้ว จะมีท่านผู้ใดขอแก้ไขหรือมีความเห็นประการใด

(ไม่มีสมาชิกขอแก้ไข)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดขอแก้ไขหรือมีความเห็นประการใด ผมถือว่าที่ประชุมนี้รับรองรายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ชุดที่ ๒ ทั้ง ๔ ครั้งนี้

ระเบียบวาระที่ ๓ เป็นวาระกระทู้ถาม กระทู้ถามลำดับที่ ๑ เป็นกระทู้ถามด่วน ของคุณสุรินทร์ มาศดิตถ์ ถามนายกรัฐมนตรื เรื่อง การปราบปรามการทุจริต เชิญคุณสุรินทร์ครับ

นายสุรินทร์ มาศดิตถ์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม สุรินทร์ มาศดิตถ์ ขอตั้งกระทู้ถามด่วน ถาม ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี ดังต่อไปนี้คือ

เนื่องจากการปฏิบัติงานโดยทุจริต หรือโดยมิชอบ หรือโดยชอบแต่เพื่อได้ประโยชน์ตอบแทนเป็นการส่วนตัวของข้าราชการทั้งฝ่ายการเมืองและฝ่ายประจำ ทำให้เกิดความเสียหายทางการเมือง การเศรษฐกิจ การสังคม การศึกษา และอื่นๆ ของประเทศเป็นอย่างมาก การปฏิบัติดังกล่าวนั้นเรียกว่า “การคอร์รัปชัน” การคอร์รัปชันนี้แม้ว่าจะได้เปลี่ยนแปลงรัฐบาลแล้ว คณะรัฐมนตรีตั้งคณะกรรมการขึ้นมาแล้วเพื่อป้องกันและปราบปราม แต่ปรากฏว่าข้าราชการบางคนยังไม่เลิกการคอร์รัปชัน ประกอบกับข้าพเจ้าทราบว่ามีกรกระทำอันส่อไปในทางคอร์รัปชันเข้าไปถึงในที่ประชุมของคณะรัฐมนตรีชุดก่อนซึ่ง ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีคนเดียวเท่านั้นเป็นนายกรัฐมนตรี และท่านอาจไม่ทราบหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ อาทิ เรื่องที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์เสนอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาเรื่องสัมปทานป่าไม้ในจังหวัดปราจีนบุรี เมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๑๗ ข้าพเจ้าต้องการจะช่วยร่วมมือกับรัฐบาลในการป้องกันและปราบปรามการคอร์รัปชัน จึงได้มีหนังสือถึงนายกรัฐมนตรีขอทราบชื่อรัฐมนตรีที่เข้าประชุมในวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๑๗ และขอภาพถ่ายหนังสือของสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีที่แจ้งมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับเรื่องสัมปทานป่าไม้ในจังหวัดปราจีนบุรี ซึ่งคณะรัฐมนตรีประชุมลงมติเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๑๗ นั้นด้วย เพราะทราบว่าหนังสือที่แจ้งมติคณะรัฐมนตรีนั้นได้มีลักษณะเป็นการปลอมแปลงเอกสารของทางราชการคือหนังสือที่เดียวกัน ลงวันที่เดียวกัน แต่มี ๒ ฉบับ ข้อความไม่เหมือนกัน ซึ่งส่อแสดงไปในทางทุจริตหรือไม่ก็ได้

แต่การขอทราบของข้าพเจ้าดังกล่าวนั้นกลับได้รับตอบจากเลขาธิการรัฐสภาว่า สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีมีหนังสือตอบผ่านสำนักงานเลขาธิการรัฐสภาว่า การขอทราบชื่อรัฐมนตรีที่เข้าประชุมคณะรัฐมนตรีในวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๑๗ นั้น ไม่อาจแจ้งให้ทราบได้เพราะเป็นความลับของทางราชการ กรณีขอทราบมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับเรื่องการให้สัมปทานป่าไม้ในจังหวัดปราจีนบุรีแก่บริษัทศรีมหาธา จำกัด ให้ตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์

การที่ข้าพเจ้าขอทราบดังกล่าวไปนั้น ประสงค์เพื่อช่วยรัฐบาลในการป้องกันปราบปรามการทุจริต การที่ได้รับตอบจากสำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรีว่าแจ้งชื่อรัฐมนตรีที่เข้าประชุมไม่ได้เป็นความลับของทางราชการ และการให้สัมปทานป่าไม้ในจังหวัดปราจีนบุรีให้ตามกระทรวงเกษตรและสหกรณ์นั้น ข้าพเจ้าต้องการภาพถ่ายหนังสือแจ้งมติคณะรัฐมนตรีว่าด้วยกรณีนี้ ไม่ใช่ต้องการทราบนโยบาย แต่ต้องการภาพหลักฐานหนังสือ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงสงสัยว่าการปราบคอร์รัปชันของรัฐบาลนี้จะไม่ได้ผล การคอร์รัปชันจะเติบโตต่อไป จึงขอเรียนถามว่า

๑. ชื่อของรัฐมนตรีที่เข้าประชุมคณะรัฐมนตรีเป็นความลับของทางราชการจนกระทั่งจะเปิดเผยให้สมาชิกสภาธิบดีบัญญัติแห่งชาติทราบไม่ได้ทีเดียวหรือ หรือว่ามีรัฐมนตรีคนใดเข้าประชุมบ้างในวันนั้น ๆ หากไม่เป็นความลับของทางราชการในการประชุมคณะรัฐมนตรีวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๑๗ มีรัฐมนตรีชื่อใดเข้าประชุม หากเป็นความลับของทางราชการเป็นเพราะเหตุใด

๒. หนังสือแจ้งมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับเรื่องการให้สัมปทานป่าไม้ในจังหวัดปราจีนบุรีแก่บริษัทศรีมหาธา จำกัด ซึ่งคณะรัฐมนตรีประชุมเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๑๗ ท่านทราบหรือไม่ว่า หนังสือแจ้งมติที่ประชุมคณะรัฐมนตรีครั้งนั้น สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีได้แจ้งไปยังกระทรวงเกษตร ฯ ในเลขที่เดียวกัน ลงวันที่เดียวกัน แต่ข้อความไม่เหมือนกัน จึงมี ๒ ฉบับหรือได้สมคบกันแก้ไขเรื่องนี้เป็นอย่างไร แล้วท่านสามารถสั่งให้เจ้าหน้าที่ถ่ายเอกสารหนังสือฉบับนั้นมอบให้ข้าพเจ้าได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

๓. คณะกรรมการปราบปรามการทุจริตที่ท่านเป็นประธานอยู่นั้น ได้ทำงาน
 ด้านป้องกันปราบปรามการทุจริตโดยเฉพาะ สอบสวนเอาข้าราชการที่ทุจริตมาสอบสวนลง
 โทษแล้วจำนวนเท่าใด เรื่องอะไรบ้าง เหตุเกิดเมื่อใด ขอให้โปรดตอบให้ทราบด้วย

นายประกอบ หุตะสิงห์ (รองนายกรัฐมนตรี) : ท่านประธานสภาที่เคารพท่าน
 นายกรัฐมนตรีได้มอบหมายให้กระผมมาตอบกระทู้ถามของท่านสมาชิกผู้มีความเกียรติ ดังต่อไปนี้

เมื่อทางสภาต้องการที่จะทราบชื่อของคณะรัฐมนตรีที่เข้าประชุมในวันที่ ๓๐
 เมษายน ๒๕๑๗ ทางรัฐบาลก็พร้อมที่จะเปิดเผย เพราะรู้สึกว่าเป็นความลับที่จะถึงกับ
 เสียหายแต่ประการใด ในวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๑๗ ผู้ที่เข้าประชุมคณะรัฐมนตรีมีราย
 ชื่อดังนี้คือ รองนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงกลาโหม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ
 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 มหาดไทย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ รัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงสาธารณสุข รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรม รัฐมนตรีว่าการทบวง
 มหาวิทยาลัยของรัฐ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกลาโหมทั้ง ๒ ท่าน รัฐมนตรีช่วยว่าการ
 กระทรวงการคลัง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการ
 กระทรวงคมนาคม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพาณิชย์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง-
 มหาดไทยทั้ง ๒ ท่าน รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงยุติธรรม รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง-
 ศึกษาธิการ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุข และรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง-
 อุตสาหกรรม

ข้อ ๒. การให้สัมปทานป่าไม้ในจังหวัดปราจีนบุรีแก่บริษัทศรีมหาราชา จำกัด
 กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้เสนอขอให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาสรุปได้ว่า บริษัทศรีมหา
 ราชา จำกัด ได้ยื่นคำร้องขอสัมปทานทำไม้กระยาเลยป่าโครงการลำพระสะเพ็งฝั่งขวา(ป.จ. ๗)
 เนื้อที่ประมาณ ๗๕๒.๐๓ ตารางกิโลเมตร และป่าโครงการลำพระสะเพ็งฝั่งซ้าย(ป.จ. ๘)ใน
 ท้องที่อำเภอสระแก้ว จังหวัดปราจีนบุรี เนื้อที่ประมาณ ๕๖๘.๕๐ ตารางกิโลเมตร เพื่อเป็น
 การชดเชยพื้นที่ป่าโครงการไม้กระยาเลยป่าน้ำร้อน จังหวัดจันทบุรี ซึ่งถูกทางราชการตัด

พื้นที่ออกไปเพื่อประโยชน์ของทางราชการ ซึ่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้จัดให้มีการประชุมข้าราชการระดับผู้ใหญ่ในกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และที่ประชุมเห็นควรพิจารณาให้ความเป็นธรรมแก่บริษัทศรีมหาธา จำกัด แต่ควรให้เพียงป่าเดียว แต่โดยที่การให้สัมปทานป่าไม้เป็นเรื่องเกี่ยวกับนโยบาย และเป็นอำนาจของรัฐบาล กระทรวงเกษตรและสหกรณ์จึงขอให้เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณาซึ่งในคราวประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๑๗ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้เสนอเพิ่มเติมว่า คณะรัฐมนตรีได้เคยมีมติว่า ป่าไม้ที่อยู่ในเขตจังหวัดใดให้สัมปทานแก่บริษัทป่าไม้ของจังหวัดนั้น แต่เนื่องจากกรณีเป็นการขอชดเชยป่าสัมปทานเดิมที่ถูกทางราชการตัดพื้นที่ออกไป เห็นควรให้สัมปทานป่าโครงการลำพระสะเพ็งฝั่งขวา (ป.จ. ๗) แก่บริษัทศรีมหาธา จำกัด ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้พิจารณาแล้ว มีมติเห็นชอบด้วย สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีจึงได้เขียนมติคณะรัฐมนตรีแจ้งไปยังกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ว่า คณะรัฐมนตรีลงมติอนุมัติตามความเห็นของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ โดยที่มติของคณะรัฐมนตรีดังกล่าวไม่ชัดเจนสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีจึงได้เขียนมติคณะรัฐมนตรีให้ใหม่เป็นว่า คณะรัฐมนตรีลงมติว่า การสัมปทานป่าไม้ให้เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีที่ว่า ป่าไม้ที่อยู่ในเขตจังหวัดใดให้สัมปทานแก่บริษัทป่าไม้ของจังหวัดนั้น สำหรับกรณีของบริษัทศรีมหาธา จำกัด เนื่องจากบริษัทนี้ได้รับสัมปทานป่าไม้มาก่อนแล้ว และถูกทางราชการตัดพื้นที่ป่าสัมปทานบางส่วนออกไป จึงอนุมัติให้สัมปทานป่าโครงการลำพระสะเพ็งฝั่งขวา (ป.จ. ๗) ซึ่งอยู่ติดต่อกับป่าโครงการปองน้ำร้อนที่ได้รับสัมปทานอยู่เดิมแก่บริษัทศรีมหาธา จำกัด เพื่อชดเชยป่าสัมปทานเดิมที่ถูกตัดพื้นที่ออกไปเป็นกรณีพิเศษ แล้วขอถอนหนังสือฉบับเดิมกลับคืนมา โดยให้ถือหนังสือฉบับใหม่แทน แต่ไม่ผิดมติคณะรัฐมนตรีตามที่ตกลงในที่ประชุมคณะรัฐมนตรี ไม่มีการแก้ไขในเรื่องนี้แต่อย่างใด และโดยที่หนังสือฉบับใหม่ได้ส่งกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ไปแล้ว อาจติดต่อขอดูได้ที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

ข้อ ๓. เรื่องนี้ชั้นเดิมนายกรัฐมนตรีได้มอบให้รองนายกรัฐมนตรีดำเนินการอยู่คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ เพิ่งตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๑๗ มีการประชุมกันได้ครั้งเดียวก็เปลี่ยนรัฐบาล และรัฐบาล

ใหม่ได้มีคำสั่งตั้งคณะกรรมการขึ้นใหม่เมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๑๗ คณะกรรมการนี้มีหน้าที่ทั้งป้องกันและปราบปราม หน้าที่ในการปราบปรามนั้น คณะกรรมการจะแสวงหาข้อเท็จจริงเบื้องต้น เมื่อเรื่องใดมีมูลก็ส่งให้กรม กระทรวงเจ้าสังกัด หรือนายกรัฐมนตรีแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนตามกฎหมาย สุดแต่กรณีเป็นเรื่องๆ ไป ขณะนี้ก็มีเรื่องกำลังพิจารณาดำเนินการอยู่ทั้งสิ้นประมาณ ๗๐ เรื่อง ได้มีการให้สืบสวนข้อเท็จจริงไปแล้วประมาณ ๑๐ เรื่อง ให้ตั้งกรรมการสอบสวน ๗ เรื่อง บางเรื่องก็ได้ดำเนินการเสร็จสิ้นไปในชั้นกรม หรือกระทรวงนั้นๆ แล้ว ส่วนจะมีเรื่องอะไรบ้างและเหตุเกิดเมื่อใดนั้น คณะกรรมการจะได้แถลงให้ทราบเป็นคราวๆ และเป็นกรณีๆ ต่อไป เท่าที่จะเป็นที่เปิดเผยได้

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ต่อไปเป็นกระทู้ถามลำดับที่ ๒ ของคุณแมนรัตน์ ศรีกรานนท์ ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เรื่อง ชาวต่างชาติเข้ามาแย่งอาชีพ ศิลปินและดนตรีในประเทศ

นายแมนรัตน์ ศรีกรานนท์ : กราบเรียนท่านประธานสภาที่เคารพ กระผมแมนรัตน์ ศรีกรานนท์ กระผมขอประทานเสนอกระทู้ถาม เรื่องชาวต่างชาติเข้ามาแย่งอาชีพ ศิลปินและดนตรีในประเทศ กระทู้ถามของกระผม ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้

เนื่องจากปรากฏว่า ได้มีนักแสดงและนักดนตรีชาวต่างประเทศได้เดินทางเข้ามาในประเทศในรูปต่างๆ เช่น นักธุรกิจบ้าง นักทัศน اجرบ้าง บ้างก็แจ้งเท็จต่อเจ้าพนักงานว่าเข้ามาประกอบอาชีพอื่น ๆ อันมีรายได้ต่ำ เพื่อเจตนาจะโกงภาษีอันรัฐพึงจะได้ เช่น มีอาชีพเล่นดนตรีมีรายได้ประมาณเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท แต่แจ้งว่ามีอาชีพเป็นคนรับใช้ในโรงแรมมีเงินได้เพียงเดือนละ ๒,๐๐๐ บาทเท่านั้น ซึ่งเป็นการแย่งอาชีพนักดนตรีหรือนักแสดงชาวไทยให้ขาดรายได้ไป ชำราย นักดนตรีหรือนักแสดงชาวต่างชาติเหล่านั้นกลับส่งเงินตรากลับไปยังประเทศของเขา ทำให้รัฐสูญเสียเงินตราไปต่างประเทศปีละจำนวนไม่น้อย เพื่อช่วยและส่งเสริม ทั้งสงวนไว้ซึ่งอาชีพดังกล่าวไว้สำหรับคนไทย และป้องกันมิให้เงินตรารั่วไหลออกนอกประเทศ เพราะปัจจุบันนี้ยังไม่มีความหมายเกี่ยวกับการควบคุมและการสงวนอาชีพนักร้องและนักดนตรีที่เป็นคนไทยและเป็นเจ้าของประเทศ โดยเฉพาะเหตุการณ์ต่างๆ ที่

ส่งผลเสียหายแก่รัฐบาลและประชาชนคนไทยที่ประกอบอาชีพดังกล่าวจะทวีความรุนแรงยิ่งขึ้นทุกวัน ฉะนั้นกระผมขอเรียนถามว่า

๑. กระทรวงมหาดไทยทราบเรื่องหรือไม่ ถ้าทราบ จะมีมาตรการในการช่วยเหลือนักดนตรีและนักร้องซึ่งเป็นคนไทย แต่ถูกชาวต่างชาติเข้ามาแย่งอาชีพดังกล่าวอย่างไร

๒. กระทรวงมหาดไทยมีนโยบายที่จะตรวจสอบข้อเท็จจริงในพฤติกรรมของคนต่างชาติเหล่านี้เพื่อประโยชน์แก่กระทรวงการคลัง ในการเรียกเก็บภาษีเงินได้ให้ถูกต้องกับความเป็นจริง เป็นการเพิ่มพูนรายได้แก่รัฐอีกทางหนึ่งประการใดหรือไม่

๓. กระทรวงมหาดไทยมีนโยบายที่จะเข้มงวดกวดขันชาวต่างประเทศดังกล่าวในเรื่องใบอนุญาต และการตรวจคนเข้าเมืองให้รัดกุมยิ่งขึ้นหรือไม่ประการใด

๔. บุคคลดังกล่าวนี้ อาจจะเป็นมูลเหตุให้เกิดคดีอุกฉกรรจ์ได้ ดังที่ได้มีข่าวปรากฏในหนังสือพิมพ์อยู่เนือง ๆ บ้างก็เป็นตัวการทำให้วัยรุ่นหลงไหลติดยาเสพติดให้โทษ อันเป็นผลเสียหายอย่างใหญ่หลวงแก่ประเทศชาติ กระทรวงมหาดไทยมีมาตรการที่จะขจัดและป้องกันปัญหานี้อย่างใดหรือไม่ ถ้ามี ได้ดำเนินการไปแล้วแค่ไหน เพียงไรถ้ายังไม่มี จะเริ่มดำเนินการได้โดยเร็วที่สุดหรือไม่ เมื่อใด ซึ่งกระผมได้เรียนแล้วว่าข้อนี้ทางกรมตำรวจได้กำลังจัดทำอยู่นะครับ

๕. กระทรวงมหาดไทยมีนโยบายที่จะออกกฎหมายเพื่อควบคุมและสงวนอาชีพนักร้องและนักดนตรีไว้สำหรับคนไทยหรือไม่ และหากเห็นควรให้มีกฎหมายเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้วจะเริ่มดำเนินการเสนอกฎหมายโดยด่วนที่สุดได้หรือไม่ เมื่อใด ขอประทานกราบเรียนเท่านั้นครับ ขอขอบคุณ

พลตำรวจตรี อรรถสิทธิ์ สีทธิสุนทร (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผมขอตอบกระทู้ถามของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. ที่ถามว่า กระทรวงมหาดไทยทราบเรื่องนักร้อง นักดนตรีชาวต่างประเทศเข้ามาแย่งอาชีพคนไทยหรือไม่ และจะมีมาตรการในการช่วยเหลือนักดนตรี นักร้อง ซึ่งเป็นคนไทย แต่ถูกต่างด้าว ต่างชาติมาแย่งอาชีพมาแย่งอาชีพดังกล่าวอย่างไร นั้น ขอเรียนว่ากระทรวง

มหาดไทยทราบเรื่องนี้อยู่แล้วและได้ดำเนินการแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยใช้มาตรการฯ ดังต่อไปนี้

๑.๑ ในกรณีที่มียกต่างด้าวเดินทางเข้ามาในประเทศไทย ไม่ว่าจะเข้ามาในรูปใดก็ตาม เมื่อได้มาอยู่ครบกำหนดตามที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้อนุญาตไว้ตามประเภทของการตรวจลงตราหนังสือเดินทางแล้ว เมื่อมีความประสงค์จะอยู่ต่อไปอีก หากทางสืบสวนได้ความว่าผู้นั้นเข้ามาประกอบอาชีพเกี่ยวกับทางดนตรีแล้ว ทางกองตรวจคนเข้าเมืองจะพิจารณาไปในทางไม่อนุญาตและเร่งรัดให้เดินทางออกไปโดยด่วน หากฝ่าฝืนไม่ยอมกลับก็จะส่งตัวให้พนักงานสอบสวนท้องที่ดำเนินคดีส่งฟ้องศาลทุกรายไป และเมื่อคดีถึงที่สุดแล้วหากไม่ยอมเดินทางกลับออกไปหรือยังไม่พร้อมที่จะเดินทางกลับกองตรวจคนเข้าเมืองก็จะนำตัวไปกักขังไว้ตามพระราชบัญญัติตรวจคนเข้าเมือง เพื่อรอส่งตัวกลับ ซึ่งกฎหมายได้ให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองที่จะกักขังไว้ได้โดยไม่มีกำหนดจนกว่าผู้นั้นจะเดินทางออกไปได้ ซึ่งกรณีเช่นนี้ทำให้คนต่างด้าวเกิดความเกรงกลัวและไม่กล้ากระทำการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง คืออยู่เกินกำหนดที่อนุญาตเพื่อประกอบอาชีพดังกล่าว

๑.๒ ทางกองตรวจคนเข้าเมืองได้ร่วมกับกรมแรงงานส่งพนักงานเจ้าหน้าที่ออกไปสืบสวนจับกุมคนต่างด้าวที่เข้ามาเล่นดนตรีตามบาร์หรือไนท์คลับ หรือตามโรงแรมใหญ่ ๆ โดยไม่มีใบอนุญาตจากกรมแรงงานให้ประกอบอาชีพได้เสมอมา ในปีพ.ศ. ๒๕๑๖ เจ้าหน้าที่ตรวจเข้าเมืองได้จับกุมได้ ๒๑ ราย ปี ๒๕๑๗ จนถึงบัดนี้จับกุมได้กว่า ๔๐ ราย

๑.๓ สำหรับมาตรการที่เข้มงวดกวาดขันกับคนต่างด้าวที่เข้ามาแย่งอาชีพคนไทย ไม่ว่าจะเป็อาชีพใดนั้น ทางกองตรวจคนเข้าเมืองได้คำนึงถึงปัญหานี้เป็นอย่างมาก ดังนั้นในการพิจารณาอนุญาตให้คนต่างด้าวเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักร สำหรับรายที่ทางสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยในต่างประเทศแจ้งมาทางกองตรวจคนเข้าเมือง จึงพิจารณากลับกรองอนุญาตให้เข้าได้เฉพาะในกรณีที่จำเป็นจริง ๆ เท่านั้น

ข้อ ๒. ที่ถามว่าเกี่ยวกับการตรวจสอบข้อเท็จจริงและพฤติกรรมของคนต่างด้าวเพื่อประโยชน์ในการเรียกเก็บภาษีเงินได้ให้ถูกต้องตามความเป็นจริงนั้น ทางกองตรวจคนเข้าเมืองมีข้อตกลงกับกรมสรรพากรโดยกรมสรรพากรได้ขอความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่

ของกองตรวจคนเข้าเมืองตามด่านต่าง ๆ ให้ช่วยตรวจสอบหลักฐานการเสียภาษีของคนต่าง
 ด้าว ที่เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรเกิน ๕๐ ในขณะที่ผู้นั้นจะเดินทางออกนอกราชอาณาจักร
 อย่างกวดขันอยู่แล้ว

ข้อ ๓. ที่ถามว่ากระทรวงมหาดไทยมีนโยบายที่จะเข้มงวดกวดขันชาวต่างประเทศ
 ดังกล่าวในเรื่องใบอนุญาต และการตรวจคนเข้าเมืองให้รัดกุมยิ่งขึ้นหรือไม่ ประการใดนั้น
 เรื่องนี้ขอเรียนว่า ทางกองตรวจคนเข้าเมืองได้ยึดเป็นหลักการอย่างเคร่งครัดในอันที่จะต้อง
 ตรวจสอบหลักฐานทางการเงินและตำแหน่งหน้าที่การงานของผู้ที่จะเข้ามาและบรรดาผู้ที่มา
 รับรองผู้ยื่นคำร้องขอเข้าเมืองก่อนเสมอ ถ้าเห็นว่าไม่เหมาะสมประการใดแล้ว ทางกองตรวจ
 คนเข้าเมืองก็จะเสนอไปในทางไม่อนุญาตทุกราย เพื่อตัดปัญหาคนต่างด้าวเข้าเมืองเข้ามา
 แย่งอาชีพของคนไทย

ข้อ ๔. ที่ถามว่ากระทรวงมหาดไทยมีมาตรการที่จะขจัดและป้องกันปัญหา
 คนต่างด้าวดังกล่าว อันอาจเป็นมูลเหตุให้เกิดคดีอุกฉกรรจ์ได้หรือไม่ และได้ดำเนินการไป
 แล้วแค่ไหนเพียงไรนั้น เรื่องนี้ขอเรียนว่า ทางกองตรวจคนเข้าเมืองได้ร่วมทำการสืบสวนจับ
 กุมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ตามโรงแรมต่าง ๆ เมื่อจับกุมได้ก็จัดส่งให้เจ้าพนักงานสอบสวน
 ดำเนินคดี แล้วรีบส่งตัวออกกลับไปในทันที ถ้ายังออกไม่ได้ ก็กักตัวไว้เพื่อรอการส่ง
 ออก และในกรณีที่ชาวต่างประเทศถูกดำเนินคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษนั้น เมื่อคดีถึงที่
 สุดและส่งตัวกลับออกไปแล้ว จะมีคำสั่งห้ามมิให้ผู้นั้นเดินทางกลับเข้ามาในราชอาณาจักรไทย
 อีกต่อไป ซึ่งมาตรการดังกล่าวนี้ดำเนินการโดยเข้มงวดกวดขันอยู่แล้ว

ข้อ ๕. ที่ถามว่ากระทรวงมหาดไทยจะออกกฎหมายเพื่อควบคุมและสงวนอาชีพ
 นักร้อง นักดนตรี ไว้สำหรับคนไทยหรือไม่นั้น เรื่องนี้ขอเรียนว่า เป็นเรื่องที่รัฐบาลจะต้อง
 พิจารณาอย่างรอบคอบก่อน และกระทรวงมหาดไทยขอรับความคิดเห็นของท่านสมาชิกผู้มี
 เกียรตินี้ไว้ศึกษาและพิจารณาต่อไป

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : กระทั่งถามลำดับที่ ๓ เป็นของคุณจักรชัย
 จริยเวชช์วัฒนา ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่องขอให้สงวนเขวง
 พระจันทร์และเขาชะเมาเป็นวนอุทยานแห่งชาติ เชิญคุณจักรชัยครับ

นายจักรชัย จริยเวชช์วัฒนา : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม จักชัย จริยเวชช์วัฒนา ขอตั้งกระทู้ถาม ตามรัฐธรรมนูญว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ดังต่อไปนี้

เนื่องด้วยทางจังหวัดระยองยังไม่มีสถานที่พักผ่อนหย่อนใจตามป่าเขาอันเป็น วิถีธรรมชาติเลย ทั้ง ๆ สถานที่ เช่น ถ้ำ น้ำตก อันสวยงามก็มีอยู่ด้วยกันหลายแห่งไม่แพ้ วนอุทยานทั่ว ๆ ไปในจังหวัดอื่น ๆ ดังเช่นเขาวงพระจันทร์และเขาชะเมาอยู่ที่อำเภอแกลง จังหวัดระยอง ควรที่รัฐบาลจะสงวนไว้เป็นวนอุทยานแห่งชาติ และเพื่อที่จะได้สงวนพันธุ์ สัตว์ป่าไว้อีกด้วย ไม่ให้คนเข้าไปล่ายิงเอาเนื้อไปขาย ถ้าปล่อยทิ้งไว้ไม่ควบคุมดูแลอาจจะ สูญพันธุ์สัตว์ป่าแปลก ๆ เสียก่อนก็ได้ กับบรรดาต้นไม้ชนิดต่าง ๆ ที่ขึ้นอยู่ภายในบริเวณป่า นั้นก็อาจจะถูกโค่นตัดทำลาย เพื่อนำเอาไม้มาเลื่อยขายหรือปลุกบ้าน ทั้ง ๆ ที่เป็นต้นไม้ที่มี ผลไม้ลือชื่อดังเช่น เงาะ ทุเรียน หรือรังสาธ ด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของบุคคลเหล่านี้ จะ ทำให้เสียแก่เศรษฐกิจของประเทศชาติมากยิ่งขึ้นและทำให้ท้องที่แห่งนั้นฝนไม่ตกกันดารน้ำ เกิดความแห้งแล้งขึ้น เป็นเหตุให้กระทบกระเทือนถึงพืชผลที่ได้ปลูกไว้ และในที่สุดก็จะ กลับมากกระทบกระเทือนกับตัวบุคคลเหล่านั้นเข้าเอง ดังที่เป็นอยู่ในภาคอีสานทุกวันนี้ จึง เห็นควรให้รัฐบาลได้คิดสงวนเขาวงพระจันทร์และเขาชะเมา ทั้ง ๒ แห่งนี้ให้เป็นวนอุทยาน แห่งชาติ เพื่อจะได้เป็นแหล่งพักผ่อนหย่อนใจแก่บรรดาประชาชนทั่ว ๆ ไป และ ทางรัฐบาลก็อาจมีรายได้จากบรรดานักท่องเที่ยวทั้งภายในและต่างชาติอีกด้วยประกอบกับ อยู่ก็ไม่ห่างไกลจากกรุงเทพมหานครเท่าใดนัก ซึ่งทางรัฐบาลก็จะเสียเงินงบประมาณเพียง ครั้งแรกในการบำรุงจัดสร้างที่พักให้คนดูแลรักษาพักเท่านั้น ต่อไปภายหน้าก็จะเก็บรายได้เข้าชมน้ำไปชดเชยกับที่เสียไป ทั้งจะทำให้จังหวัดระยองเจริญขึ้นกว่าเดิม โดยประชาชนต่าง ก็จะไปพักผ่อนเดินทางไปเที่ยวกันมากกว่าเท่า จึงขอเรียนถามว่า

ท่านจะดำเนินการจัดให้เขาวงพระจันทร์และเขาชะเมาเป็นแหล่งสงวนไว้เป็น อุทยานแห่งชาติได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้เป็นเพราะเหตุใด ขอขอบคุณครับ

นายเฉลียง ชำรงนาวาสวัสดิ์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) : ท่านประธานสภาที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม เฉลียง ชำรงนาวาสวัสดิ์ รัฐบาล

ขอตอบกระทู้ถามของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ดังนี้

การจัดตั้งอุทยานแห่งชาติและวนอุทยาน เป็นมาตรการสำคัญของรัฐในการที่จะ สงวนสภาพสิ่งแวดล้อม ตลอดจนเผยแพร่ความสำคัญของทรัพยากรป่าไม้ ให้ประชาชนทั่วไป ได้เข้าใจและสนับสนุน ซึ่งรัฐบาลปัจจุบันได้มีแผนการอยู่แล้วที่จะจัดตั้งอุทยานแห่งชาติขึ้นใหม่ ๓ แห่งคือที่เขาสระบาป จังหวัดจันทบุรี ที่ขุนตกรน จังหวัดลำพูน และที่เอราวัณ จังหวัดกาญจนบุรี ในการที่จะพิจารณาจัดตั้งป่าได้ให้เป็นอุทยานแห่งชาติ หรือวนอุทยาน มีหลักเกณฑ์โดยทั่วไป ดังต่อไปนี้

๑. เป็นป่าที่มีความอุดมสมบูรณ์ตามธรรมชาติ มีทิวทัศน์สวยงามเป็นที่ติดตา ตริ่งใจแก่ผู้ได้พบเห็น มีสัตว์ป่าชุกชุม หรือเป็นป่าบนเขาสูงเหมาะสมที่จะสงวนรักษาไว้เป็น แหล่งต้นน้ำลำธาร

๒. เป็นที่ดินที่มีได้อยู่ในกรรมสิทธิ์หรือครอบครองโดยชอบด้วยกฎหมายของ บุคคลใดและเป็นที่ยังไม่มีราษฎรบุกรุกแผ้วถาง ยึดถือครอบครองสิทธิในที่ดินกระจัดกระจาย ทั่วไปจนไม่สามารถจะกันออกจากแนวเขต หรือจนเป็นอุปสรรคไม่สามารถจะเข้าไปดำเนินการ จัดตั้งเป็นอุทยานแห่งชาติได้

๓. เป็นป่าที่มีเนื้อที่ติดต่อกันใหญ่และกว้างขวางพอสมควรไม่ห่างไกลคมนาคม มากนักประชาชนสามารถที่จะเดินทางไปทัศนศึกษาธรรมชาติวิทยา หรือพักผ่อนหย่อนใจได้ โดยสะดวกและปลอดภัย

สำหรับในกรณีป่าเขาวงพระจันทร์และเขาชะแมงนี้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ได้ มีโครงการที่จะจัดตั้งเป็นอุทยานแห่งชาติต่อไป ขณะนี้พนักงานเจ้าหน้าที่กำลังดำเนินการรังวัด แนวเขตและสำรวจเบื้องต้นอยู่ ซึ่งคาดว่าจะแล้วเสร็จประมาณปลายเดือนมกราคม ๒๕๑๘ ผลการ สำรวจขั้นต้นแสดงว่าเขา ๒ เขานี้ มีเนื้อที่รวมกันประมาณ ๗๕ ตารางกิโลเมตร และเป็น ป่าต้นน้ำลำธารที่สำคัญยิ่งสำหรับจังหวัดระยอง มีสัตว์ป่าชุกชุม มีน้ำตกกับทิวทัศน์สวยงาม หลายแห่ง การสำรวจขั้นสุดท้ายจะแล้วเสร็จในเดือนมกราคมนี้ หลังจากนั้นกระทรวงเกษตร และสหกรณ์จะได้เสนอรัฐบาลขอตั้งเป็นอุทยานแห่งชาติเขาวงพระจันทร์เพื่อให้เป็นสมบัติที่ ถาวรของประเทศ และของจังหวัดระยองต่อไป ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : กระทู้ถามลำดับที่ ๔ ของคุณจำลอง เทวารุท
ถามนายกรัฐมนตรี เรื่อง ความสูญเสียของงบประมาณแผ่นดิน

นายจำลอง เทวารุท : ท่านประธานที่เคารพ กระผมจำลอง เทวารุท ขอตั้งกระทู้ถาม
ถาม ฯพณฯ นายกรัฐมนตรี เรื่อง ความสูญเสียของงบประมาณแผ่นดิน ดังมีความต่อไปนี้

เนื่องด้วยมีรัฐบาลหลายยุคหลายสมัยมาแล้วได้มีนโยบายและแนวทางปฏิบัติที่
ไม่เหมาะสม เป็นเหตุให้รัฐต้องสูญเสียงบประมาณแผ่นดินไปโดยเปล่าประโยชน์เป็นจำนวน
ปีละมากมาย ทั้งเป็นการทำให้รัฐต้องเสียดำรงงานไปโดยเปล่าประโยชน์และไร้เหตุผล และเป็น
การบั่นทอนขวัญและกำลังใจของข้าราชการเป็นอย่างมาก กล่าวคือ รัฐได้นำระบบที่ไม่เหมาะสม
มาใช้ในระบบราชการทุกกระทรวง ทบวง กรม คือการสั่งให้ข้าราชการระดับผู้ใหญ่และผู้น้อย
ที่รัฐไม่ไว้วางใจหรือปฏิบัติงานผิดพลาดและบกพร่องเข้ามาประจำกระทรวง กรม กอง และ
ส่วนราชการต่าง ๆ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคมีจำนวนมากมาย ข้าราชการดังกล่าวไม่ได้
ปฏิบัติงานของชาติเป็นชิ้นเป็นอัน บางคนไม่ได้ทำอะไรเลย นอกจากถึงสิ้นเดือนก็ไปเซ็นชื่อ
รับเงินเดือน เพราะไม่มีหน้าที่รับผิดชอบและไม่มีแม้แต่โต๊ะจะนั่งปฏิบัติงาน ข้าราชการ
ดังกล่าวต้องเสียขวัญเสียกำลังใจและปราศจากความรับผิดชอบต่อหน้าที่โดยสิ้นเชิง บางราย
ก็แสดงความโกรธแค้นซึ่งซึ่งต่อรัฐบาลหรือผู้บังคับบัญชา เมื่อมีเวลาว่างมากเข้าก็รวมกลุ่มกัน
ติฉินนินทารัฐบาลหรือผู้บังคับบัญชาอย่างสาหัสเสียเทเสีย เป็นเหตุให้เกิดความแตกแยกกัน
ในหมู่ข้าราชการด้วยกัน และทำให้เสถียรภาพของรัฐบาลเสื่อมโทรมเสียหายถึงชาติบ้านเมือง
เป็นส่วนรวมอย่างมาก จึงขอเรียนถามว่า

๑. รัฐบาลนี้จะยกเลิกระบบสั่งให้ข้าราชการทุกระดับทุกตำแหน่งประจำกระทรวง
กรม กอง และส่วนราชการต่าง ๆ เสียทีจะได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ เพราะเหตุใด

๒. ข้าราชการดังกล่าวบางคนอาจจะทำประโยชน์ให้แก่ชาติบ้านเมืองได้ ถ้าจะ
พิจารณาอบรมและปรับปรุงให้มีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องที่ตนถนัด จะเป็นการแก้ไขให้เกิด
ประโยชน์แก่ชาติบ้านเมืองมิใช่น้อย เพราะเหตุใดรัฐบาลจึงไม่คิดแก้ไขและปรับปรุง

๓. ถ้าจะลงโทษโดยวิธีส่งตัวไปปฏิบัติงานในท้องถิ่นทุรกันดาร หรือในเขตที่มีผู้ก่อการร้ายเป็นการแก้ตัวเมื่อปฏิบัติงานได้ผลดีก็ปูนบำเหน็จความชอบให้แล้วย้ายกลับมาปฏิบัติงานในตำแหน่งเดิมจะได้หรือไม่

๔. ขอทราบว่ามีข้าราชการที่ถูกเรียกตัวเข้าประจำกระทรวง กรม กอง และส่วนราชการต่าง ๆ ทุกระดับมีจำนวนทั้งสิ้นเท่าใด และมีตำแหน่งใดบ้าง

๕. เงินงบประมาณที่รัฐต้องจ่ายเป็นเงินเดือนให้ข้าราชการดังกล่าวในข้อ ๔ เป็นเงินปีละเท่าใด

๖. รัฐต้องตั้งตำแหน่งราชการเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ต้องสิ้นเปลืองเงินภาษีอากรซึ่งเป็นหยาดเหงื่อของประชาชนปีละมากมาย ถ้าจะอบรมปรับปรุงข้าราชการที่มีตำแหน่งและเงินเดือนประจำดังกล่าวอยู่แล้ว แต่ไม่ได้ทำประโยชน์ให้แก่ราชการบ้านเมืองนั้น ๆ แทนการตั้งตำแหน่งขึ้นใหม่จะได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้เพราะเหตุใด

๗. รัฐบาลทราบหรือไม่ว่า ข้าราชการที่กล่าวถึงนี้กำลังเป็นบุคคลเสียขวัญ ไร้อนาคต อาจทำตนเป็นภัยต่อประเทศชาติทั้งในทางตรงและทางอ้อมได้โดยง่าย

๘. รัฐมีนโยบายและมาตรการใดที่จะดำเนินการกับข้าราชการดังกล่าวให้มีขวัญที่ดีและกลับทำประโยชน์ให้แก่ชาติบ้านเมืองได้มากยิ่งขึ้น

๙. รัฐบาลเคยตรวจสอบข้อเท็จจริงบ้างหรือไม่ว่า ข้าราชการที่กล่าวถึงนี้ บางราย ก็มิได้มีความผิดอันใด หากแต่ผู้บังคับบัญชาไม่ชอบหน้าเป็นส่วนตัว และบางรายก็อาจเนื่องมาจากเหตุผลในทางการเมือง ขอขอบพระคุณครับ

นายประกอบ หุตะสิงห์ (รองนายกรัฐมนตรี) : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผมขอตอบกระทู้ถามของท่านสมาชิกผู้มีความเกียรติแทนท่านนายกรัฐมนตรี ดังต่อไปนี้

ตามคำถามข้อ ๑. การแต่งตั้งข้าราชการให้ประจำกระทรวง ประจำกรม ประจำจังหวัด และประจำกอง ยังมีความจำเป็นต่อการบริหารราชการ กล่าวคือในกรณีที่ข้าราชการถูกสอบสวนหรือถูกกล่าวหาทางวินัย ซึ่งยังไม่สมควรให้พักราชการ แต่ถ้าจะให้ข้าราชการผู้นั้นยังคงอยู่ในตำแหน่งเดิมอาจทำให้การสอบสวนหาข้อเท็จจริงไม่สะดวกและไม่เป็นธรรม ก็จำเป็น

ต้องย้ายข้าราชการผู้นั้นออกจากตำแหน่งหน้าที่ดังกล่าว และให้มาประจำกระทรวงหรือประจำกรมแล้วแต่กรณี หากยกเลิกมาตรการดังกล่าวนี้จะเป็นอุปสรรคในการปฏิบัติราชการและอาจจะมีผลกระทบกระเทือนถึงการสอบสวนหาข้อเท็จจริงที่ถูกต้องและยุติธรรมได้ ในกรณีที่กระทรวงทบวงกรมหรือจังหวัดมีงานพิเศษรีบด่วนเฉพาะหน้า ที่ไม่อาจตั้งตำแหน่งได้ทันท่วงที อาจต้องสั่งให้ข้าราชการบางคนมาประจำกระทรวง ประจำกรมหรือประจำจังหวัดเพื่อปฏิบัติงานนั้นเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปก่อนเฉพาะคราวหรือจนกว่าจะได้ตั้งตำแหน่งใหม่ บางส่วนราชการมีข้าราชการปฏิบัติราชการในส่วนภูมิภาคและในต่างประเทศมาก ส่วนราชการเหล่านี้จำเป็นต้องหมุนเวียนข้าราชการเพื่อความเหมาะสมในการปฏิบัติราชการ ทั้งนี้อาจเนื่องจากความไม่เหมาะสมของตัวบุคคลหรือเพื่อให้ข้าราชการได้ศึกษาเรียนงานก่อนพิจารณาแต่งตั้งหรือเหตุผลอื่น ซึ่งต้องการความคล่องตัวเพียงพอในการโยกย้ายข้าราชการ เพราะในหลายกรณีไม่อาจโยกย้ายสลับเปลี่ยนตัวบุคคลและอัตราเฉพาะตำแหน่งต่างๆ ได้ทันท่วงที จึงจำเป็นต้องเปิดโอกาสให้มีการแต่งตั้งข้าราชการประจำกระทรวง ประจำกรมไปพลางก่อนในกรณีที่ข้าราชการได้รับอนุมัติให้ไปศึกษาหรือฝึกอบรมในประเทศหรือต่างประเทศเพื่อให้มีความรู้พอที่จะปฏิบัติงานในตำแหน่งที่ต้องใช้ความรู้เช่นนั้น เจ้าสังกัดจะได้สั่งให้ข้าราชการผู้นั้นประจำกระทรวงหรือประจำกรมแล้วแต่กรณี เพื่อสามารถแต่งตั้งผู้อื่นให้ดำรงตำแหน่งและปฏิบัติงานแทนผู้ไปศึกษาหรือฝึกอบรมมิให้เสียราชการได้ จากเหตุผลดังกล่าวจึงเห็นว่าการให้แต่งตั้งข้าราชการประจำกระทรวง ประจำกรมประจำจังหวัดได้ ยังมีความจำเป็นอยู่ ยังไม่สมควรยกเลิกเสียทีเดียว แต่หากพิจารณาจำกัดให้ใช้เฉพาะกรณีที่จำเป็นจริงๆ และชั่วคราวระยะเวลาอันสั้น ซึ่งรัฐบาลกำลังศึกษาเพื่อวางหลักเกณฑ์ในเรื่องนี้อยู่แล้ว

ตอบคำถามข้อ ๒. กรณีที่ข้าราชการได้รับแต่งตั้งให้ประจำกระทรวง ประจำกรมหรือประจำจังหวัด อันเนื่องมาจากการถูกสอบสวนทางวินัยหรือถูกกล่าวหาทางวินัยนั้นมิใช่กรณีขาดความรู้ความสามารถที่เหมาะสมกับงาน จึงไม่อยู่ในข่ายที่จะทำการอบรม ส่วนข้าราชการประจำกระทรวงหรือประจำกรมที่อยู่ระหว่างลาศึกษาหรือเรียนงานฝึกงานเพื่อเตรียมรับงานใหม่ ก็ถือว่าได้รับการอบรมโดยตรงอยู่แล้ว สำหรับกรณีข้าราชการมีความรู้ความสามารถไม่ตรงกับงาน แล้วได้รับแต่งตั้งให้ประจำกระทรวง หรือประจำกรม หากจะมีก็อาจอบรมให้มีความรู้

ความสามารถตรงกับงานใหม่ได้บ้าง ส่วนกรณีข้าราชการหย่อนสมรรถภาพนั้นเป็นกรณีที่ทางราชการจะสั่งให้ออกจากราชการ โดยไม่สั่งให้ประจำกระทรวงประจำกรมอยู่แล้ว

ตอบคำถามข้อ ๓. การลงโทษข้าราชการโดยส่งตัวไปปฏิบัติงานในท้องถิ่นทุรกันดาร หรือในเขตที่มีผู้ก่อการร้ายเพื่อให้โอกาสแก่ตัวนั้น ไม่ชอบด้วยหลักการ เพราะท้องถิ่นทุรกันดาร หรือในเขตผู้ก่อการร้ายหรือท้องถิ่นที่ห่างไกลความเจริญ เป็นที่ที่ทางรัฐบาลพยายามปรับปรุง ขยายความเจริญไปให้ถึง ต้องการข้าราชการที่ดีมีความสามารถ อุทิศและเสียสละให้แก่ส่วนรวม ไปปฏิบัติงานเพื่อความเจริญของท้องถิ่น การจะส่งข้าราชการที่ไม่ดีไป เป็นการลงโทษเพื่อให้โอกาสแก่ตัวนั้น เท่ากับเป็นการลงโทษท้องถิ่นนั้นด้วยนอกจากนั้นการลงโทษข้าราชการด้วยวิธีนี้จะทำให้ข้าราชการที่ดีมีความสามารถไม่ต้องการไปในท้องถิ่นกันดาร เพราะอาจเข้าใจว่าเป็นการถูกลงโทษ จึงไม่ควรใช้วิธีลงโทษข้าราชการโดยส่งตัวไปปฏิบัติงานในท้องถิ่นทุรกันดารหรือในเขตที่มีผู้ก่อการร้าย

ตอบคำถามข้อ ๔. ข้าราชการที่ถูกสั่งให้ประจำกระทรวง ประจำกรมประจำกอง และประจำจังหวัดตามตัวเลขที่สำรวจเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๖ มีข้าราชการพลเรือนทั่วไป ๑๖๗ คน เป็นชั้นพิเศษ ๓ คน ชั้นเอก ๒๐ คน ชั้นโท ๒๑ คน ชั้นตรี ๑๒๓ คน มีข้าราชการตำรวจ ๒๗๙ คน เป็นชั้นนายพลตำรวจ ๖ คน ชั้นพันตำรวจ ๔๗ คน ชั้นร้อยตำรวจ ๑๗๒ คน ไม่มียศ ๔ คน แต่ทั้งนี้รวมทั้งผู้ทำหน้าที่ในตำแหน่งที่ยังไม่มีชื่อตามกฎหมายด้วย

ตอบคำถามข้อ ๕. เงินงบประมาณที่รัฐต้องจ่ายเป็นเงินเดือนข้าราชการพลเรือนทุกประเภทดังกล่าวในปีงบประมาณ ๒๕๑๖ เป็นเงิน ๑๑,๗๑๘,๐๐๐ บาท

ตอบคำถามข้อ ๖. การตั้งตำแหน่งใหม่ของส่วนราชการต่างๆ นั้น รัฐบาลคำนึงถึงปริมาณและคุณภาพของงานเป็นหลัก หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การตั้งตำแหน่งในส่วนราชการต่างๆ นั้นจะต้องกระทำให้เหมาะสมกับปริมาณและคุณภาพของงานของส่วนราชการนั้นๆ การที่รัฐบาลต้องตั้งตำแหน่งข้าราชการเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ นั้น ก็เนื่องจากว่าส่วนราชการต่างๆ ได้ขยายและปรับปรุงงานและโครงการต่างๆ เพื่อให้สามารถสนองความต้องการของประชาชนที่เพิ่มขึ้นตามความเจริญของบ้านเมือง และเพื่อให้การพัฒนาประเทศบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ การขยายและปรับปรุงงานดังกล่าวเป็นผลให้

ปริมาณและคุณภาพงานของส่วนราชการต่าง ๆ สูงขึ้น จึงจำเป็นต้องตั้งตำแหน่งเพิ่มขึ้นเพื่อให้การดำเนินงานมีประสิทธิภาพ อนึ่ง ตำแหน่งต่าง ๆ ที่ตั้งใหม่ในแต่ละปีนั้น ส่วนมากเป็นตำแหน่งที่ใช้บรรจุผู้ได้รับปริญญาหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ สำหรับข้าราชการที่มีตำแหน่งและเงินเดือนประจำอยู่แล้ว แต่ไม่ได้ทำประโยชน์แก่ราชการนั้นเมื่อเป็นจำนวนน้อยมาก ซึ่งทางราชการก็ได้พยายามให้การฝึกอบรมเพื่อปรับปรุงสมรรถภาพอยู่แล้ว นอกจากนี้ข้าราชการดังกล่าวส่วนมากเป็นข้าราชการที่ดำรงตำแหน่งธุรการ จึงไม่อาจบรรจุแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งที่ต้องใช้วิชาชีพตามที่ส่วนราชการต่าง ๆ ต้องการได้ ฉะนั้นการที่จะปรับปรุงอบรมข้าราชการที่มีตำแหน่งและอัตราเงินเดือนประจำอยู่แล้ว แต่ไม่ได้ทำประโยชน์แก่ราชการบ้านเมืองแทนการตั้งตำแหน่งขึ้นใหม่จึงไม่อาจกระทำได้

ตอบคำถามข้อ ๗, ข้อ ๘, และข้อ ๙. รวมกันดังนี้ รัฐบาลตระหนักดีว่า การแต่งตั้งข้าราชการประจำกระทรวง ประจำกรม ประจำจังหวัดหรือประจำกองได้กระทำกันกว้างขวางมิได้จำกัดเฉพาะกรณีตามเจตนารมณ์เดิมของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ขณะนี้รัฐบาลกำลังจะปรับปรุงพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนใหม่ และในกรณีการแต่งตั้งข้าราชการให้ประจำกระทรวง ประจำกรม ประจำจังหวัด และประจำกองดังกล่าวนี้ จะกำหนดให้กระทำได้เฉพาะกรณีที่มีเหตุผลความจำเป็นตามเจตนารมณ์ของกฎหมายและชั่วระยะเวลาอันจำกัด เพื่อให้การบริหารงานบุคคลสะดวกและเหมาะสมยิ่งขึ้นเท่านั้น ในระหว่างนี้ทางรัฐบาลจะได้ศึกษาหาทางให้ข้าราชการที่ได้รับแต่งตั้งให้ประจำกระทรวง ประจำจังหวัดหรือประจำกองที่มีได้อยู่ระหว่างถูกสอบสวนหรือถูกกล่าวหาทางวินัย หรือมีเหตุผลความจำเป็นประการหนึ่งประการใดดังกล่าวแล้วได้ปฏิบัติงานในตำแหน่งที่ได้กำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบไว้โดยถูกต้องเสีย ส่วนผู้ที่หย่อนสมรรถภาพและไม่อาจพัฒนาปรับปรุงได้อีกแล้วนั้น ได้สั่งกำชับให้กระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ พิจารณาส่งให้ออกจากราชการแล้ว

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : หมตรระเบียบวาระกระทู้แล้วครับ

ต่อไปเป็นระเบียบวาระที่ ๔ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติที่ยังพิจารณาค้างอยู่คือร่างพระราชบัญญัติพรรคการเมือง พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการการปกครองได้พิจารณาเสร็จแล้ว ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่ครับ

(คณะกรรมการธิการได้เข้าประจำที่)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อในการประชุมคราวก่อนได้พิจารณามาตรา ๓๗ ไปแล้ว สำหรับวันนี้จะได้เริ่มพิจารณาที่มาตรา ๓๘ ขอเชิญท่านรองเลขาธิการรัฐสภาอ่าน

พันเอก สงวน คำวงษา (รองเลขาธิการรัฐสภา ผู้รักษาราชการแทนเลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๓๘ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๓๙ มีการแก้ไข มาตรา ๔๐ คณะกรรมการธิการตัดออก มาตรา ๔๑ มีการแก้ไข มีผู้ขอสงวนคำแปรญัตติไว้

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผู้ที่สงวนไว้ คือ คุณสมคิด ศรีสังคมขอแปรญัตติให้ตัด “(๒)” ในวรรคหนึ่งของมาตรา ๔๑ ออก เชิญคุณสมคิด

พันเอก สมคิด ศรีสังคม : ท่านประธานที่เคารพ กระทบได้ขอแปรญัตติตัด “(๒)” ออกนั้น (๒) นั้นมันเกี่ยวพันกับที่กระทบได้ขอถอนไปแล้ว เพราะฉะนั้นอันนี้กระทบก็ไม่มีข้อข้องใจอะไรครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอคุณ ขอเชิญท่านรองเลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (รองเลขาธิการรัฐสภา ผู้รักษาราชการแทนเลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๔๒ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๔ บทกำหนดโทษ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔๓ มีการแก้ไข มีผู้ขอสงวนคำแปรญัตติไว้

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณสมคิด ศรีสังคม ขอแปรญัตติออกทั้งมาตรา และขอสงวนไว้

พันเอก สมคิด ศรีสังคม : ท่านประธานที่เคารพ การที่กระทบได้ขอแปรญัตติตัดมาตรา ๔๓ นั้นออกนั้น ก็โดยมีเหตุผลซึ่งกระทบจะทราบเรียนโดยย่อ ดังต่อไปนี้มาตรา ๔๓ นี้เป็นบทลงโทษ บทลงโทษเกี่ยวกับการฝ่าฝืนมาตรา ๕ มาตรา ๕ นี้เป็นเรื่องที่กำหนดให้ผู้ที่ต้องการจะตั้งพรรคการเมืองนั้นเสนอขออนุญาตต่อกระทรวงมหาดไทยเพื่อที่จะโฆษณาหาสมาชิก เมื่อครบจำนวนตามที่กฎหมายกำหนดแล้วก็จะได้เสนอตั้งพรรคการเมืองต่อไป ที่นี้มาตรา ๔๓ นี้เป็นบทลงโทษเกี่ยวกับเรื่องที่ว่า ถ้าหากว่าได้มีการโฆษณาภายหลังที่สิ้นระยะเวลา

ที่กำหนดในหนังสือที่กระทรวงมหาดไทยกำหนดให้แล้วนั้นอย่างหนึ่ง แล้วก็โฆษณาผิดไปจากรายการหนังสือเชิญชวนที่ได้แจ้งต่อกระทรวงมหาดไทยนั้นอย่างหนึ่ง หรือโฆษณาที่มีข้อความขัดต่อกฎหมายหรือการปกครองระบอบประชาธิปไตยนั้นอย่างหนึ่ง ถ้าหากว่ากระทำไปอย่างนี้ กระผมกราบเรียนมาแล้ว ผู้กระทำนั้นจะมีโทษ ซึ่งเดิมนั้น ร่างเดิมนั้นมีกำหนดจำคุกไม่เกิน ๓ เดือน แต่ว่าทางคณะกรรมการตัดออกนั้น กระผมก็เห็นด้วยแต่ก็ยังมีโทษปรับไม่เกิน ๒ หมื่นบาท อันนี้กระผมเห็นว่าการที่จะกำหนดโทษอย่างนี้มันเป็นเรื่องหุยมหิยมไม่จำเป็น การที่บุคคลเขาจะขออนุญาตตั้งพรรคการเมือง เพื่อมีสิทธิมีส่วนในการปกครองบ้านเมืองนั้น ควรที่จะเปิดโอกาสให้เขาได้กระทำอย่างเต็มที่ ในบางกรณีก็อาจจะมีการผิดพลาดบกพร่องในการประกาศหรือในการโฆษณาเพื่อที่จะหาสมาชิกมาตั้งพรรคการเมือง แล้วก็เมื่อเขาทำอะไรผิดพลาดไปเล็กน้อย แล้วกฎหมายก็มีกำหนดโทษให้ปรับ ซึ่งอันนี้ก็เป็นที่อนุญาต เมื่อเป็นโทษอาญาแล้ว บุคคลนั้นก็จะต้องมีสติพิจารณากระทำผิดในทางอาญาถือว่าเป็นบุคคลที่ได้กระทำผิดอาญามาแล้ว อย่างนี้เป็นต้น ส่วนเรื่องที่ว่าขัดต่อกฎหมายหรือวิถีทางการปกครองระบอบประชาธิปไตยนั้นนะกระผมเห็นว่ามันเป็นเรื่องถ้าหากว่าผิดกฎหมายอื่นก็ว่าไปตามกฎหมายอื่นซึ่งไม่ควรที่จะมาบัญญัติไว้ในกฎหมายนี้ กฎหมายอาญาเราก็มีครบ กฎหมายว่าด้วยการป้องกันการกระทำอันเป็นคอมมิวนิสต์ของเราก็มีในขณะนี้ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่ามันขัดต่อประมวลกฎหมายอาญา ผิดต่อความมั่นคงของแผ่นดิน กฎหมายบทนั้นก็ว่าไปตามนั้น ถ้าหากว่าขัดเกี่ยวกับเขามาโฆษณาลัทธิซึ่งเราไม่ต้องการแล้วก็กฎหมายเขาก็มี เพราะฉะนั้นก็น่าจะไปใช้กฎหมายฉบับนั้นไม่น่าจะมาเขียนซ้ำไว้ อันนี้กระผมมีความรู้สึกอย่างนั้น ส่วนเรื่องแรกๆ นั้นนะถ้าหากว่าสิ้นระยะเวลาแล้วบังเอิญเขาไปโฆษณาซึ่งความจริงการตั้งพรรคการเมืองนี้ก็มีการกำหนดระยะเวลา เมื่อเขาโฆษณาไปแล้วเขาก็รีบตั้ง ถ้าเขาไม่รีบตั้งก็เลิกกันไปเอง เพราะฉะนั้นเรื่องทำนองนี้เป็นสิทธิเสรีภาพของประชาชนในการที่จะขอตั้งพรรคการเมือง อันนี้เราไม่ควรที่จะมาจำกัดจำเขี่ย ไม่ควรที่มีกำหนดการลงโทษได้ กระผมก็ได้กราบเรียนมาแล้วในวันก่อนๆ และไม่เห็นว่าในการที่จะตัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนในทางนี้ ยิ่งมากำหนดโทษหุยมหิยมโดยไม่จำเป็นอย่างนี้ กระผมก็อยากจะขอความกรุณาให้ตัดมาตรานี้ออก ซึ่งถ้าหากว่าตัดออกก็ไม่ได้ก่อให้เกิดความเสียหายอะไร กระผมมีความรู้สึกอย่างนั้น จึงอยากจะให้ทางสภานี้ได้โปรดกรุณาพิจารณา ขอขอบพระคุณครับ

นายทวี แร่งซ่า (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพปัญหาเรื่องบทกำหนดโทษตามที่ท่านผู้แปรญัตติของสงวนไว้นี้ คณะกรรมการได้พิจารณาเห็นว่ายังคงจะให้คงไว้มีไว้ตามร่างเดิมของรัฐบาล แต่ได้ตัดโทษจำคุก โดยที่มีความเห็นสอดคล้องกับท่านผู้เสนอ ซึ่งคณะกรรมการได้พิจารณาไปก่อนนั้นแล้ว แต่ท่านผู้เสนอแปรญัตติก็ยังไม่ได้รับความสนใจจึงขอสงวนไว้ ใคร่ขอประทานทราบเรียนว่าในบทกำหนดโทษที่เกี่ยวกับการชักชวนสมาชิกนี้ ในกรณีที่พ้นกำหนดระยะเวลาที่ปกติก็ ๑ ปีจากวันเริ่มขออนุญาตจัดตั้ง เมื่อพ้นกำหนดแล้วก็ยังมีการชักชวนโฆษณาอยู่ ก็พ้นระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายไว้ ก็มีผลเสมือนกับว่าไม่ได้รับอนุญาต แล้วยังปฏิบัติการฝ่าฝืนอย่างนั้นประการหนึ่ง หรือว่าดำเนินการให้ผิดไปจากข้อที่เสนอไว้ว่า ในรายการในหนังสือเชิญชวนซึ่งข้อความในประกาศหรือข้อความตามที่แจ้งต่อนายทะเบียนให้ทราบในลักษณะเช่นนี้คณะกรรมการมีความเห็นว่าเป็นการสมควรที่จะมีบทลงโทษไว้ นี่คือการเห็นของคณะกรรมการ ส่วนสภาจะมีความเห็นอย่างไรก็ได้ที่สุดแต่ แต่ว่าเมื่อมีบทกฎหมายให้กระทำในขอบเขตแล้วกระทำนอกขอบเขตก็ดี พ้นกำหนดระยะเวลาก็ดี จึงควรมีบทกำหนดโทษแต่ในทางปรับสถานเดียว

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดต้องการอภิปรายอีกผมขอประธานมติสภา ในมาตรา ๔๓ นี้ท่านผู้ใดเห็นควรตัดออกทั้งมาตราตามคำแปรญัตติของคุณสมคิด ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๘ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดเห็นควรคงไว้ตามร่างของคณะกรรมการ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๐๔ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้มีมติให้คงยืนไว้ตามร่างของคณะกรรมการ เชิญท่านรองเลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไปครับ

พันเอก สงวน คำวงษา (รองเลขาธิการรัฐสภา ผู้รักษาราชการแทนเลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๔๔ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔๕ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔๖ มีการแก้ไข

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มาตรา ๔๖ คุณสมคิด ศรีสังคม ขอแปรญัตติเพิ่มขึ้นใหม่ ดังนี้ "มาตรา ๔๖ ทวิ ผู้ใดจงใจจัดทำบัญชีตามมาตรา ๒๕ ไม่ตรงกับความเป็นจริง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ" คุณสมคิด ขอสงวนไว้ เชิญครับ

พันเอก สมคิด ศรีสังคม : ท่านประธานที่เคารพ ที่กระผมได้ขอแปรญัตตินี้โดยเพิ่มมาตรา ๔๖ ทวิ ขึ้นก็เพื่อต้องการที่จะให้เพิ่มโทษเกี่ยวกับผู้ที่จงใจทำบัญชีเกี่ยวกับการเงินของพรรค แต่ว่าทำบัญชีของพรรคไม่ตรงกับความเป็นจริง ในมาตรา ๔๖ นั้น เป็นเรื่องที่ไม่ได้กล่าวถึงเจตนาเป็นแต่เพียงกล่าวคลุม ๆ ไว้กว้าง ๆ แต่กระผมมาพิจารณาแล้วก็เห็นว่า ไม่ตั้งใจที่จะขอเพิ่มอย่างที่ได้แปรญัตติไว้ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอขอบคุณครับ เชิญท่านรองเลขาธิการรัฐสภาครับ

พันเอก สงวน คำวงษา (รองเลขาธิการรัฐสภา ผู้รักษาราชการแทนเลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๔๗ ไม่มีการแก้ไข มีผู้ขอสงวนคำแปรญัตติไว้

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มาตรา ๔๗ นี้ คุณทองหยด จิตตวีระ ขอสงวนไว้ คือ ขอแปรญัตติตัดโทษจำคุกออก ให้เหลือแต่โทษปรับสถานเดียว เชิญคุณทองหยด

นายทองหยด จิตตวีระ : ท่านผู้เป็นประธาน กระผม นายทองหยด จิตตวีระ ตามพระราชบัญญัติพรรคการเมืองนี้ กระผมได้ขอแปรญัตติไว้ทั้งหมด ๑๒ มาตรา แต่ว่าท่านกรรมาธิการได้เห็นชอบด้วยกับคำแปรญัตติของกระผมไปแล้ว ๕ มาตรา ยังเหลืออีก ๗ มาตรา ซึ่งกระผมขอแปรญัตติตัดโทษจำไว้ทั้งหมด ในมาตรา ๔๗ นี้ กระผมอยากจะขอทบทวนด้วยบทกฎหมายที่ได้เขียนไว้เสียก่อนว่า "ผู้ใดมีหน้าที่ในการทำบัญชีของพรรคการเมืองละเว้นการลงรายการในบัญชี ลงรายการเท็จในบัญชี แก้ไขบัญชี หรือซ่อนเร้น หรือทำหลักฐานในการลงบัญชีตามมาตรา ๒๕ อันจะเป็นผลให้การแสดงที่มาของรายได้ และการใช้จ่ายของพรรคการเมืองไม่ถูกต้องตามที่แท้จริง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ" เมื่อได้อ่านดูด้วยบทกฎหมายที่ได้เขียนไว้แล้ว รู้สึกว่าพระราชบัญญัตินี้ทำความหยาบคายให้กับพรรคการเมืองเป็นอันมาก ตั้งแต่เราได้เปลี่ยนแปลงสภาพการปกครองมาแล้ว เรารู้สึก

ว่าเราอยู่ในอำนาจเผด็จการตลอดมา มาคราวนี้รัฐธรรมนูญของเราได้เขียนให้สิทธิเสรีภาพของประชาชนและพรรคการเมืองมากอยู่แต่เราได้มีกฎหมายพรรคการเมืองซึ่งมารอนสิทธิของพรรคการเมืองเป็นอันมาก ก็แสดงให้เห็นว่ากฎหมายพรรคการเมืองนี้ยังไม่ได้ให้เสรีภาพกับพรรคการเมืองและนักการเมืองอย่างจริงจังเลย เขียนกรอบให้พรรคการเมืองอยู่ในกรอบเช่นเดียวกับที่แล้ว ๆ มากระผมจึงเห็นว่าการที่จะให้การเมืองมีความเจริญต่อไปนั้น เราควรจะให้สิทธิเสรีภาพกับพรรคการเมืองและนักการเมืองให้สูง ทั้งนี้ก็เพื่อจะให้พรรคการเมืองและนักการเมืองมีความคล่องตัว ถ้าเราจำกัดวงแคบเอาไว้ให้นักการเมืองเท่าใด ก็เท่ากับเรา รอนสิทธิเสรีภาพ หรือไม่ทำให้ความเป็นประชาธิปไตยของบ้านเมืองเราได้เจริญไปเลย การที่จะลงโทษนั้น ตามธรรมดากฎหมายก็ต้องมีบทลงโทษเป็นของธรรมดา ถ้าเรามีกฎหมายก็ต้องมีบทลงโทษ แต่ว่าบทลงโทษนั้นเราไม่ควรที่จะลงโทษในทางที่จะต้องเอาคนมาติดตะรางในฐานะที่เป็นนักการเมืองอย่างนี้ให้เสียสิทธิต่าง ๆ ไปอย่างมากมาย เพราะว่าโทษของนักการเมืองที่ลงไว้ในกฎหมายฉบับนี้เป็นโทษอาญา การลงโทษนักการเมืองนั้นเรามีวิธีการหลายอย่าง ประชาชนก็มีสิทธิที่จะลงโทษพรรคการเมืองและนักการเมืองได้ โดยเหตุว่าถ้าหากว่าพรรคการเมืองนั้นปฏิบัติไปนอกสู่นอกทางแล้วประชาชนก็อาจจะไม่เลื่อมใส และประชาชนก็อาจจะไม่เลือก ลูกพรรคของพรรคของพรรคการเมืองนั้นขึ้นมาเป็นสมาชิกของสภา พรรคการเมืองก็จะเลื่อม ไทรมลงไปเอง ผลที่สุดก็ต้องยุบพรรคลงไป อันนั้นเป็นบทลงโทษที่ประชาชนเขาลงโทษมาแล้ว การเมืองนั้นเราควรให้ประชาชนลงโทษเป็นส่วนใหญ่ ไม่ควรที่จะได้กำหนดโทษเป็นการจำคุก ในการจำคุกนั้นเรามีกฎหมายอาญาอยู่เล่มหนึ่งแล้วซึ่งมีความกว้างขวางอย่างมาก ในการที่จะนำมา เป็นการลงโทษนักการเมืองต่าง ๆ ได้อย่างดีแต่ว่าในที่นี้เรากลับเขียนบทลงโทษลงไปอีก อย่างนี้เป็น ต้น ที่นี้ถ้าจะอ่านดูตัวบทกฎหมายฉบับนี้บอกว่าเพียงแค่แก้ไขบัญชีเท่านั้น ถ้าอ่านให้ดี เราจะเห็นว่าแก้เท่านั้น จะแก้ในทางที่ผิดที่ถูกหรือไม่ก็ตาม จะต้องติดคุก อย่างนี้เป็นต้น นี้ตาม ความเข้าใจของกระผม เมื่อกระผมอ่านกฎหมายฉบับนี้เราก็เห็นว่า การที่จะลงโทษกันในรูปนี้ เป็นการที่มีเจตนาที่จะลงโทษนักการเมืองเท่านั้น หรือลงโทษพรรค กระผมมีความเห็นว่า พรรคการเมืองนั้น ถ้าเรามีการปล่อยให้อิสระมากเท่าใดความเป็นประชาธิปไตยจะมากเท่านั้น เพราะไม่เคยปรากฏเลยว่าพรรคการเมืองจะทำถึงกับนำเอาประเทศชาติไปขายให้คนอื่น พรรค การเมืองที่ตั้งขึ้นมาทุก ๆ พรรคนั้นมีความเจตนาดีต่อประเทศชาติทุกพรรคไปไม่มีพรรคใด

ที่คิดจะนำเอาประเทศชาติไปขายให้กับบุคคลใด ๆ เพราะฉะนั้นเราควรจะต้องปล่อยให้พรรคการเมืองนี้ได้มีอิสระมีเสรีภาพในการที่กระทำอะไรก็ได้กว้างขวาง แล้วก็การเมืองนั้นก็ควรปล่อยให้การเมืองเป็นผู้ลงโทษมากกว่า ไม่ควรจะไปจำกัด ถ้าหากว่าเราจำกัดอย่างนี้ พรรคการเมืองก็ไม่มีความจริง ถ้าเราจะเทียบกับต้นไม้ที่อยู่ที่ถนนราชดำเนินนี้ ขึ้นไปก็ตัดทางโน้นตัดทางนี้ จะมีความสวยงามที่ไหน ผลที่สุดต้นไม้นั้นก็ต้องตาย ไม่ปล่อยให้มีความเจริญเลย อันนี้เป็นอำนาจที่หวงกันมาตั้งแต่เราเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงการปกครองมาแล้ว เราได้หวงอำนาจนี้กันมามากมาย พยายามที่จะบีบคั้นนักการเมืองทุกระดับให้อยู่ใต้อุ้งบาทของผู้มีอำนาจเท่านั้น นี่เป็นสิ่งที่เราได้มองเห็นมาแล้วตั้งแต่มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองมา ท่านลองคิดดูซิว่าตั้งแต่มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองมานั้น มีนักการเมืองที่มีความสามารถ มีความรู้ มีความเฉลียวฉลาดพอที่จะนำประเทศชาติของเราให้เจริญรุ่งเรืองไปได้ นั่น มีใครกล้าบ้างที่จะลงมาเล่นการเมือง มีแต่นักการเมืองระดับกลาง ระดับต่ำเท่านั้นที่กล้าเสี่ยงเข้ามาเล่นการเมือง ผมได้เคยเรียนถามท่านผู้ใหญ่ที่มีความสามารถในการที่จะเล่นการเมือง ท่านก็บอกว่าท่านไม่เล่นหรือการเมืองในรูปแบบนี้ะ พลาดก็ติดตะราง เป็นการเสี่ยงที่สุด ถ้าจะพูดกันว่า ก็เมื่อทำผิดทำไมจะไม่รับผิด ผมก็อยากจะพูดอีกว่า คนที่ติดตะรางอยู่ทุกวันนี้จะมีผิดทุกคนหรือเปล่า และนักการเมืองที่เขามีความรู้มีความสามารถ ที่ไม่กล้าก็เพราะว่าจะต้องมาเสี่ยงกับการติดตะรางนี้เอง ทำไมเราจะต้องมีการลงโทษด้วยการติดตะราง อื่น ๆ เราไม่มีหรือที่จะลงโทษนักการเมืองนะ เราจำกัดสิทธิอื่น ๆ เขาก็ได้ เช่นถ้าเขาทำผิดเราก็ไม่ให้เขามาเลือกตั้งเสีย มีจำกัดอย่างนี้ มันก็น่าจะทำได้ แต่ที่ไหนได้เอาไปเข้าตะราง อย่างนี้เป็นต้น ผมจึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งในการที่จะเขียนกฎหมายพรรคการเมืองที่จะเอาคนไปเข้าตะรางอย่างนี้ เพราะเหตุว่าจะเป็นการทำให้อำนาจการเมืองของเรานี้หงอยเหงานและซบเซา คนดี ๆ จะไม่มาเล่นการเมืองอย่างที่กระผมได้กล่าวแล้ว กระผมอยากจะเปรียบเทียบอีกสักอย่างหนึ่งว่า กฎหมายพรรคการเมืองนี้มันน่าจะเขียนให้มีรูปแบบไปในลักษณะของกฎหมายระเบียบข้าราชการฯ ถ้าเราหันไปคิด กฎหมายระเบียบข้าราชการฯ มีเขียนบทลงโทษอย่างหนักถึงกับติดตะรางไว้มีหรือ ไม่มี ทำไมเราไม่เขียนกันไว้บ้างล่ะ เราเขียนเพียงแต่ว่า ๑. ว่ากล่าวตักเตือน ๒. ตัดเงินเดือน ๓. ลดขั้นเงินเดือน ๔. ให้ออก ๕. ไล่ออก ส่วนที่จะทำผิดอื่น ๆ โยนไปกฎหมายอาญาหมด ทำไมเราเขียนได้ กฎหมายพรรคการเมืองก็เหมือนกับระเบียบและวินัยของนักการเมือง แต่เรากลับไปใส่โทษจำคุกไว้แบบนี้ มันเป็นการ

ตีตราแปลงไว้บนหลังของนักการเมือง กระผมจึงไม่เห็นด้วยกับกฎหมายฉบับนี้ในการที่จะใส่โทษจำคุกลงไป แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ขอความเห็นใจต่อสภานี้ด้วยว่า ถ้าเราจะเพาชนักการเมืองที่ดี ๆ ขึ้นมาเล่นการเมืองแล้วก็ควรจะให้อิสระเสรีนักการเมืองให้มากที่สุด ขอขอบพระคุณครับ

นายประคอง เทวารุทธ (กรรมธิการ) : ท่านประธานที่เคารพครับ กระผม ประคอง เทวารุทธ ขอชี้แจงในนามคณะกรรมการครับผม มาตรา ๔๗ นี้ ประเด็นมันมีอยู่คนเดียว นะครับ ท่านประธานครับ เพราะว่า เป็นบทกำหนดโทษที่เกิดจากกระทำความผิดในมาตรา ๒๕ ในมาตรา ๒๕ นี้ ก็คือการทำบัญชีเกี่ยวกับทรัพย์สินและรายชื่อสมาชิกตามความเป็นจริงเท่านั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องกว้างขวางอย่างที่ผู้สงวนคำแปรญัตติได้พูดไว้เลย และก็ไม่ได้เกี่ยวกับเสรีภาพ และก็ไม่ได้เกี่ยวกับการเป็นนักการเมืองที่ดีครับ มาตราที่เรากำหนดโทษเอาไว้เฉพาะคนที่โกง และทุจริต และนักการเมืองที่ไม่ทำตามระเบียบแบบแผนเท่านั้นครับ ส่วนใหญ่หลักการของพระราชบัญญัติพรรคการเมือง คณะกรรมการพยายามที่จะตัดและคลี่คลายไปในทางที่จะให้เป็นประโยชน์ในทางส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็ส่งเสริม นักการเมืองที่ดี สุจริตและยุติธรรม มาตรานี้เป็นมาตราที่กำหนดไว้แต่เฉพาะป้องกันการที่โกง การทุจริต และการที่ไม่ได้ทำบัญชีทั้งการเงินและบัญชีรายชื่อสมาชิกที่ถูกต้องเท่านั้นครับผม เพราะฉะนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องกำหนดบทกำหนดโทษเอาไว้ เพราะคนที่โกง คนที่ทุจริตนั้น มันก็ควรจะมีโทษตามกฎหมายด้วย แต่อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการก็เห็นว่า เรื่องที่จริงแล้ว ก็แล้วแต่สภาจะพิจารณา สภาจะพิจารณาอย่างไรก็ได้ครับ แต่เหตุผลของกรรมธิการนั้นและเป็นประเด็นจริง ๆ นั้นมีอยู่ที่ เป็นบทกำหนดโทษ ในมาตรา ๒๕ โดยเฉพาะเจาะจงเท่านั้น ไม่ใช่เรื่องกว้างขวางดังที่ผู้สงวนได้อภิปรายมาครับ ขอขอบคุณครับ

นายทองหยด จิตตวีระ : ท่านผู้เป็นประธาน กระผม ทองหยด จิตตวีระ ตามที่ท่านกรรมการได้อภิปรายไปแล้วว่า ความผิดนั้น คือมาตรา ๒๕ และก็เพื่อกันคนที่โกง กระผม อยากจะขอเรียนถามว่า เขาไปโกงใคร ในมาตรา ๒๕ โกงใคร นั่นเงินของเขาเอง การโกงต้องไปโกงคนอื่น ไม่ใช่โกงตัวเอง เงินในกระเป๋าของกระผมควักเอาไปที่โน่นเอาไปที่นี้ ว่าโกงกันอย่างไร กระผมไม่เห็นด้วยเลยว่า จะโกงอะไร การโกงต้องไปโกงคนอื่น ไม่ใช่มาโกงเงินของตัวเอง นั่นเป็นเงินของพรรคเขา ทำไมจะว่าโกงครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : หลายคนแล้วครับ เอาทีละคน เอาคนไหน
ก็ว่ากันไป คุณประคองเชิญครับ

นายประคอง เทวารุท (กรรมาธิการ) : ประธานโทษเถอะครับ คำที่ว่าโกงนี้ก็
ไม่สุจริตนั่นเองครับ หมายความว่าไม่สุจริตต่อสมาชิก โดยทำบัญชีเท็จที่
เกี่ยวกับพรรคการเมืองนั้น ทั้งบัญชีรายชื่อสมาชิกก็ดี หรือการเงินก็ดี เราบังคับว่าให้ทำตาม
ความเป็นจริงเท่านั้น แต่เมื่อมีการไม่สุจริตก็คือโกงนั่นเองแหละครับ ผลที่มันจะเกิดขึ้นจาก
พรรคการเมืองก็คือ ๑. สมาชิก ๒. ก็อาณาประชาราษฎร์ที่เกี่ยวข้องกับพรรคการเมืองนั้น
ครับผม

นายยัวร์ตัน กมลเวช : กระผมเห็นด้วยกับร่างของคณะกรรมาธิการ ใครจะ
เสนอเหตุผลเพิ่มเติมเพื่อเรียนชี้แจงท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่สงสัยอยู่ดังนี้ มาตรา ๔๗ มาตรา
นี้ พุดตามความจริงนะครับ วัตถุประสงค์ใหญ่เป็นการที่ว่าเป็นการป้องกันเหตุการณ์ในพรรค
การเมืองด้วยกัน เพราะว่าพรรคการเมืองนี้มีรายได้จากที่ต่างๆ รวมทั้งได้มาจากสมาชิก เพราะ
ฉะนั้นผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องนั้นะครับ ไม่ใช่เฉพาะนักการเมืองหรือหัวหน้าพรรคการเมือง
เพราะเมื่อเป็นพรรคขึ้นมา ผู้ที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับการเงินนั้นก็คงจะไม่ใช่หัวหน้าพรรคหรือนัก
การเมือง แต่คงจะเป็นเจ้าหน้าที่ของพรรคการเมืองซึ่งจ้างขึ้นมา เพราะฉะนั้นท่านจะเห็น
ที่เดียวครับ ในวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติพรรคการเมืองนี้ทั้งหมด เขาแยกคามผิด
ออกไปครับ ถ้าอันไหนที่เกี่ยวข้องกับหัวหน้าพรรคการเมืองหรือนักการเมืองแท้ๆ นะครับ ไม่มี
โทษจำคุกครับ ส่วนใหญ่ท่านจะดูได้จากมาตรา ๔๓ มาตรา ๔๔ มาตรา ๔๕ มีโทษปรับ
อย่างเดียวครับ จะมีโทษจำเกี่ยวกับการเมืองจริงๆ หรือท่านหัวหน้าพรรค หรือกรรมการ
อำนวยการจริงๆ ก็เมื่อกระทำความผิดซึ่งชัดแจ้งจริงๆ อย่างมาตรา ๔๔ เป็นที่ชัดแจ้งที่ว่า
ไปรับเงินจากคนต่างด้าว หรืออะไร ถึงจะมีโทษจำคุก ปกติเราก็ให้เสรีภาพอย่างเต็มที่ ที่นี้
ประเด็นที่สอง ในการที่มีมาตราอันนี้ ก็เพื่อจะรับกับกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๔๕ ซึ่งระบุ
ไว้ชัดเจนว่า พรรคการเมืองนี้จะต้องทำบัญชีการเงินโดยเปิดเผย การที่รัฐธรรมนูญบัญญัติไว้
อย่างนั้นก็เพื่อที่จะจะให้พรรคการเมืองนั้นมีการแสดงโดยเปิดเผย เพื่อไม่ให้มีข้อหมองเงา
กันระหว่างพรรคการเมือง เพื่อจะป้องกันความยุ่งยากต่างๆ ซึ่งจะเกิดขึ้นเนื่องจากปัญหาต่างๆ

จากด้านการเงินหรือผลประโยชน์หรือการใช้จ่ายต่าง ๆ เพราะฉะนั้นมาตรานี้ก็เป็นมาตราที่คล้าย ๆ ไปเชื่อมโยงกับมาตรา ๔๕ มิฉะนั้นจะไม่มีผลประการใดทั้งสิ้นในการที่จะทำบัญชีโดยเปิดเผย หรือว่าได้รับเงินจากใคร หรือว่าใช้จ่ายอย่างไร เป็นการอย่างนั้น หรือว่าไม่จำเป็นต้องเป็นนักการเมือง อย่างกระผมได้รับแต่งตั้งเป็นแคชเชียร์หรือสมุหบัญชีของพรรคการเมืองนี้ ถ้าไม่มีมาตรานี้อยู่ วันดีคืนดี กระผมเอาเงินไปสักแสนสามแสนเอาไปใช้โน่นใช้นี่ก็ไม่มีกฎหมายอะไรที่จะไปบังคับ ยกเว้นแต่จะไปใช้กฎหมายอาญาว่าด้วยการยกยอก ถ้าเกิดว่าเจ้าทรัพย์คือตัวนิติบุคคลไม่แจ้งความ กระผมก็ไม่ต้องรับผิดชอบ แต่มาตรานี้จะต้องมีความผิด ประเด็นสุดท้ายที่จะเกี่ยวกับมาตรานี้ก็คือคล้าย ๆ ประกันครับ คือเมื่อเราเป็นพรรคการเมืองขึ้นมา สมาชิกของพรรคต่าง ๆ นั้นมาจากที่ทุกแห่งทุกหน รวมเกือบทั้งประเทศ มีคนระดับต่าง ๆ กัน ความรู้ก็ไม่เท่าเทียมกันอยู่ในพรรคคนนั้น ความเข้าใจในกิจการของพรรคก็ไม่เท่ากัน มาตรานี้จะเป็นมาตราที่ประกันความรับผิดชอบของทั้งเจ้าหน้าที่ผู้ทำงานซึ่งอย่างน้อยกระผมก็คิดว่าคงเกี่ยวกับอาจจะพูดว่าเป็นสาธารณชนก็ได้หรือสมาชิกที่พรรคกระผม อย่างกระผมก็อาจจะไปสมัครเป็นสมาชิกพรรคหนึ่งพรรคใด ถ้ามีมาตรานี้ก็คล้าย ๆ ว่ากระผมมีความสบายใจว่าเงินที่กระผมให้ไปสำหรับพรรคการเมืองนี้ บริจาคไป เขาก็ได้ใช้ไปในกิจการพรรคการเมืองจริง ๆ อันนี้เป็นประกันความรับผิดชอบร่วมกันครับ ไม่ได้เกี่ยวกับว่าการจำกัดสิทธิเสรีภาพนักการเมืองที่จะไปทำกิจการอย่างใดเลยครับ ขอขอบคุณมาก

นายทองหยด จิตตวีระ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ทองหยด จิตตวีระ กระผมข้องใจมาก เพราะว่าท่านผู้อภิปรายเมื่อคืนนี้ได้นำเอามาตราอื่น ๆ มาเกี่ยวข้อง แต่ในมาตรา ๔๗ นั้น มีเกี่ยวข้องคือ มาตรา ๒๕ กระผมอยากจะขออ่านมาตรา ๒๕ ให้ฟัง “ให้คณะกรรมการอำนาจการจัดให้มีบัญชีเกี่ยวกับฐานะการเงินของพรรคการเมืองให้ถูกต้องตามที่เป็นจริง” เขียนไว้เท่านี้ก็หมายความว่า ถ้าไม่ทำก็ผิด ที่นี่ก็พูดปัญหาเรื่อยไปว่า ถ้าไม่มีบทลงโทษนี้ จะให้ใครเป็นคนลงโทษ กระผมอยากจะขอเรียนว่า พรรคการเมืองนั้นมีคณะกรรมการมีอะไรเป็นผู้รับผิดชอบอยู่แล้ว การที่พรรคการเมืองจะโกงสมาชิกพรรคการเมืองนั้นก็อาจจะฟ้องได้ ฟ้องผู้โกงได้ คือผู้ลงบัญชีหรือผู้ไม่ทำบัญชีนี้ได้ในทางกฎหมายอาญา ทำไม่จะทำไม่ได้ ก็ถ้าจะกลับไปเปรียบกับกฎหมายข้าราชการ ทำไม่เขียนไว้แล้วว่า ถ้าทำผิดราชการอย่างนั้น ให้ลงโทษ

ด้วยอย่างนั้น ในทางจำคุก ไปเพียงแต่ทำให้ปล่อยออก และส่วนนอกนั้นก็ไปว่ากันในทางกฎหมายอาญา ทำไมทำอย่างนั้น นี่ทำไมถึงมาเขียนลงโทษไว้ในกฎหมายฉบับนี้ ก็เมื่อเืองกันแล้ว คณะกรรมการอาจจะฟ้องเจ้าหน้าที่ในพรคนั้นแหละที่เืองในทางกฎหมายอาญาก็ได้ ในทางยกยกก็ไม่ได้ ในทางฉ้อโกงก็ได้ ก็ทำได้ ทำไมเราไม่ให้เขาทำในกฎหมายฉบับนั้น เามาเขียนซ้ำไว้ในกฎหมายฉบับนี้อีก ซึ่งเป็นการตีตราลงบนหลังนักรการเมือง กระผมจึงไม่เห็นชอบด้วย ขอขอบพระคุณ

นายทวี แรงขำ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมก็ไม่คิดจะชี้แจงเพิ่มเติม แต่เห็นมีประเด็นพาดพิงถึงหลักการบางประการ ใคร่ขอประทานกราบเรียนเพื่อประกอบการพิจารณาของสภาในปัญหาที่มีผู้แปรญัตติ ในข้อเท็จจริงนั้นกระผมขอกราบเรียนว่า ท่านผู้แปรญัตตินี้ได้แปรญัตติหลายข้อเท็จจริง และก็ตรงกับที่คณะกรรมการได้แก้ไขไปหลายประการ นับว่าท่านผู้แปรญัตติมีความคิดความอ่านตรงกับคณะกรรมการอยู่ มีอยู่ประเด็นเดียวเท่านั้นที่คณะกรรมการยังไม่เห็นด้วยกับผู้แปรญัตติ คือในปัญหาที่จะตัดโทษจำคุกเสียทั้งหมดจากพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในปัญหานี้ นั้น ถ้าหากว่าท่านประธานได้พิจารณาสั่งเกตจากบทกำหนดโทษตามร่างที่รัฐบาลเสนอมานั้นนั้น ทางคณะกรรมการได้แก้ไขไปในบางประการที่จะเกี่ยวข้องที่จะกระทบถึง มีนักรการเมืองที่ละเมิดโดยตรงจริงอย่างมาตรา ๓๓ ก็ได้ตัดโทษจำออกไป ซึ่งที่เหลือไว้คงมีโทษจำตามร่างของรัฐบาล ก็เฉพาะกรณีที่เกี่ยวข้องกับการละเมิดหรือการกระทำในทางเป็นอาชญากรรมในทางทุจริต ไม่สุจริต หรือว่ากระทำให้เกิดความเสียหายขึ้นมาได้ ยังคงเหลืออย่างเช่นกรณีมาตรา ๔๗ ที่กำลังพิจารณากันนี้นั้น อาจจะเป็นการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ ที่นี้ก็ปัญหาที่ท่านผู้แปรญัตติได้อ้างอิงถึงว่า ก็ทำไมในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการฯ ทำไมจึงมีโทษแต่เพียงวินัย ส่วนโทษผิดทางอาญานั้นก็ไปว่ากันตามกระบวนเมือง นั่นก็เป็นความจริง แต่ว่าในกรณีเกี่ยวกับการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมืองนั้น ต่างกับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลหรือเรียกว่าข้าราชการ เป็นความจริงพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับข้าราชการนั้น โทษมีแต่เรื่องผิดวินัย โทษที่เป็นอาญาก็ต้องไปว่า นำคดีขึ้นสู่ศาล แต่ว่าการปฏิบัติที่เป็นความผิดอาญา ในกฎหมายอาญามีได้มีพูดถึงในเรื่องพรรคการเมืองยังไม่เกิด เพราะฉะนั้นจะเอาผิดต่อบุคคลนั้นในประการตั้งว่านี้ ทำได้ใหม่ ก็จะมีแต่การละเมิด ที่นี้การละเมิด

ในที่นี้นั้นเป็นการละเมิดที่อาจจะเป็นการละเมิดที่กระทบถึงความปกติของพรรคการเมืองนั้น กระทบถึงความเข้าใจและความถูกต้องเข้าใจในทางที่ไม่ถูกต้องจากบุคคลที่จะเป็นสมาชิกพรรคการเมือง ดังที่ท่านสมาชิกได้เสนอมานี้ เพราะฉะนั้นขอกราบเรียนท่านประธานว่า ในเรื่องที่จะให้การสนับสนุนพรรคการเมืองนี้ กระผมก็ได้กราบเรียนท่านประธานหลายครั้งหลายหนแล้วว่า คณะกรรมการชุดนี้ ในหลักการและในอุดมคติมีความสำคัญในการที่จะให้การสนับสนุนพรรคการเมืองอย่างยิ่ง และจะคลี่คลายมาตรการต่างๆ ที่จะให้พรรคการเมืองนั้นมีอิสระในการดำเนินการของพรรคอย่างยิ่ง แต่ว่าในโทษบางประการหรือในการกระทำบางประการที่ปรากฏในบทกำหนดโทษนี้ซึ่งรัฐบาลร่างมานั้น จะคงมีโทษจำเฉพาะในหลักการที่ว่าเป็นการกระทำผิดที่ไม่ใช่เป็นเรื่องของนักการเมือง แต่ว่าเป็นเรื่องบุคคลอื่น นอกจากว่านักการเมืองผู้นั้นมีหน้าที่โดยตรงตามนี้เท่านั้น คงเหลือไว้เท่านั้น ทั้งนี้ก็โดยสำคัญกว่าเป็นการสมควรและอย่างเช่นว่า รับเงินจากต่างประเทศ จากต่างชาตินั้นเป็นต้น ถ้าเป็นนักการเมืองไปรับมาเข้าพรรคโดยตรงอย่างนั้นก็เป็นการสมควร เพราะว่ากฎหมายอาญาก็ไม่มี อย่างนี้เป็นต้น ยกตัวอย่าง เพราะฉะนั้นทั้งนี้ก็เป็นเรื่องอุดมการณ์ที่คณะกรรมการยึดถือและสนับสนุนจริงๆ และสนับสนุนให้นักการเมืองมีอิสระเสรีในการดำเนินการเมือง แต่ไม่สนับสนุนเกินไปจนกระทั่งเป็นบุคคลลทธิชนเท่านั้น ที่ความเห็นยังแตกต่างกันอยู่

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีผู้ใดต้องการจะอภิปรายอีก ผมจะขอประธานมติที่ประชุมในมาตรา ๔๗ นี้ ท่านผู้ใดเห็นควรให้ตัดโทษจำคุกออก ตามที่ท่านสมาชิกได้แปรญัตติไว้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๕ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดเห็นควรคงไว้ตามร่างของคณะกรรมการ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๘ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้มีมติให้คงไว้ตามร่างของคณะกรรมการ เชิญท่านรองเลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (รองเลขาธิการรัฐสภา รักษาราชการแทนเลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๔๘ ไม่มีการแก้ไข มีผู้ขอสงวนคำแปรญัตติไว้

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มาตรา ๔๘ คุณทองหยด จิตตวีระ ขอสงวนไว้คือแปรญัตติให้ตัดโทษจำคุกออก ให้เหลือแต่โทษปรับสถานเดียวเช่นเดียวกัน

นายทองหยด จิตตวีระ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายทองหยด จิตตวีระ กระผมเข้าใจสภานี้ดีแล้วว่า สภามีความประสงค์ที่จะต้องให้มีการจำคุกนักการเมืองเข้าไว้ในกฎหมายฉบับนี้ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วที่กระผมขอแปรญัตติไว้ทั้งหมด ๗ มาตรา ก็เป็นการตัดโทษจำคุกทั้งนั้น เพราะฉะนั้นเมื่อเจตนาของสภานี้เป็นไปในทางที่จะให้นักการเมืองต้องได้รับโทษติดตารางแล้ว กระผมก็ขอถอนอีก ๖ มาตราออกไปครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอขอบคุณครับ ในมาตรา ๔๘ นี้ คุณสมคิดได้ขอแปรญัตติเพิ่มขึ้นใหม่เป็นมาตรา ๔๘ ทวิ และนอกจากนั้นคุณสมคิดก็ยังได้ขอสงวนไว้ ขอให้เติมเป็นมาตรา ๔๘ ตรีว่า “มาตรา ๔๘ ตรี บุคคลใดให้เงิน ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใด ซึ่งเป็นของนิติบุคคลแก่พรรคการเมือง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

พันเอก สมคิด ศรีสังคม : ท่านประธานที่เคารพ สำหรับมาตรา ๔๘ ที่กระผมได้ขอเพิ่มเป็นมาตรา ๔๘ ทวิ อันนี้ก็ทางคณะกรรมการกรรมาเห็นด้วยกับที่กระผมขอแปรญัตติไปแล้ว ส่วนมาตรา ๔๘ ตรี นั้น กระผมได้ตกลงกับท่านกรรมาธิการและท่านก็เห็นด้วยกับข้อแปรญัตติในมาตรานี้ โดยมีการเพิ่มข้อความบางประการเข้าไปในข้อที่กระผมแปรญัตติ เพราะฉะนั้นกระผมจะขอประธานกราบเรียนอ่านดังต่อไปนี้ครับ “มาตรา ๔๘ ตรี .บุคคลใดให้เงิน ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดซึ่งเป็นของนิติบุคคล” ข้อความต่อไปนี้ เป็นข้อความที่เติมเข้ามาครับ “ตามมาตรา ๒๘ (๒) (๓) และ (๔) แก่พรรคการเมืองต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปีหรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” อันนี้เป็นข้อความที่กระผมได้ตกลงกับคณะกรรมการ และคณะกรรมการได้รับไว้แล้วครับ ขอขอบคุณครับ

นายชูวงศ์ ฉายะบุตร : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ชูวงศ์ ฉายะบุตร สำหรับมาตรา ๔๘ ทวิ ที่ท่านกรรมาธิการเห็นด้วยกับท่านผู้แปรญัตตินั้น กระผมมีความเห็นว่า สำหรับ

มาตรา ๔๘ ทวิ นี้อาจจะซ้ำกับความหมายตามมาตรา ๓๐ ซึ่งได้บัญญัติไว้ว่า “ห้ามมิให้ผู้ไม่มีสัญชาติไทยเข้าเป็นสมาชิกหรือดำรงตำแหน่งใด ๆ ในพรรคการเมือง หรือร่วมกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งในการดำเนินกิจการของพรรคการเมือง” คำที่ว่า “หรือร่วมกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งในการดำเนินกิจการของพรรคการเมือง” นั้น น่าจะซ้ำกับมาตรา ๔๘ ทวิ ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : กรรมการการว่าอย่างไรครับ ได้ตกลงกับเขาไว้จริงหรือเปล่า หรืออย่างไร

นายทวี แรงขำ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ที่ว่าตกลงกันนั้นก็อาจจะเป็นเฉพาะมาตรา ๔๘ ตริ มันก็เป็นในลักษณะนี้ที่ว่า ความในข้อที่ท่านผู้แปรญัตติได้เสนอนั้น มีอยู่ในร่างกฎหมายนี้อยู่แล้ว ซึ่งดูเหมือนท่านผู้แปรญัตติก็เป็นทีพอใจ ไม่จำเป็นต้องไปกำหนดมาตรา ๔๘ ตริขึ้นอีก แต่เฉพาะมาตรา ๔๘ ทวิ ซึ่งท่านสมาชิกได้ข้อใจนั้นว่าจะมีอยู่แล้วในพระราชบัญญัติในมาตราที่ว่านั้น ความเห็นของคณะกรรมการเห็นว่ายังคงไม่ถึงนั้นเฉพาะปัญหาเรื่องการเป็นสมาชิก เป็นอะไรกันต่างๆ แต่ปัญหาเรื่องให้เงินให้ทอง รู้สึกว่าจะเป็นคนละปัญหา เพราะฉะนั้นที่คณะกรรมการเห็นด้วยกับผู้แปรญัตติที่ได้เสนอมาตรา ๔๘ ทวิ เข้ามา และก็รู้สึกว่าในพระราชบัญญัตินี้ อาจจะยังไม่มีการที่คลุมถึงในกรณีข้อห้ามอย่างว่านั้น จึงได้เติมลงในพระราชบัญญัตินี้

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มาตรา ๔๘ ตริ ไม่เอานะครับ กรรมการเชิญคุณสมคิดครับ

พันเอก สมคิด ศรีสังคม : มาตรา ๔๘ ตริ ที่กระผมขอแปรญัตติไว้นี้ มันเป็นการเพิ่มเติมจากมาตรา ๔๘ ซึ่งมาตรา ๔๘ นี้มันไม่คลุมถึงเรื่องที่ผมได้ขอแปรญัตติไว้ก็คือในมาตรา ๔๘ ตรินี้เป็นเรื่องของนิติบุคคล แต่ว่ามาตรา ๔๘ นั้นไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องของนิติบุคคล คือหมายความว่าเงินนั้นนะเป็นของนิติบุคคล จึงอยากจะระบุไว้โดยแจ่มชัด เพราะฉะนั้นเมื่อผมไปตกลงกับคณะกรรมการ ก็คือท่านเลขาธิการคณะกรรมการ คือคุณแรม พรหมไพบล บุญยประสพ นั้นเองครับ ท่านบอกว่าที่ผมได้ขอถอนมาตรา ๒๖ ทวิ มาตรา ๒๖ ตริ แล้วก็มาตกลงกันว่าจะให้เติมข้อความให้มันชัดเข้าไปว่านิติบุคคลนั้นนะนิติบุคคลที่ไหน นิติบุคคลนี้ก็เป็นนิติบุคคลตามมาตรา ๒๘ (๒) (๓) และ (๔) ซึ่งมาตรา ๒๘

(๒) (๓) (๔) นี้มันเกี่ยวกับเรื่องนิติบุคคล เพราะฉะนั้นถ้าหากว่านิติบุคคลนี้เอาประโยชน์ หรือเอาเงินหรือทรัพย์สินใด ๆ มาให้แก่พรรคการเมืองแล้ว ก็ให้มีโทษตามนี้ เพราะว่ามาตรา ๒๘ นั้นกำหนดห้ามไว้ เพราะฉะนั้นจึงอยากจะมีข้อความที่ลงโทษนี้ให้แน่ชัดลงไป ก็มีเท่านั้น ละครับ ที่กระผมได้กราบเรียนต่อสภานี้ และได้ตกลงกันไว้เช่นนั้นครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณแรมไปตกลงกันไว้ว่าอย่างไรกันล่ะ

นางแรม พรทิมบอล บุญประสพ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพสำหรับ เรื่องนี้ทางดิฉันขอกราบเรียนว่า ทางพันเอก สมคิด ศรีสังคม ท่านได้ส่งงานการแปรญัตติไว้ หลายมาตรา จนกระทั่งในมาตรา ๔๘ ท่านก็พูดถึงเรื่องนี้ว่ามีความประสงค์ที่ขอเพิ่มเติมใน มาตรา ๔๘ ตริ เป็นตามที่ท่านได้เสนอไว้ในการแปรญัตติ ดิฉันได้เรียนให้ท่านผู้แปรญัตติ และผู้สงวนไว้ว่า ในเรื่องนี้ ในมาตรา ๒๘ (๒) เรามียุแล้ว ห้ามมิให้พรรคการเมืองได้รับ เงินจากนิติบุคคลตามกฎหมายต่างประเทศที่มาประกอบธุรกิจ หรือจดทะเบียนสาขาอยู่ใน ประเทศไทยและกันิติบุคคลที่จดทะเบียนในประเทศไทย ซึ่งมีบุคคลซึ่งไม่มีสัญชาติไทยมี ทุนหรือเป็นผู้ถือหุ้นเกินกว่าร้อยละ ๒๕ ซึ่งก็เข้าอยู่แล้วในมาตรานี้ แต่ทางท่านผู้สงวนการ แปรญัตติบอกว่ายังไม่คุ้มถึง เพราะเหตุว่าในมาตรา ๔๘ ตริ ที่ท่านขอไว้ นั้น ถ้าหากปรากฏว่า นิติบุคคลใดเป็นนิติบุคคลที่มีสัญชาติเป็นชาวต่างประเทศ หรือมีสัญชาติในสถานะที่ไม่อยู่ ในกฎข้อบังคับของกฎหมายฉบับนี้แล้วผู้จัดการกิติ หรือว่าเป็นผู้อำนวยการกิติ ซึ่งเป็นคนไทย ได้นำเงินจากนิติบุคคลนั้นมาให้กับพรรคการเมืองใด ก็จะไม่ได้รับผิด คือว่ามาตรา ๒๘ จะ คุ้มครองไม่ถึง ท่านจึงขอเสนอใช้ในมาตรา ๔๘ ตรินี้ด้วย แต่ดิฉันตามได้ ตามท่านว่า ถ้า ท่านจะยืนยันเช่นนั้น เราจะนำเข้าพิจารณาในคณะกรรมการอีกครึ่งหนึ่ง แต่ท่านบอกว่า ท่านจะมาเสนอ และชี้แจงในที่ประชุมนี้ เพราะฉะนั้นดิฉันเองมีได้รับปากว่าจะให้เป็นไป ตามมาตรา ๔๘ ตริ ดังที่ได้กราบเรียนชี้แจงแล้ว

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่ได้ไปตกลงปลงใจอะไรกับเขาวันนะ ขอ ประทานโทษท่านประธานกรรมาธิการครับ

นายทวี แรงขำ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ปัญหาที่ กระผมได้พยายามเรียกร้องความจำ ก็ด้วยเจตนาดีของท่านผู้แปรญัตติที่จะเพิ่มเติมให้มีข้อห้าม

กระผมจำได้ว่า ได้มีการพิจารณาถึงปัญหานี้ และที่ประชุมคณะกรรมการธิการได้พิจารณาเห็นว่า ข้อกำหนดในเรื่องตามที่ท่านผู้แปรญัตติเสนอนั้นนั้น ถ้าหากท่านโปรดพิจารณามาตรา ๒๖ ของพระราชบัญญัติพรรคการเมือง ก็จะเห็นว่าได้มีข้อกำหนดที่ว่าดังนี้ ห้ามมิให้ผู้ใดให้เงิน ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่พรรคการเมือง เพื่ออะไรต่ออะไรต่างๆ เหล่านี้ นั่น และก็มี บทกำหนดโทษ ถ้ามีการปฏิบัติเช่นนั้น คือ มาตรา ๔๘ ที่ว่า ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๖ ต้อง มีโทษดังนี้ ๆ คณะกรรมการธิการได้พิจารณาเห็นว่า ข้อแปรญัตติของท่านผู้เสนอนั้นมีอยู่ ถึง แม้ไม่ตรงทีเดียว แต่ว่าเป็นความที่สอดคล้องกันกับความในมาตรา ๒๖ และมีโทษตาม มาตรา ๒๘ อยู่แล้ว จึงขอกราบเรียนท่านประธานเพื่อประกอบการพิจารณา

ร้อยเอก ชะโลม รัตนเสถียร: ท่านประธานที่เคารพ กระผม ชะโลม รัตนเสถียร ครับผม กระผมได้ดูตามมาตรา ๔๘ แล้ว รู้สึกเป็นห่วงเรื่องท่านผู้ที่จะตั้งพรรคการเมือง เพราะว่ามันมีบทลงโทษ ห้ามมิให้ผู้ใดให้ทรัพย์สินหรือเงินทองเพื่อประโยชน์แก่พรรคการเมือง กระผมอยากจะทราบว่า แล้วพรรคการเมืองที่ตั้งนี้ตั้งขึ้นมาโดยที่ทำไมต้องใช้เงินหรืออย่างไร หรือใครจะเป็นคนออกเงิน ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้เสนอไปเมื่อคราวที่แล้วขอให้รัฐบาล จ่ายเงินให้แก่พรรคการเมืองก็ปรากฏว่า สภาไม่รับ และมาในวันนี้ก็ยังมีบทลงโทษหนักอีก แก่ผู้ที่จะมีใจเมตตาที่จะให้เงินแก่พรรคการเมือง ทำประโยชน์แก่ประเทศชาตินี้ต้องติดคุก ติดตะรางกันเป็นทิวแถวกันไปนี่ แล้วกระผมก็ยังอยากจะกราบเรียนต่อไปว่า ยกตัวอย่างง่าย ๆ ถ้ากระผมจะเป็นหัวหน้าพรรคการเมือง และกระผมก็มีลูกพรรค กระผมมีเงินพอที่จะเช่า สถานที่ หรือมีเงินพอที่จะแจกจ่ายกับลูกพรรค แล้วกระผมจะไม่ต้องติดตะรางเพราะกฎหมาย ข้อนี้หรือ กระผมอยากจะถามท่านกรรมการด้วยครับ กรุณาตอบซิ เพราะกระผมมอง หน้าท่านกรรมการนี้ ไม่ได้เป็นนักการเมืองสักคนครับ

นายสุรินทร์ เทพกาญจนา (กรรมการ): ท่านประธานที่เคารพ กระผมสุรินทร์ เทพกาญจนา ครับ กระผมผู้หนึ่งซึ่งเป็นนักการเมือง และเป็นนักการเมืองอดีตมาแล้วครับ สำหรับ เรื่องนี้ก็ กระผมอยากจะขอกราบเรียนว่าตามข้อเป็นห่วงของท่านผู้แปรญัตติ คือของ คุณ สมคิดนั้น ก็ปรากฏว่าในร่างนี้ในมาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๘ มันก็ครอบคลุมถึงหมดแล้วครับ ในมาตรา ๒๖ ห้ามมิให้ผู้ใดให้เงินหรือทรัพย์สินอื่น ในมาตรา ๒๘ ก็ห้ามมิให้พรรคการเมืองใด

ได้รับเงินจากบุคคล นิติบุคคลตามกฎหมายต่างประเทศ และนิติบุคคลซึ่งจดทะเบียนตามกฎหมายในประเทศไทย ทั้งอนุมาตรา (๓) อนุ ๔ อันนี้ก็รู้สึกว่ามันคลุมไปตลอดหมดแล้วครับ ก็ไม่น่าจะเป็นห่วงและไม่จำเป็นอะไรที่จะต้องมาบัญญัติขึ้นไว้อีกครับ กระผมขอกราบเรียนเพียงแค่นี้

พันเอก สมคิด ศรีสังคม : ท่านประธานที่เคารพ กระผมได้ฟังคำชี้แจงของท่านกรรมาธิการแล้ว กระผมเพื่อไม่ให้เสียเวลามีความพอใจในคำชี้แจงของคณะกรรมาธิการ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ที่นี้ในมาตรา ๕๘ นี้เอง คุณสมคิดก็ยังได้แปรญัติติขอเพิ่มมาตรา ๕๘ จัตวา และมาตรา ๕๘ เบญจ ไว้อีก แล้วขอสงวนไว้ทั้งนั้น กรุณาชี้แจงครับ

พันเอก สมคิด ศรีสังคม : มาตรา ๕๘ จัตวา และมาตรา ๕๘ เบญจ นี้ มันเกี่ยวข้องกับมาตรา ๒๖ ทวิ และมาตรา ๒๖ ตริ ซึ่งกระผมได้ขอถอนไปแล้วตั้งแต่วันที่ก่อน เพราะฉะนั้นในวันนี้ทั้ง ๒ มาตรานี้ก็ไม่มีควมจำเป็นที่จะต้องขอสงวนไว้ เพราะฉะนั้นกระผมก็ขอถอนขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอขอบคุณครับ เชิญท่านรองเลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (รองเลขาธิการรัฐสภา ผู้รักษาราชการแทนเลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๕๔ ไม่มีการแก้ไข

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มาตรา ๕๔ นี้คุณทองหยดท่านไม่ตั้งใจแล้วเอาใครเข้าคุกก็ได้ ผ่านไป เอ้าคุณประสิทธิ์ ขอประทานโทษ

นายประสิทธิ์ ชูพินิจ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมประสิทธิ์ ชูพินิจ ไม่ได้แปรญัติติอะไรทั้งนั้น กระผมอยากจะถามข้อความเข้าใจกับท่านกรรมาธิการ คือ โดยเหตุที่ท่านกรรมาธิการผู้มีเกียรติได้กรุณาเพิ่มมาตรา ๕๘ ทวิ ข้อความในมาตรา ๕๘ ทวิ นี้กว้างขวางครอบคลุมจักรวาล กระผมไม่ทราบเจตนาของคณะกรรมาธิการที่ได้บัญญัติข้อความอย่างนี้ว่ามี

ความมุ่งหมายอย่างไรที่กระผมไม่เข้าใจก็คืออย่างนี้ ท่านประธานครับ มาตรา ๔๘ ทวิ ซึ่งคณะกรรมการยกขึ้นทั้งมาตรา มีความว่า “บุคคลผู้ไม่มีสัญชาติไทยผู้ใด ให้เงิน ทรัพย์สิน หรือประโยชน์อื่นใดแก่พรรคการเมืองใด” ที่กระผมเห็นว่าข้อความบางอันมันครอบจักรวาล กระผมไม่ทราบเจตนาว่า หรือประโยชน์อื่นใดแก่พรรคการเมืองนี้มันจะมีเจตนาในการที่จะควบคุมกิจการใดบ้าง กระผมอยากจะเรียนถามในกรณีที่มีการดำเนินกิจการพรรคการเมือง อาจจะมีคนบุคคลซึ่งจะมีใจบุญสุนทานอยากจะสร้างสรรค์ให้พรรคการเมืองแต่ละพรรคได้เป็นแก่นเป็นสาร หรือพรรคการเมืองนั้นได้มีผู้รอบรู้ต่าง ๆ เพราะว่าพรรคการเมืองในเมืองไทย เรายัง ผู้บริหารงานส่วนมากยังไม่ได้เป็นผู้รอบรู้ไม่ได้เป็นพหุสูตร ไม่ได้เห็นสิ่งต่าง ๆ ความเจริญของบ้านเมืองของโลกต่าง ๆ ที่เขาเจริญ อาจจะมีบุคคลผู้ไม่มีสัญชาติไทย สมมติคนหนึ่ง ในอเมริกา เขาตั้งทุนเขาไว้เพื่อที่จะแจกจ่ายให้แต่ละพรรคได้จัดส่งเจ้าหน้าที่หรือคนที่ปรารถนาที่จะแสวงหาความรู้เพื่อมาบริหารงานกิจการของพรรคให้ได้ไปสลับไปเที่ยวหาความรู้ในต่างประเทศ ถ้าในการนี้มันจะเข้ากับเจตนารมณ์ของท่านกรรมาธิการใหม่ ที่จะเขียนข้อบัญญัติห้ามไว้ “หรือประโยชน์อื่นใด” ถ้าเกิดมีใครเขาใจบุญกำหนดให้ทุนอย่างนี้ขึ้นเพื่อที่จะให้แต่ละพรรคไม่ได้กำหนดอะไร ส่งคนของพรรคของตนไปดูงานในต่างประเทศ ข้อความที่บัญญัตินี้มันเขียนกว้างครอบจักรวาล ท่านประธานครับ กระผมไม่ทราบว่าถ้ากรณีมีผู้แสดงเจตนาอย่างนี้ขึ้นแล้ว บังเอิญถ้าพรรคไปกำหนดหรือไปปรับความกรุณานั้นเข้า ผู้ให้เขาจะมีความผิดไหม การกระทำอันนี้ กระผมจึงขอประธานทราบเรียน

นายทวี แรงขำ (ประธานคณะกรรมการ): ท่านประธานที่เคารพสำหรับมาตรา ๔๘ ทวินี้ เป็นข้อแปรญัตติของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคือคุณสมคิด ศรีสังคมได้เสนอขอแปรญัตติเพิ่มในพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งคณะกรรมการได้เห็นชอบด้วย สมควรด้วยก็ในประการที่ว่าในการดำเนินการทางการเมืองของรัฐนั้น ควรเป็นเรื่องภายในของรัฐ ไม่ควรจะมีอำนาจต่างประเทศต่างชาติเข้ามาพัวพันเกี่ยวข้อง เพราะฉะนั้นในบทบัญญัติหลายมาตรา จึงมีว่าห้ามไม่ให้สมาชิกเป็นคนต่างชาติ ห้ามรับเงินจากคนต่างชาติ เช่นนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นในปัญหาที่มีบทกำหนดโทษไว้เช่นนี้นั้นก็เป็นกรณีที่พึงแยกพิจารณาว่า ตามความที่ผู้แปรญัตติว่าให้เงินและก็แปลว่าการปฏิบัติการดำเนินการก็เป็นเรื่องภายในประเทศ ถ้าหากว่ามีบุคคล

นอกประเทศ กฎหมายไทยเราก็เห็นจะข้ามไปไม่ถึงนั้นเป็นกรณีหนึ่ง แต่นี้ก็สุดแต่กรณี เป็นเรื่องเป็นราวไป กรณีที่ห้ามนี้ก็ภายใต้อำนาจแห่งกฎหมายไทย ที่จะเอื้อมถึงว่าจะเอาผิดแก่บุคคลต่างประเทศได้เพียงไร ซึ่งคณะกรรมการก็รู้สึกว่าเป็นความปรารถนาดีของผู้แปรญัตติ และในหลักการซึ่งเกี่ยวข้องกับคนต่างประเทศนั้น คณะกรรมการเห็นว่าควรจะกั้นการดำเนินการเมืองไว้ให้อยู่ในอุ้งมือของคนไทย มากกว่าที่จะไปมีต่างประเทศมาเกี่ยวข้อง นี่เป็นความเห็นของคณะกรรมการ

นายประสิทธิ์ ชูพินิจ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมยังไม่เข้าใจคำชี้แจงของท่าน ประธานคณะกรรมการ กระผมเห็นด้วยที่เราควรจะต้องสกัดกั้นทุนของต่างประเทศในการที่จะมาสนับสนุนพรรคการเมือง กระผมเห็นด้วย แต่ว่าเมื่อเราจะสกัดกั้นทุนของนักการเมือง แต่ว่าวิธีการที่เขาจะให้ความอนุเคราะห์การส่งเสริมสนับสนุนให้พรรคแต่ละพรรคได้มีคนพวกพหูสูตรมากขึ้น อย่างที่ในกรณีที่กระผมเรียนถามนี้ ผู้มีใจเมตตาของโลกต่าง ๆ เขาอาจจะกำหนดทุนเพื่อที่จะแจกจ่ายอย่างกับพรรค ก. ของกระผมนี้ เราอาจจะมีส่วนปัญหาไม่ค่อยจะเปรี๊ยะปราศรัยนัก ก็อาจจะกำหนดทุนเพื่อให้พวกนี้ได้ไปแสวงหาความรู้ สุดแต่จะเลือกเอากำหนดมาอย่างนี้ กรณีที่เขาแผ่เมตตาจิตมาให้อย่างนี้ เป็นการให้ประโยชน์อื่นใดปรากฏตามนี้ หรือประโยชน์อื่นใดที่จะสงเคราะห์กับข้อนี้ได้ ถ้าในกรณีนี้มันมีขึ้น ผู้ให้ก็ต้องมีความผิดตามมาตรานี้หรือไม่ กระผมเรียนถามเท่านั้น เรื่องทุนกระผมเห็นด้วยที่จะต้องสกัดกั้น เพราะเราเป็นห่วงถ้าเอาทุนต่างประเทศมาใช้จ่ายในกิจการของพรรคแล้วอาจจะทำให้ความปลอดภัยของประเทศต้องแกว่งไกวไปได้ แต่ว่าในกรณีอย่างนี้ ส่งคนไปดูงานไปศึกษาอะไรต่าง ๆ มันเข้าประโยชน์อื่นใด ถ้ามีกรณีอย่างนี้จะผิดหรือไม่ กระผมเรียนถามเท่านั้น

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมว่าส่งคนก็ส่งคนนะครับ มันก็ไม่ใช้พรรคนี้ สมมติว่ามีมูลนิธิอะไรเขาต้องการจะสนับสนุนการเมือง พรรคการเมืองในเมืองทุกพรรคก็ให้เป็นประชาธิปไตยในต่างประเทศ เขาก็อาจจะเจาะจงตัวบุคคลของทุกพรรคก็ได้หรือแต่พรรคใดพรรคหนึ่งก็ได้ให้ไปดูงาน ผมเข้าใจว่าไม่น่าจะเข้าละมั้ง นี้ก็ตอบแทนกรรมการ เพราะท่านไม่ตอบ จะตอบหรือยัง

นายทวี แรงขำ (ประธานคณะกรรมการ): ท่านประธานที่เคารพ กระผมว่าตามข้อชี้แจงที่กระผมได้ชี้แจงเมื่อต้นนั้น ก็เป็นการตอบปัญหาและน่าจะเข้าใจได้แล้ว แต่ว่าอาจจะเป็นเพราะคำพูดหรืออะไรอาจจะให้ท่านสมาชิกยังไม่เข้าใจได้ นี่กระผมคิดว่าได้ตอบชี้แจงแล้ว ประกอบกับที่ท่านประธานชี้แจงเพิ่มเติมในปัญหาเรื่องให้กับพรรคกับให้กับบุคคลนั้น มันคนละปัญหา

นายมะเนาะ ยูเด็น: ท่านประธานที่เคารพ กระผม มะเนาะ ยูเด็นครับ ก็มีปัญหาคคล้าย ๆ กับท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเมื่อครั้งที่เรียนถามเกี่ยวกับมาตรา ๔๘ ทวินะครับ ที่นี้กระผมจะไม่ถามเรื่องเป็นหลักการหรอกครับ แต่อยากจะถาม สมมติว่าเป็นตุ๊กตาขึ้นมาเป็นตัวอย่างขึ้นมา สมมติว่ามีฝรั่งสักคนหนึ่ง อาจจะเป็นอาจารย์อยู่ที่เมืองนอก อย่างเป็นทางการก็แล้วกัน ถ้าเขียนประวัติท่านประธานสภาขึ้นมา แล้วก็เห็นว่าท่านประธานนี่ก็เป็นหัวหน้าพรรคกิจสังคม และต้องการจะมอบหนังสือที่เขาเขียนนี้ให้แก่ห้องสมุดของพรรคกิจสังคมสักเล่มหนึ่ง อย่างนี้เขาจะต้องระวางโทษตามมาตรานี้ด้วยหรือเปล่าครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: พรรคกิจสังคมไม่รับหรอก กลัว ท่านกรรมการว่าอย่างไรครับ เภา คุณไพจิตร เชิญครับ

นายไพจิตร เอื้อทวิกุล: ท่านประธานที่เคารพ กระผมคิดว่าอาจจะเป็นห่วงกันมากเกินไปหรือเปล่าครับ เพราะมาตรา ๔๘ ทวิ นี้ บอกว่าเป็นการให้เงินทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่พรรคการเมือง ก็ไม่มีความจำเป็นอะไรเลย ถ้าหากว่า สมมติมูลนิธิต่างประเทศอยากจะทำให้ความช่วยเหลือทางวิชาการก็อย่าให้กับพรรคการเมือง ก็ให้เป็นบุคคล เช่นจะเชิญอย่างที่ท่านประธานได้กล่าวแล้ว จะเชิญใครไปประชุมสัมมนาวิชาการ หรือว่าไปดูงานทางด้านสภาของต่างประเทศเพื่อจะได้มีความรู้ประสบการณ์มากขึ้น ก็เชิญเฉพาะเป็นตัวบุคคล ซึ่งก็เป็นสิทธิโดยชอบธรรมของคนนั้นที่จะรับหรือไม่รับ อย่าให้เกี่ยวข้องกับพรรคการเมือง มันก็ไม่มีปัญหาอะไร กระผมคิดว่ามาตรานี้ในหลักการถูกต้องแล้ว เพราะว่าเราไม่ต้องการให้ต่างชาติเข้ามาแทรกแซงในพรรคการเมืองของเรา เพราะฉะนั้นที่เขียนเอาไว้ก็เป็นอย่างนั้น ทางที่จะปฏิบัติในกรณีที่ทำโดยบริสุทธิ์ใจนั้นก็เป็นการเชิญเป็นการส่วนตัว

หรือถ้าจะให้หนังสือท่านประธานก็ให้ท่านเป็นการส่วนตัว. อย่าให้แก่พรรคของท่านมันก็ไม่มีปัญหา เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่าเราจะห่างกันมากเกินไปแล้วครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ครับ องค์การใจบุญต่างประเทศนี้ก็พอจะเดาออกเลยว่ามันมีใครบ้าง คือว่าเขียนไม่เขียนก็ระวังไว้ อย่าไปเอาอะไรของมันดีกว่าคุณประสิทธิ์จะติดใจอะไรอีกไหมครับ

นายประสิทธิ์ ชูพินิจ : ไม่ติดใจครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่ติดใจหรือครับ คุณบุญชอบจะว่าอย่างไรครับ

นายบุญชอบ สาครินทร์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม บุญชอบ สาครินทร์ ตามมาตรา ๔๘ ทวิครับ กระผมสมมติว่า กระผมเห็นว่าพรรคการเมืองพรรคนี้กระผมรู้สึกเลื่อมใสมากครับ สมมติว่าไปเช่าที่ของกระผม กระผมไม่เอาเงินครับ แล้วที่นี้กระผมเห็นว่าพรรคการเมืองนี้ทำประโยชน์ให้กับประชาชนมาก กระผมอยากจะให้เงินสัก ๕ หมื่นหรือ ๑๐ หมื่น อย่างนี้กระผมมีความผิดหรือไม่ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณบุญชอบไม่ถือใบต่างด้าวนี้ ไม่ผิดหรอก

นายบุญชอบ สาครินทร์ : อย่างนี้จะไม่มีความผิดหรือไม่ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เขาต้องเป็นผู้ที่ไม่มีสัญชาติไทย พุทโธ

นายบุญชอบ สาครินทร์ : สมมติว่าชาวต่างประเทศมาให้กระผม แล้วกระผมให้ต่ออย่างนี้ไม่มีความผิดไหมครับ ผมอยากจะถาม

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : อย่างนี้ก็ แหมลำบากครับ เห็นจะต้องตรวจใบต่างด้าวกันในสภา คุณจำลองครับ

นายจำลอง เทวารุท : ท่านประธานที่เคารพ กระผม จำลอง เทวารุท รู้สึกว่ามาตรานี้มันครอบจักรวาลจริง ๆ ครับ มันจะต้องคล้าย ๆ กับอย่างที่บุญชอบแกล้งล้อ กระผมก็สงสัยเหมือนกัน เพราะมันจะต้องเล่นลูกไม้หรือว่าจะต้องโกหกกัน สมมติว่ากระผมตั้งพรรคการเมืองนี้ แล้วก็ลุงเขย สมมติว่าอย่างนี้ ลุงเขยของกระผมเกิดเป็นคนจีนเป็นคน

ต่างตัว เกิดจะให้เงินทุนอุดหนุนสักล้านบาท อย่างนี้แกจะต้องถูกจำคุก ๕ ปี แล้วปรับอีกแสนบาท กระผมว่ามันฟัง ๆ ดูแล้วมันก็ต้องเล่นลูกไม้กันอย่างที่ท่านประธานว่า คือต้องให้อ้อมกันไปอ้อมกันมาเข้าบัญชี เมื่อเอาเข้าบัญชีแล้วก็เงินของพรรค มันก็พัวพันไปถึงการใช้จ่ายหรือการตรวจสอบอะไรต่าง ๆ ถ้าเกิดตรวจสอบแล้วไม่รู้ว่าที่มานี้ได้มาอย่างไร ได้มาไม่ถูกต้องหรือไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ตามกฎหมายนี้ ก็จะต้องถูกจำคุกถึง ๕ ปี และปรับตั้งแสนบาท นับว่าเป็นการทารุณโหดอยู่ เพราะฉะนั้นกระผมอยากจะทราบจากกรรมการมันครบจักรวาลอย่างนี้ เราจะมีทางแก้ไขอย่างไร เพราะว่าพรรคการเมืองนี้มันตั้งขึ้นแล้วบางที่เขาก็เลื่อมใสศรัทธาเกิดความเห็นใจ เขาไม่ได้ให้เพราะว่าเป็นอามิสสินจ้างว่า จะต้องมาเสนอกฎหมายอย่างนั้นหรือจะมาช่วยเขาอย่างนี้ แต่บังเอิญเขาเป็นคนต่างตัวที่เกิดมีความรักพรรคนี้เห็นว่าทำประโยชน์ได้มาก แต่ว่าคนต่างตัวคนนั้นเป็นคนที่อยู่ในประเทศไทยนี้มันก็ครอบเข้าไปด้วย กระผมยังสงสัยว่าจะไปไหวหรือครับอย่างนี้ กระผมขอให้กรรมการชี้แจง

นายทวี แรงขำ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ความจริงเป็นเรื่องที่ท่านสมาชิกเป็นห่วงกันมากเกินไป ในปัญหาเรื่องนี้ การที่มีบทกำหนดไว้เช่นนี้ กระผมใคร่ขอประธานทราบเรียนด้วยความจริงใจว่า เป็นการแสดงเจตนารมณ์ของพรรคการเมือง เกี่ยวกับเรื่องพรรคการเมืองเป็นอย่างดี ที่เป็นหลักประกันหรือเป็นการแสดงเจตนารมณ์ที่ว่า การเมืองภายในประเทศนั้นไม่ควรจะมีต่างชาติเข้ามาเกี่ยวข้อง นั่นเป็นเจตนารมณ์ ในประการที่สอง เท่าที่มีท่านสมาชิกผู้ซื่อสัตย์ใจนั้นที่ว่าเงินของญาติของอะไรก็ตาม ที่จะมาให้กับพรรคการเมืองนี้ต้องอ้อมกันหลายประตูหลายทาง แล้วมาถึงพรรคการเมืองนี้ กระผมว่าถ้าพิจารณาในข้อเท็จจริงที่เป็นจริง และคงจะเป็นจริง ที่แล้วมานั้นที่อ้อมไปอ้อมมาแล้วไม่เข้าพรรคการเมืองหรือครับ สมมติว่ามันจะมาที่พรรคการเมืองจริงก็ไม่มาสู่บัญชีของพรรคการเมืองนี้ กระผมทราบเรียนได้จากที่ว่า...

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมขอภัยเกิดครับ ผมเห็นแปลกแล้ว การพิจารณาร่างกฎหมายฉบับนี้ การอภิปรายเป็นการชี้ทางให้เสียงกฎหมายฉบับนี้เสียแล้วละ ผมขอประธาน คือมันมีปัญหาอะไรกันอยู่ คณะกรรมการตอบคล้าย ๆ กับตอบที่เสียงกฎหมายมันไม่น่าดูครับ

นายทวี แรงขำ (ประธานคณะกรรมการ): ขอประทานโทษ แต่ว่าในข้อเท็จจริงอีกเรื่องหนึ่ง ที่กระผมใคร่ขอกราบเรียนท่านประธานก็คือว่า พระราชบัญญัติพรรคการเมืองที่แล้วมานั้นก็มีบทกำหนดโทษมีหลายมาตรา แต่ว่าในทางจริงแล้วไม่เคยมีการปฏิบัติในการเรื่องโทษของที่บัญญัติในพระราชบัญญัติพรรคการเมืองนั้นเลย

พลเอก ทวิช เสน็งวงศ์ ณ.อยุธยา: ท่านประธานสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผมได้นั่งฟังอภิปรายอยู่เป็นเวลานานแล้ว คณะกรรมการน่าจะตอบให้ตรงจุดมันก็จะละเอียดได้ ที่ท่านสมาชิกท่านมีความห่วงใย สิ่งนั้นก็คือว่า มาตรา ๔๘ จะเป็นพรรคหนึ่งหรือพรรคสองทวีก็ตาม มันผูกพันอยู่กับมาตรา ๒๖ ซึ่งในมาตรา ๒๖ นี้เขาห้ามไว้ว่า ห้ามไม่ให้ให้เงิน ทรัพย์สินหรือประโยชน์อื่นใดแก่พรรคการเมือง เพื่อเป็นการจูงใจให้พรรคการเมืองกระทำการหรือไม่กระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดอันมิชอบ นี่มันขัดแย้งอยู่แล้วครับ ถ้าให้มาโดยมิชอบก็ใช้ไม่ได้ต้องให้มาโดยชอบก็ใช้ได้ เพราะฉะนั้นก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: คุณประสิทธิ์ ไม่ติดใจนะครับ ผมว่าไม่มีปัญหาอะไรหรอก นี่ก็ถามวิธีเลี่ยงกฎหมายเท่านั้นละ คุณสมคิด เชิญครับ

พันเอก สมคิด ศรีสังคม: ท่านประธานที่เคารพ ในฐานะที่กระผมเป็นผู้แปรญัตติและที่ท่านคณะกรรมการได้กรุณาไว้ กระผมก็ใคร่จะกราบเรียนชี้แจงต่อท่านประธานสักเล็กน้อยครับ ความมุ่งหมายของกระผมที่ให้มาตรา ๔๘ ทวี ไว้ ก็มีความมุ่งหมายดังนี้ครับ คือในการตั้งพรรคการเมืองนี้เป็นสิทธิเสรีภาพในการที่จะเข้ามามีสิทธิมีส่วนในการปกครองบ้านเมือง เราตั้งพรรคการเมืองในเมืองไทย เราก็ควรที่จะให้คนไทยเท่านั้น หรือว่าคนที่สัญชาติไทยเท่านั้นที่ได้มีสิทธิมีส่วน เพราะว่า ถ้าหากว่าเราเปิดโอกาสให้คนต่างด้าวเข้ามา อันนี้ในรัฐธรรมนูญเราก็ห้ามไม่ให้คนต่างด้าวเข้ามามีสิทธิในการปกครองบ้านเมืองของเรา เพราะฉะนั้นในเรื่องพรรคการเมืองนี้ เราก็ควรที่จะมีบทห้ามไม่ให้บุคคลต่างด้าวเข้ามามีสิทธิมีส่วนในการจัดตั้งพรรคการเมือง อันนี้เราก็ห้ามไว้แล้ว แล้วก็เรื่องที่จะให้เงินมาอุดหนุนหรือประโยชน์ใดที่จะมาอุดหนุนพรรคการเมืองนี้ เราก็ควรที่จะห้ามไว้ด้วย และก็ควรจะมีบทลงโทษไว้ด้วย เพราะว่าถ้าหากว่าเรายอมให้บุคคลที่ไม่ใช่สัญชาติไทยหรือบุคคลต่างด้าว

เข้ามาให้เงินให้ทอง ผลประโยชน์ที่เขาจะมาขอรับจากพรรคการเมืองนั้นมีมากมายครับ ประโยชน์ทั้งในด้านการเมืองที่เขาจะได้รับ ประโยชน์ในทางด้านเศรษฐกิจที่เขาจะได้รับนั้น มีอีกมากมายอย่างสมมติว่าเขามาให้เงินแก่พรรคการเมืองหนึ่งซึ่งมีทางที่จะเป็นรัฐบาลได้ สมมติว่าคนจีนต่างต่างมาให้เงิน เขาก็หวังประโยชน์ที่เขาจะได้รับในประโยชน์ทั้งทางการเมืองและในทางเศรษฐกิจ พรรคการเมืองนั้นอาจจะถูกโน้มน้าวจิตใจให้ไปออกกฎหมายอย่างใดอย่างหนึ่งที่จะเป็นประโยชน์แก่คนต่างต่างก็ได้ และประโยชน์อื่นได้หลายอย่างหลายประการ จนกระทั่งยอมให้เขาเอาทหารต่างต่างเข้ามาไว้ในเมืองไทยอย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าเรายอมให้คนต่างต่างมาให้เงินเช่นนั้นแล้ว ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อมละครับ ถ้าหากว่าเราสืบสวนสอบสวนได้ความว่าจะอ้อมไปตั้งกี่หลายอ้อมหลายอะไรก็แล้วแต่ ถ้าสืบได้ก็มีความผิดตามมาตรานี้อยู่แน่นอนครับ ทั้งนี้เราก็ไม่ต้องการที่จะให้คนต่างต่างมาซื้ออันกิจการเมืองของเราเพื่อประโยชน์ของเขาในทางการเมือง ในทางเศรษฐกิจและอื่นใด ความมุ่งหมายของกระผมที่เสนอไว้มีอย่างนั้นครับ กระผมจึงขอกราบเรียนชี้แจงอย่างนี้ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผ่านไปครับ เชิญท่านรองเลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อ
มาตรา ๔๙

พันเอก สงวน คำวงษา (รองเลขาธิการรัฐสภา ผู้รักษาราชการแทนเลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๔๙ ไม่มีการแก้ไข คุณทองหยด ผู้ขอสงวนไม่ติดใจแล้ว มาตรา ๕๐ ไม่มีการแก้ไข คุณทองหยด ผู้ขอสงวนไม่ติดใจ มาตรา ๕๑ ไม่มีการแก้ไข คุณทองหยด ผู้ขอสงวนไม่ติดใจ มาตรา ๕๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๓ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๔ มาตรานี้ต้องตัดออกเพราะว่าสภาได้มีมติให้ตัดมาตรา ๓๓ ออกแล้วเพื่อให้สอดคล้องกับมติอันนั้น คุณสุรินทร์ เป็นผู้ขอสงวน มาตรา ๕๕ มีการแก้ไข มาตรา ๕๖ ไม่มีการแก้ไข คุณทองหยด ผู้ขอสงวนไม่ติดใจแล้ว มาตรา ๕๗ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๘ ไม่มีการแก้ไข คุณทองหยด ผู้ขอสงวนไม่ติดใจ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าเสร็จการพิจารณาในวาระที่ ๒ แล้วต่อไปเป็นการพิจารณาในวาระที่ ๓

นายไพจิตร เอื้อทวีกุล : ท่านประธานครับ กระผมอยากจะขอเรียนถามว่าในกรณี
ที่ผู้สงวนไม่พอใจ แต่ว่ามีสมาชิกยังตั้งใจจะอภิปรายได้หรือไม่ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ถ้ามีการแก้ไขได้ครับ

นายไพจิตร เอื้อทวีกุล : ในกรณีมาตรา ๕๘ ไม่มีการแก้ไข ไม่ได้นะครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ครับ ต่อไปเป็นการพิจารณาในวาระที่ ๓ ครับ
ผมจะขอมติที่ประชุมว่า สมควรที่จะนำร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกประกาศใช้เป็นกฎหมาย
ได้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นว่าสมควรที่จะประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๖๗ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้มีมติให้ประกาศใช้ร่าง
พระราชบัญญัติพรรคการเมือง พ.ศ. เป็นกฎหมายได้

ผมขอพักการประชุมไว้เพียงเท่านี้ และจะดำเนินการประชุมต่อไปเวลา ๑๔.๐๐
นาฬิกาครับ

พักการประชุมเวลา ๑๑.๕๕ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๔.๒๐ นาฬิกา

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขณะนี้มีท่านสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอดำเนินการประชุมต่อไป

ระเบียบวาระต่อไปเป็นการพิจารณาเรื่องด่วน คือร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. คณะรัฐมนตรีผู้เสนอ

(สำเนา)

วันที่ ๒๑๑๙/๒๕๑๗ วันที่ ๑๖ ก.ค. ๒๕๑๗

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

ที่ สร. ๐๒๐๓/๑๓๔๖๑

สำนักนายกรัฐมนตรี

๑๕ กรกฎาคม ๒๕๑๗

เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

กราบเรียน ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวข้างต้น

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาลงมติให้เสนอร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

จึงขอเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวข้างต้น พร้อมด้วยบันทึกหลักการและเหตุผล มาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอสภานิติบัญญัติแห่งชาติประชุมปรึกษาต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ)

สัญญา ธรรมศักดิ์

(นายสัญญา ธรรมศักดิ์)

นายกรัฐมนตรี

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

สำเนาถูกต้อง

สุพงษ์ ศิริพูนเกียรติ

(นายสุพงษ์ ศิริพูนเกียรติ)

หัวหน้าแผนกระเบียบวาระ

กองการประชุม

มณี พิมพ์

๑๖/๗/๖๗ ทาน

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ...)

พ.ศ.

หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ ดังต่อไปนี้

๑. แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามคำว่า “ทำไม้” เพื่อให้คลุมถึงการทำไม้สักหรือไม้ยางที่ขึ้นอยู่ในที่ดินที่มีไร่ป่าด้วย และบทนิยามคำว่า “ของป่า” เพื่อให้รวมถึงต้นไม้ที่บุคคลทำขึ้น แต่ไม่ให้นำรวมถึงหินที่มีไร่แล้วตามกฎหมายว่าด้วยแร่ และคำว่า “ขนาดจำกัด” เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
๒. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗ และยกเลิกมาตรา ๘ เกี่ยวกับการกำหนดไม้หวงห้าม โดยนำมาบัญญัติรวมไว้ในมาตรา ๗ เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
๓. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๓ และเพิ่มมาตรา ๙ ทวิ เพื่อให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดอัตราค่าภาคหลวงได้กว้างขวาง ลดหรือยกเว้นค่าภาคหลวง และอนุญาตให้แตกต่างไปจากกฎกระทรวงได้
๔. เพิ่มมาตรา ๑๑ ทวิ มาตรา ๖๔ ทวิ และมาตรา ๖๔ ตริ เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจยึดของที่ใช้ในการกระทำความผิดเพื่อรอการดำเนินคดี
๕. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๘ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
๖. เพิ่มส่วนที่ ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ เพื่อกำหนดให้ผู้ที่นำไม้ที่มีไร่ไม้หวงห้ามเข้าเขตด่านป่าไม้ต้องเสียค่าธรรมเนียม
๗. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๘ เพื่อให้บทบัญญัติในหมวดที่ ๓ ส่วนที่ ๑ ใช้กับการนำไม้หรือของป่าที่รับซื้อจากทางราชการป่าไม้ด้วย

๘. เพิ่มมาตรา ๕๓ ทวิ มาตรา ๕๓ ตริ มาตรา ๕๓ จัตวา และมาตรา ๗๓ ทวิ เพื่อให้อำนาจรัฐมนตรีกำหนดเขตควบคุมสิ่งประดิษฐ์ เครื่องใช้ หรือสิ่งอื่นใดบรรดาที่ทำด้วยไม้สักและกำหนดโทษผู้ฝ่าฝืน

๙. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๔ เพื่อให้คลุมถึงการเข้ายึดถือหรือครอบครองป่าด้วย

๑๐. แก้ไขมาตรา ๕๘ และเพิ่มมาตรา ๕๘ ทวิ เพื่อให้ผู้รับสัมปทานหรือผู้รับอนุญาตทำการบำรุงป่าหรือปลูกสร้างสวนป่า หรือออกค่าใช้จ่ายเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำการดังกล่าวให้แทน

๑๑. เพิ่มมาตรา ๖๑ ทวิ เพื่อกำหนดวิธีการเกี่ยวกับการส่งพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาต

๑๒. เพิ่มมาตรา ๗๔ ตริ และมาตรา ๗๔ จัตวา เพื่ออธิบายตีกรมป่าไม้มีอำนาจเปรียบเทียบในคดีที่มีโทษปรับสถานเดียว และให้ศาลมีอำนาจจ่ายเงินสินบนนำจับแก่ผู้นำจับผู้กระทำความผิด

๑๓. แก้ไขบัญญัติอัตราค่าธรรมเนียมเพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

เหตุผล

เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยป่าไม้บางมาตรามีข้อความไม่รัดกุม และไม่เหมาะสมกับกาลสมัย สมควรแก้ไขเพิ่มเติมให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน เพื่อคุ้มครองและบำรุงรักษาป่าไม้อันเป็นทรัพยากรธรรมชาติให้ได้ผลดียิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความใน (๗) ของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๗) “ของป่า” หมายความว่า บรรดาของที่เกิดหรือมีขึ้นในป่าตามธรรมชาติ คือ ก. ไม้ รวมทั้งส่วนต่างๆ ของไม้ ถ่านไม้ น้ำมันไม้ ยางไม้ ตลอดจนสิ่งอื่นๆ ที่เกิดจากไม้

ข. พืชต่างๆ ตลอดจนสิ่งอื่นๆ ที่เกิดจากพืชนั้น

ค. รังนก ครั่ง รวงผึ้ง น้ำผึ้ง ชีผึ้ง และมูลค้างคาว

ง. หินที่ไม่ใช่แร่ตามกฎหมายว่าด้วยแร่

และหมายความรวมถึงถ่านไม้ที่บุคคลทำขึ้นด้วย”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความใน (๑๑) ของมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑๑) “ขนาดจำกัด” หมายความว่า ขนาดโตหรือขนาดยาวของต้นไม้ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๗ ไม้สักและไม้อย่างทั่วไปในราชอาณาจักรไม่ว่าจะขึ้นอยู่ที่ใดเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. ไม้ชนิดอื่นในป่าจะให้เป็นไม้หวงห้ามประเภทใด ให้กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา พระราชกฤษฎีกานั้น ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๙ รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดอัตราค่าภาคหลวงโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาดังต่อไปนี้

(๑) สำหรับไม้หวงห้ามประเภท ก. เฉพาะไม้สักหรือไม้หวงห้ามประเภท ข. ให้กำหนดตามชนิด ขนาด และปริมาตรของไม้ ไม่เกินลูกบาศก์เมตรละหนึ่งร้อยบาท

(๒) สำหรับไม้หวงห้ามอื่น ให้กำหนดตามชนิดและปริมาตรของไม้ ไม่เกินลูกบาศก์เมตรละสี่สิบบาท

(๓) สำหรับไม้หวงห้ามที่ทำเป็นไม้ฟืนหรือไม้เผาถ่าน ให้กำหนดได้ไม่เกินลูกบาศก์เมตรละห้าบาท ถ้าได้เผาเป็นถ่านแล้ว อัตราค่าภาคหลวงให้เป็นสองเท่าของอัตราค่าภาคหลวงของไม้หวงห้ามที่ทำเป็นไม้ฟืนหรือไม้เผาถ่าน

(๔) สำหรับไม้หวงห้ามหรือถ่านที่เผาจากไม้หวงห้ามที่นิยมซื้อขายกันตามมาตรฐานอื่นนอกจากเป็นลูกบาศก์เมตร จะกำหนดอัตราค่าภาคหลวงแตกต่างจากที่บัญญัติไว้ใน (๑) (๒) หรือ (๓) ก็ได้ แต่ต้องไม่เกินร้อยละสิบของราคาตลาดในราชอาณาจักร โดยเฉลี่ยจากราคาของไม้หวงห้ามหรือของถ่านที่เผาจากไม้หวงห้าม แล้วแต่กรณี”

มาตรา ๙ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๙ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔

“มาตรา ๙ ทวิ ในกรณีมีเหตุที่รัฐมนตรีเห็นสมควร รัฐมนตรีจะลดหรือยกเว้นค่าภาคหลวงให้ผู้ใดเฉพาะรายเป็นการชั่วคราวก็ได้”

มาตรา ๑๐ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๑ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔

“มาตรา ๑๑ ทวิ ในกรณีที่ผู้รับอนุญาตตามมาตรา ๑๑ หรือผู้รับสัมปทานประสงค์จะนำเครื่องมือ เครื่องใช้ สัตว์พาหนะ ยานพาหนะ หรือเครื่องจักรกลใด ๆ ที่ตนมิได้เป็นเจ้าของ

เข้าไปในเขตป่าไม้ที่ได้รับอนุญาตหรือในเขตสัมปทาน ผู้รับอนุญาตหรือผู้รับสัมปทานดังกล่าว ต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบล่วงหน้าเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามสิบวัน ตามแบบที่รัฐมนตรี กำหนด

บรรดาทรัพย์สินดังกล่าวในวรรคหนึ่งที่ผู้รับอนุญาตหรือผู้รับสัมปทานนำเข้าไป ในเขตป่าที่ได้รับอนุญาตหรือในเขตสัมปทานโดยมิได้แจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบตามวรรค หนึ่ง ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าทรัพย์สินนั้นเป็นทรัพย์สินของผู้รับอนุญาตหรือผู้รับสัมปทาน"

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๓ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๔๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๑๓ ห้ามมิให้ผู้รับอนุญาตทำไม้ที่มีขนาดต่ำกว่าขนาดจำกัด แต่ในกรณีมี เหตุที่รัฐมนตรีเห็นสมควร รัฐมนตรีจะอนุญาตให้ผู้รับอนุญาตเฉพาะรายทำไม้ที่มีขนาดต่ำกว่า ขนาดจำกัดเป็นการชั่วคราวก็ได้

การทำไม้ที่มีขนาดต่ำกว่าขนาดจำกัดตามที่รัฐมนตรีอนุญาตให้ทำได้ตามความใน วรรคหนึ่งผู้รับอนุญาตจะทำไม้ได้ต่อเมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ประทับตราอนุญาตไว้ที่ไม้ชิ้น ๆ แล้ว ทั้งนี้ เว้นแต่ในกรณีที่ไม่สามารถประทับตราได้ และพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ระบุไว้ในใบ อนุญาตให้ทำได้โดยไม่ต้องประทับตรา"

มาตรา ๑๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๑๔ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๔๔

"มาตรา ๑๔ ทวิ บทบัญญัติมาตรา ๑๔ มิให้ใช้บังคับแก่ผู้รับอนุญาตทำไม้สัก หรือไม้ยางที่ขึ้นอยู่ในที่ดินที่มีโฉนดที่ดินตามประมวลกฎหมายที่ดิน"

มาตรา ๑๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๔๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๑๘ ในกรณีมีเหตุที่รัฐมนตรีเห็นสมควร รัฐมนตรีจะอนุญาตให้ผู้ใด เฉพาะรายทำไม้หวงห้ามแตกต่างจากข้อกำหนดในกฎกระทรวงหรือข้อกำหนดในการอนุญาต เป็นการชั่วคราวก็ได้"

มาตรา ๑๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นส่วนที่ ๔ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๒๖ ของ
 หมวด ๑ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ แทนส่วนที่ ๔ มาตรา ๒๕ และ
 มาตรา ๒๖ ของหมวด ๑ ซึ่งถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕

“ส่วนที่ ๔

ไม้ที่มีไซไม้หวงห้าม

มาตรา ๒๕ ผู้ได้นำไม้ที่มีไซไม้หวงห้ามเข้าเขตด่านป่าไม้ ต้องเสียค่าธรรมเนียม
 ตามอัตราที่รัฐมนตรีกำหนด เว้นแต่เข้าไปเพื่อใช้สอยส่วนตัวภายในเขตท้องที่จังหวัดที่ทำไม้นั้น

การนำไม้เข้าเขตด่านป่าไม้หลายด่าน ให้เสียค่าธรรมเนียมเพียงด่านแรกด่านเดียว

มาตรา ๒๖ รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดอัตราค่าธรรมเนียม
 ตามมาตรา ๒๕ ไม่เกินลูกบาศก์เมตรละสี่สิบบาท แต่ถ้าเป็นไม้ที่นิยมซื้อขายกันตาม
 มาตรฐานอื่นนอกจากเป็นลูกบาศก์เมตร จะกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมสำหรับไม้ชนิดนั้นแตกต่าง
 จากที่บัญญัติไว้นี้ก็ได้อีก แต่ต้องไม่เกินร้อยละสิบของราคาตลาดในท้องที่โดยเฉลี่ยจากราคาของ
 ไม้ชนิดนั้น”

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช
 ๒๔๘๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๐ รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดอัตราค่า
 ภาคหลวงไม่เกินร้อยละสิบของราคาตลาดในราชอาณาจักร โดยเฉลี่ยจากราคาของของป่า
 หวงห้ามนั้น

ในกรณีมีเหตุที่รัฐมนตรีเห็นสมควร รัฐมนตรีจะลดอัตราค่าภาคหลวงให้ผู้ใด
 เฉพาะรายเป็นการชั่วคราวก็ได้”

มาตรา ๑๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๓ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช
 ๒๔๘๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๓ ในกรณีมีเหตุที่รัฐมนตรีเห็นสมควร รัฐมนตรีจะอนุญาตให้ผู้ใด เฉพาะรายเก็บหาของป่าหวงห้าม แตกต่างจากข้อกำหนดในกฎกระทรวงหรือข้อกำหนดในการ อนุญาตเป็นการชั่วคราวก็ได้”

มาตรา ๑๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๘ บทบัญญัติในส่วนนี้ให้ใช้บังคับแก่กรณีการนำไม้หรือของป่าเคลื่อนที่ ต่อไปภายหลังที่

(๑) นำไม้หรือของป่าที่ได้รับใบอนุญาตให้ทำหรือเก็บ ออกจากสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาตไปถึงสถานที่ที่ระบุไว้ในใบอนุญาตแล้ว

(๒) นำไม้ที่ทำโดยไม่ต้องรับอนุญาตออกไปถึงด่านป่าไม้ด่านแรกแล้ว

(๓) นำไม้หรือของป่าเข้ามาในราชอาณาจักร ไปถึงด่านศุลกากรหรือด่านตรวจ ศุลกากรที่นำเข้ามาแล้ว

(๔) นำไม้หรือของป่าที่รับซื้อจากทางราชการป่าไม้ ไปจากที่ที่ไม้หรือของป่านั้นอยู่”

มาตรา ๑๘ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๕๓ ทวิ มาตรา ๕๓ ตริ และมาตรา ๕๓ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔

“มาตรา ๕๓ ทวิ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดท้องที่เป็นเขตควบคุมสิ่งประดิษฐ์ เครื่องใช้หรือสิ่งอื่นใดบรรดาที่ทำด้วยไม้สัก โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ในการกำหนดตามวรรคหนึ่ง ให้รัฐมนตรีกำหนดขนาดหรือปริมาณของสิ่งประดิษฐ์ เครื่องใช้หรือสิ่งอื่นใดบรรดาที่ทำด้วยไม้สักที่ผู้ค้าหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อการค้าต้องขออนุญาตตามมาตรา ๕๓ ตริ หรือมาตรา ๕๓ จัตวา

มาตรา ๕๓ ตริ ภายในเขตควบคุม ห้ามมิให้ผู้ใดค้าหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อการค้า ซึ่งสิ่งประดิษฐ์ เครื่องใช้ หรือสิ่งอื่นใดบรรดาที่ทำด้วยไม้สักที่มีขนาดหรือปริมาณเกินกว่าที่ รัฐมนตรีกำหนดตามมาตรา ๕๓ ทวิ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๕๓ จัตวา ในกรณีที่มีประกาศของรัฐมนตรีกำหนดเขตท้องที่ใดเป็นเขตควบคุมตามมาตรา ๕๓ ทวิ ให้ผู้ค้าหรือผู้มีไว้ในครอบครองเพื่อการค้าซึ่งสิ่งประดิษฐ์ เครื่องใช้ หรือสิ่งอื่นใดบรรดาที่ทำด้วยไม้สัก ที่มีขนาดหรือปริมาณเกินกว่าขนาดหรือปริมาณที่ควบคุมอยู่แล้วก่อนวันที่ประกาศของรัฐมนตรีดังกล่าวใช้บังคับ ยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ประกาศของรัฐมนตรีดังกล่าวใช้บังคับ

เมื่อได้ยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้บุคคลดังกล่าวค้าหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อการค้าซึ่งสิ่งประดิษฐ์ เครื่องใช้ หรือสิ่งอื่นใดบรรดาที่ทำด้วยไม้สักได้ต่อไป จนกว่าพนักงานเจ้าหน้าที่จะไม่อนุญาตตามคำขอ”

มาตรา ๑๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๔ ห้ามมิให้ผู้ใด ก่อสร้าง แผ้วถาง หรือเผาป่า หรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลายป่า หรือเข้ายึดถือหรือครอบครองป่า เว้นแต่จะกระทำภายในเขตที่ รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา หรือโดยได้รับใบอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่”

มาตรา ๒๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๘ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๘ การขออนุญาตและการอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง และในกรณีเฉพาะเรื่อง ถ้ารัฐมนตรีเห็นสมควร จะกำหนดให้ผู้รับอนุญาตปฏิบัติเพิ่มเติมประการใดอีกก็ได้

พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งต่ออายุใบอนุญาตที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ได้เมื่อเห็นสมควร”

มาตรา ๒๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๕๘ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔

“มาตรา ๕๘ ทวิ ในกรณีการทำไม้หวงห้ามหรือเก็บหาของป่าหวงห้ามโดยการให้สัมปทาน การอนุญาตให้ผูกขาด หรือการอนุญาตทำไม้หวงห้ามเพื่อการค้าในเขตป่าสงวนแห่งชาติ หรือป่าที่ได้เตรียมการกำหนดเป็นป่าสงวนแห่งชาติ หรือที่ได้กำหนดโครงการทำไม้หรือเก็บหาของป่าไว้แล้ว หรือการอนุญาตตามมาตรา ๑๓ มาตรา ๑๘ หรือมาตรา ๕๔ รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนด

(๑) ให้ผู้รับสัมปทานหรือผู้รับอนุญาต ทำการบำรุงป่าหรือปลูกสร้างสวนป่าตามคำสั่งและวิธีการที่พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนด หรือ

(๒) ให้ผู้รับสัมปทานหรือผู้รับอนุญาตออกค่าใช้จ่ายเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ทำการบำรุงป่า หรือปลูกสร้างสวนป่าให้แทน

ในกรณีตาม (๒) ให้คิดค่าใช้จ่ายได้ไม่เกินสามเท่าของค่าภาคหลวง หรือตามอัตราพื้นที่ป่าที่ได้รับสัมปทานหรือรับอนุญาต ไม่เกินไร่ละสามร้อยบาท ทั้งนี้ ตามที่รัฐมนตรีเห็นสมควร”

มาตรา ๒๒ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๑ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔

“มาตรา ๖๑ ทวิ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้ถูกสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตทราบ

ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่อาจให้ผู้ถูกสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตรับทราบคำสั่งตามวรรคหนึ่ง ให้ปิดคำสั่งในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ทำการตามใบอนุญาต หรือที่อยู่ของผู้ถูกสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาต เมื่อได้ปฏิบัติตามวิธีนี้แล้ว ให้ถือว่าผู้ถูกสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตทราบคำสั่งนั้นตั้งแต่วันปิดคำสั่ง”

มาตรา ๒๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๖๔ ทวิ และมาตรา ๖๔ ตริ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔

“มาตรา ๖๔ ทวิ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจยึดบรรดาเครื่องมือ เครื่องใช้ สัตว์พาหนะ ยานพาหนะ หรือเครื่องจักรกลใดๆ ที่บุคคลได้ใช้ หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าได้ใช้ในการกระทำความผิด หรือเป็นอุปกรณ์ให้ได้รับผลในการกระทำความผิด ตามมาตรา ๔๘ มาตรา ๕๔ หรือมาตรา ๖๔ ไว้เพื่อเป็นหลักฐานในการพิจารณาคดีได้ จนกว่าพนักงานอัยการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีหรือจนกว่าคดีจะถึงที่สุด ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นของผู้กระทำความผิดหรือของผู้มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นผู้กระทำความผิดหรือไม่

ทรัพย์สินที่ยึดไว้ตามวรรคหนึ่ง ถ้าพนักงานอัยการสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดีหรือศาลไม่พิพากษาให้รับ และผู้เป็นเจ้าของหรือผู้ครอบครองมิได้ร้องขอรับคืนภายในกำหนดหกเดือนนับแต่วันทราบคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องคดี หรือวันที่คำพิพากษาถึงที่สุด แล้วแต่กรณี ให้ตกเป็นของกรมป่าไม้

ถ้าทรัพย์สินที่ยึดไว้จะเป็นการเสี่ยงความเสียหาย หรือค่าใช้จ่ายในการเก็บรักษา จะเกินค่าของทรัพย์สิน รัฐมนตรีหรือผู้ที่รัฐมนตรีมอบหมายจะจัดการขายทอดตลาดทรัพย์สินนั้น ก่อนถึงกำหนดตามวรรคสองก็ได้ ได้เงินเป็นจำนวนสุทธิเท่าใดให้ยึดไว้แทนทรัพย์สินนั้น

มาตรา ๖๔ ตริ ในกรณีทรัพย์สินที่ยึดไว้ตามมาตรา ๖๔ ทวิ มิใช่เป็นของผู้กระทำความผิด หรือของผู้มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นผู้กระทำความผิด ให้พนักงานเจ้าหน้าที่โดยอนุมัติรัฐมนตรีคืนทรัพย์สินหรือเงิน แล้วแต่กรณี ให้แก่เจ้าของ ก่อนถึงกำหนดตามมาตรา ๖๔ ทวิ ได้ ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) เมื่อทรัพย์สินนั้นไม่จำเป็นต้องใช้เป็นพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีที่เป็นเหตุให้ทรัพย์สินนั้นถูกยึด และ

(๒) เมื่อผู้กระทำความผิดหรือผู้มีเหตุอันควรสงสัยว่าเป็นผู้กระทำความผิดได้ทรัพย์สินนั้นมาจากผู้เป็นเจ้าของโดยการกระทำความผิดทางอาญา”

มาตรา ๒๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๓ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔

“มาตรา ๗๓ ทวิ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕๓ ตริ หรือผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๕๓ ตริ ฝ่าฝืนเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาต หรือไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดที่รัฐมนตรีกำหนดให้ ปฏิบัติเพิ่มเติมตามมาตรา ๕๘ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงห้าปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท”

มาตรา ๒๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๗๔ ตริ และมาตรา ๗๔ จัตวา แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔

“มาตรา ๗๔ ตริ บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีโทษปรับสถานเดียว ให้อธิบดีกรมป่าไม้หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ได้รับมอบหมายจากอธิบดีกรมป่าไม้ มีอำนาจเปรียบเทียบได้

มาตรา ๗๔ จัตวา ในกรณีที่มีผู้นำจับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานอัยการร้องขอต่อศาล และให้ศาลมีอำนาจพิพากษาให้จ่ายเงินสินบนนำจับแก่ผู้นำจับเป็นจำนวนเงินไม่เกินกึ่งหนึ่งของจำนวนเงินค่าปรับตามคำพิพากษา โดยจ่ายจากเงินค่าปรับที่ชำระต่อศาล ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ชำระเงินค่าปรับหรือชำระไม่ถึงจำนวนที่จะต้องจ่ายค่าสินบนนำจับได้ครบถ้วน ก็ให้จ่ายเงินสินบนนำจับที่ยังจะต้องจ่ายจากเงินค่าขายของกลางที่ศาลสั่งให้ริบ ถ้ายังขาดอยู่อีกก็ให้เป็นพับไป

ในกรณีที่มีผู้นำจับหลายคน ให้แบ่งเงินสินบนนำจับให้คนละเท่า ๆ กัน”

มาตรา ๒๖ ให้ยกเลิกบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๔ และให้ใช้บัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๒๗ ผู้ใดได้รับอนุญาตให้ทำไม้หรือเป็นผู้รับสัมปทานอยู่แล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และได้นำหรือประสงค์จะนำเครื่องมือ เครื่องใช้ สัตว์พาหนะ ยานพาหนะ หรือเครื่องจักรกลใด ๆ ที่ตนมิได้เป็นเจ้าของ เข้าไปในเขตป่าที่ได้รับอนุญาต

หรือในเขตสัมปทาน ต้องแจ้งให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทราบภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด

เมื่อพนักงานกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า บรรดาเครื่องมือ เครื่องใช้ สัตว์พาหนะ ยานพาหนะ หรือเครื่องจักรกลใด ๆ ที่ผู้รับอนุญาตทำไม้หรือผู้รับสัมปทาน นำเข้าไปในเขตป่าที่ได้รับอนุญาตหรือในเขตสัมปทานโดยมิได้แจ้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่งเป็นของผู้รับอนุญาตทำไม้หรือผู้รับสัมปทาน แล้วแต่กรณี

มาตรา ๒๘ ให้ถือว่าพระราชกฤษฎีกากำหนดไม้หวงห้ามที่ออกตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๓ และมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ที่ใช้บังคับอยู่ในวันประกาศพระราชบัญญัตินี้ในราชกิจจานุเบกษา เป็นพระราชกฤษฎีกาที่ออกตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๙ ให้ถือว่าขนาดจำกัดที่กำหนดขึ้นและใช้อยู่ในวันประกาศพระราชบัญญัติในราชกิจจานุเบกษา เป็นขนาดจำกัดที่รัฐมนตรีกำหนดตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔

มาตรา ๓๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

แผนกระเบียบวาระ

๒๖/๓

มณี พิมพ์

๒๖/๓ ทาน

บัญชีอัตราค่าธรรมเนียม

(๑)	แบบพิมพ์คำขอ	ฉบับละ	๒๕ สตางค์
(๒)	การอนุญาตเจาะต้นตะเคียนตาแมวทำชันเจาะ ต้นละ ต้นสนเอาอย่าง สับหรือกรีดต้นเขลูตองเอาอย่าง		๒ บาท
(๓)	การอนุญาตเจาะเผาต้นยางทำน้ำมันยาง	ต้นละ	๕๐ สตางค์
(๔)	การอนุญาตเจาะ สับ หรือกรีดไม้ชนิดอื่น ๆ เอาน้ำมัน ชัน หรือยาง	ต้นละ	๑ บาท
(๕)	ใบอนุญาตทำไม้เพื่อการค้า	ฉบับละ	๓ บาท
(๖)	ใบอนุญาตเก็บหาของป่าหวงห้าม	ฉบับละ	๒ บาท
(๗)	ใบอนุญาตค้าของป่าหวงห้าม หรือใบอนุญาต มีไว้ในครอบครองซึ่งของป่าหวงห้าม	ฉบับละ	๒ บาท
(๘)	ใบอนุญาตเก็บไม้ไหลลอย	ฉบับละ	๑๐ บาท
(๙)	ใบอนุญาตตั้งโรงงานแปรรูปไม้โดยใช้เครื่องจักร คิดตามจำนวนแรงม้า	แรงม้าละ	๒๐ บาท
(๑๐)	ใบอนุญาตตั้งโรงงานแปรรูปไม้โดยใช้แรงคน คิดตามจำนวนคนงาน	คนละ	๕ บาท
(๑๑)	ใบอนุญาตทำการแปรรูปไม้เพื่อการค้า คิดตามปริมาตรไม้	ลูกบาศก์เมตรละ	๑ บาท
(๑๒)	ใบอนุญาตค้าหรือมีไว้ในครอบครองเพื่อการค้า ซึ่งสิ่งประดิษฐ์ เครื่องใช้ หรือสิ่งอื่นใดที่ทำด้วยไม้สักฉบับละ		๕๐ บาท
(๑๓)	ใบอนุญาตมีไม้แปรรูปชนิดอื่นเป็นจำนวนเกิน 0.20 ลูกบาศก์เมตร ไว้ในครอบครอง	ฉบับละ	๒๐ บาท
(๑๔)	ใบอนุญาตตั้งโรงค้าไม้แปรรูป	ฉบับละ	๑๐๐ บาท
(๑๕)	ใบอนุญาตอื่น ๆ	ฉบับละ	๑ บาท
(๑๖)	ใบแทนใบอนุญาตเท่ากับอัตราค่าธรรมเนียม ใบอนุญาตนั้น แต่ไม่เกิน	ฉบับละ	๕ บาท

(๑๗) ใบอนุญาตผูกขาดทำไม้สัก	ฉบับละ	๕,๐๐๐ บาท
(๑๘) ใบอนุญาตผูกขาดทำไม้หวงห้ามธรรมดา นอกจากไม้สัก	ฉบับละ	๒,๕๐๐ บาท
(๑๙) ใบอนุญาตผูกขาดเก็บหาของป่าหวงห้าม	ฉบับละ	๕๐๐ บาท
(๒๐) ใบแทนใบอนุญาตผูกขาด	ฉบับละ	๒๕ บาท
(๒๑) สัมปทานทำไม้สัก	ฉบับละ	๑๐,๐๐๐ บาท
(๒๒) สัมปทานทำไม้หวงห้ามธรรมดา นอกจากไม้สัก	ฉบับละ	
(๒๓) สัมปทานเก็บหาของป่าหวงห้าม	ฉบับละ	๒,๕๐๐ บาท
(๒๔) ใบแทนสัมปทาน	ฉบับละ	๒๕๐ บาท
(๒๕) การโอนใบอนุญาตหรือสัมปทาน คิดครึ่งอัตรา ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตหรือสัมปทานนั้น ๆ		๒๕๐ บาท
(๒๖) ใบเบิกทาง		
(ก) ไม้สัก	ฉบับละ	๒๐ บาท
(ข) ไม้ชนิดอื่น ๆ	ฉบับละ	๕ บาท
(ค) ของป่า	ฉบับละ	๑ บาท
(๒๗) การอุทธรณ์		
(ก) เรื่องเกี่ยวกับการอนุญาต การผูกขาด หรือสัมปทาน	ครั้งละ	๒๕ บาท
(ข) เรื่องการขอต้งหรือต่ออายุใบอนุญาต โรงงานแปรรูปไม้โดยใช้เครื่องจักร	ครั้งละ	๑๐ บาท
(ค) เรื่องการขอต้งหรือต่ออายุใบอนุญาต โรงงานแปรรูปไม้โดยใช้แรงคน	ครั้งละ	๕ บาท
(ง) เรื่องการขออนุญาตตั้งโรงค้ำไม้แปรรูป	ครั้งละ	๓ บาท
(จ) เรื่องอื่น ๆ	ครั้งละ	๑ บาท
(๒๘) ใบคู่มือคนงานหรือผู้รับจ้าง หรือใบแทน	ฉบับละ	๑ บาท
(๒๙) ค่าจดทะเบียนตราประทับไม้เอกชน	ดวงละ	๒๐ บาท

(๓๐) ค่าธรรมเนียมขอตรวจเอกสาร	ฉบับละ	๕ บาท
(๓๑) ค่าธรรมเนียมคัดหรือถ่ายภาพเอกสารและ รับรองสำเนา	หน้าละ	๕ บาท
(๓๒) ค่าธรรมเนียมขอตรวจแผนที่ป่า	ครั้งละ	๕ บาท
(๓๓) ค่าธรรมเนียมคัดหรือถ่ายภาพแผนที่ป่าและ รับรองสำเนา	ฉบับละ	๕๐ บาท
(๓๔) ค่าธรรมเนียมทำการล่วงเวลา คิดร้อยละสิบ ของเงินค่าภาคหลวงที่คำนวณได้ในครั้งนั้น ๆ แต่อย่างสูงไม่เกิน		๒๐๐ บาท
(๓๕) ค่าธรรมเนียมรับคืนไม้ไหลลอย	ท่อนละ	๒๐ บาท

นายเถลิง ชำรงนาวาสวัสดิ์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) :
ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม เถลิง ชำรงนาวาสวัสดิ์ รัฐบาลขอเสนอ
ร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ต่อท่านสมาชิกสภาผู้มิเกียรติเพื่อได้โปรดพิจารณา

เหตุผลที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ ก็เพราะเหตุว่า เห็นมีความสม
ควรหลายประการที่จะแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป่าไม้ ซึ่งได้ประกาศใช้มาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๔
วัตถุประสงค์สำคัญที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ แยกได้เป็น ๒ ประการ

ประการที่ ๑ เพื่อช่วยเหลือราษฎรผู้ยากจนในเรื่องการใช้ไม้ ซึ่งกระผมใคร
ขอโอกาสกราบเรียนชี้แจงประเด็นที่สำคัญต่อไปนี้ คือ ในเรื่องเกี่ยวกับการช่วยเหลือราษฎร
ในเรื่องการใช้ไม้นี้ รัฐบาลเห็นว่าควรจะปรับปรุงมาตราที่สำคัญต่อไปนี้ คือ

๑. แก้คำนิยามคำว่า "ทำไม้" ให้รวมถึงไม้สักและไม้ยาง ที่อยู่นอกเขตป่าในที่
กรรมสิทธิ์ของราษฎร ทั้งนี้เพื่อให้สามารถอนุญาตนำออกได้โดยราษฎรไม่ต้องเสียค่าภาคหลวง
ปรากฏในมาตรา ๓

๒. แก้ไขคำนิยาม "ของป่า" ให้รวมถึงถ่านที่ราษฎรได้นำไม้มาเผาทำขึ้นเพื่อให้เสีย
ค่าภาคหลวงน้อยลงเหลือไม่เกิน ๑๐ บาทต่อลูกบาศก์เมตร เพราะตามกฎหมายปัจจุบัน
ถ่านมีสภาพเป็นไม้แปรรูปต้องเสียค่าภาคหลวงเสมือนหนึ่งเป็นไม้แปรรูป

๓. ให้รัฐมนตรีมีอำนาจยกเว้นค่าภาคหลวงให้แก่ราษฎรเฉพาะกรณีฉุกเฉินและ
จำเป็น เช่นในกรณีภัยธรรมชาติเป็นต้น รัฐมนตรีก็จะได้สามารถยกเว้นค่าภาคหลวงให้แก่ไม้
ที่ราษฎรจะได้นำมาใช้ในโอกาสที่ประสบภัยธรรมชาติ

๔. ให้รัฐมนตรีมีอำนาจอนุญาตยกเว้นค่าภาคหลวงสำหรับไม้ที่ไม่ใช่ไม้หวงห้าม
เพื่อที่ราษฎรจะได้นำไปใช้สอยส่วนตัวได้ตามความในมาตรา ๑๔

วัตถุประสงค์ที่สำคัญประการที่ ๒ ก็เพื่อช่วยในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ซึ่ง
กระผมขอกราบเรียนสาระสำคัญดังนี้

๑. ให้อำนาจตีตราไม้ที่เข้ามาจากต่างประเทศเพื่อประโยชน์ในการควบคุมกฎหมาย
ป่าไม้ในปัจจุบันไม่ได้อำนาจนี้ไว้

๒. ควบคุมการนำไม้สักมาทำสิ่งประดิษฐ์ต่าง ๆ เกินขอบเขต เพื่อสงวนไม้สักไว้ให้ราษฎรได้ประกอบอาชีพแกะสลักไม้เพราะปรากฏในข้อเท็จจริงว่าได้มีโรงงานทำไม้หลายแห่งที่ได้นำไม้สักขนาดใหญ่ไปแกะสลักขึ้น แล้วก็ได้มีการส่งไปจำหน่ายต่างประเทศไม้แกะสลักดังกล่าวนี้ไม่ได้เป็นการช่วยเหลืออาชีพราษฎรแต่ประการใด ก็เพราะเป็นการที่ว่า โรงงานต่าง ๆ ได้ไปเอาไม้เหล่านี้มาแล้วก็มาแกะสลักเป็นขนาดใหญ่เกินความจำเป็นซึ่งท่านสมาชิกผู้มีเกียรติก็คงจะได้เคยประสบมาด้วยตนเองแล้ว และไม้เหล่านี้เมื่อส่งไปต่างประเทศแล้วเขาก็ไม่ได้เอาไปสงวนหรือเอาไปดูเล่นเป็นในแง่ศิลปะ แต่ได้เอาไปทำเฟอร์นิเจอร์ หรือไปรี้อพื้นทำอย่างอื่น แสดงว่าเขาต้องการเอาไม้สักของเราไปใช้เพื่อประโยชน์อย่างอื่น โดยอ้างการแกะสลักเป็นการบังหน้าเท่านั้น การที่จะควบคุมขนาดของไม้สักดังกล่าวนี้ก็จะเป็นการช่วยเหลือในการที่จะรักษาไม้สัก ซึ่งนับวันก็หาได้ยากขึ้นให้แก่ราษฎรในประเทศได้มีโอกาสใช้ประกอบอาชีพแกะสลักไม้ ซึ่งในเรื่องกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ก็มีโครงการที่จะสนับสนุนให้จัดตั้งสหกรณ์ผู้แกะสลักไม้ขึ้น

๓. ห้ามการเข้ายึดและครอบครองป่า เพราะกฎหมายปัจจุบันไม่ได้ห้ามไว้เพราะฉะนั้นจึงเป็นช่องทางให้นายทุนได้เข้าไปสนับสนุนให้ราษฎรได้เข้าไปแผ้วถางไม้ก่อนและเมื่อเข้าไปแผ้วถางสักพักแล้ว นายทุนก็ตามเข้าไปยึดและครอบครองป่า ซึ่งพระราชบัญญัติป่าไม้ปัจจุบันไม่ได้ให้อำนาจไว้ เพราะฉะนั้นจึงเห็นควรแก้ไขมาตรานี้เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้นายทุนได้เข้าไปยึดและครอบครองป่าเป็นสมบัติส่วนตัว

๔. เนื่องจากว่าป่าไม้ในประเทศได้ถูกทำลายไปมาก รัฐบาลมีนโยบายที่จะเร่งรัดการปลูกป่าให้กว้างขวางยิ่งขึ้น จึงเห็นสมควรแก้ไขเพิ่มอัตราค่าปลูกป่าตามสัมปทานซึ่งในปัจจุบันกำหนดไว้ไร่ละ ๖๐ บาท เป็น ๓๐๐ บาท ทั้งนี้ก็จะทำให้สามารถขยายเนื้อที่ปลูกป่าได้ถึง ๕ เท่าตัว แล้วก็ป็นตัวเลขที่เหมาะสมกับความเป็นจริงในปัจจุบัน

ข้อสุดท้าย ให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ยึดเครื่องมือจากผู้กระทำผิด หรือผู้ที่สงสัยว่ากระทำผิด จนกว่าคดีจะสิ้นสุด ทั้งนี้เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้ผู้ต้องหาได้เอาเครื่องมือนั้นไปใช้ทำลายป่าอีกต่อไปในระหว่างที่คดียังไม่สิ้นสุด กระผมจึงขอกราบเรียนสาระสำคัญเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัตินี้มาเพื่อท่านสมาชิกได้โปรดพิจารณา ขอบพระคุณครับ

นายสง่า สรรพศรี : ท่านประธานที่เคารพ กระผม สง่า สรรพศรี ขอประทานเสนอความเห็นเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เท่าที่ผ่านมานั้นก็เคยมีการตระหนักอยู่เสมอว่าพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งได้ปรับปรุงแก้ไขมา ๓ ครั้ง มีประกาศของคณะปฏิวัติถึง ๔ ครั้ง แต่ก็มีความหมายต่าง ๆ ที่ยังไม่รัดกุม ไม่เป็นเครื่องมือที่ตีพอนที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะรับใช้ประชาชนในการปฏิบัติงาน กระผมจึงใคร่ขอสนับสนุนเหตุผลที่ทางรัฐบาลเสนอมาในการสนับสนุนร่างกฎหมายฉบับนี้ เพราะว่ามีข้อกฎหมายบางอย่างที่จะป้องกันและปราบปรามการทำลายป่าของนายทุนอยู่หลายข้อ อาทิ ก็คือ ให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ยึดของที่ใช้ในการกระทำผิดเพื่อรอการดำเนินคดี เพราะประสบการณ์ที่ผ่านมาเมื่อไม่มีการยึดผู้กระทำผิดก็มักจะใช้เครื่องมือเครื่องใช้ในการกระทำผิดอีก ข้อที่ตีข้อที่สองก็คือว่า การแก้ไขมาตรา ๕๓ และมาตรา ๗๓ นั้น ก็คือการให้อำนาจแก่รัฐมนตรีกำหนดเขตควบคุมสิ่งประดิษฐ์เครื่องมือหรือสิ่งอื่นใดบรรดาที่ทำด้วยไม้สัก ข้อนี้เป็นการป้องกันมิให้นายทุนหนุนหลังให้ราษฎรลักตัดไม้สักมาทำแกละสลักหรือทำโลง อันปรากฏเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ตลอดมา บทกฎหมายอื่นที่มีอยู่ก็ไม่ได้ครอบคลุมถึงการกระทำดังกล่าวนี้ หากมิได้บัญญัติไว้ ก็จะเป็นปัญหาในการฟ้องร้องผู้กระทำผิด และเป็นช่องโหว่ดังที่ทราบกันอยู่โดยทั่วไปแล้ว ข้อตีข้อที่สาม ก็คือการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๔ ที่เพิ่มการห้ามเข้ายึดหรือครอบครองป่า ข้อนี้ก็รู้สึกว่าจะช่วยการป้องกันบุกรุกที่ปรากฏอยู่ในระยะ ๑๐ ถึง ๑๕ ปีนี้ เพราะว่ามี การบุกรุกถึง ๖๐ ล้านไร่ ผมคิดว่าแม้จะล้อมคอกภายหลังที่วิวายก็ตามแต่ ก็คิดว่ายังมีวัวอีกหลายตัวที่ยังเหลืออยู่จึงควรสนับสนุน ข้อที่ตีข้อที่สี่ ก็คือการแก้ไขมาตรา ๕๘ การกำหนดให้ผู้รับสัมปทานหรือผู้รับอนุญาตทำการบำรุงป่าหรือปลูกสร้างป่าตามคำสั่งหรือวิธีการของเจ้าหน้าที่ ข้อนี้ก็ช่วยป้องกันการบุกรุกป่าทางอ้อม เพราะเท่าที่เป็นอยู่นั้นบริษัทป่าไม้ก็เปรียบเสมือนแนวหน้าที่จะบุกป่าให้ราบเรียบ และผู้บุกรุกครอบครองก็เหมือนกับแนวหลังที่ตามยึดเมื่อแนวหน้าบุกแล้วการบังคับให้มีการปลูกสร้างและการบำรุงหลังจากตัดฟัน ก็จะช่วยให้พื้นที่นั้นยังคงเป็นสภาพป่าถาวรได้ กระผมจึงขอสนับสนุนเชิญชวนให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้รับหลักการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพราะจะได้เป็นเครื่องมือที่ให้โอกาสแก่พนักงานป่าไม้ในการที่จะใช้สติปัญญารับใช้ราษฎรในการรักษาทรัพยากรของ

ชาติอันเป็นของส่วนรวมนี้อาจจะหมดไป และข้อสำคัญก็คือว่าควรจะประกาศใช้มานานแล้ว ขอขอบพระคุณครับ

นายแสวง หัดเที่ยง : ท่านประธานสภาครับ ผมนั้นสนับสนุนเสมอครับ เรื่องป่าไม้ เวลานี้ถ้าท่านขึ้นเครื่องบินท่านจะแลเห็นว่าป่าต่าง ๆ ถูกถางไปมากมายกองท่าน ประธานสภา ช่างตัวใหญ่ ๆ นี้มาจากไม้สักในป่าของเราทั้งนั้นไม่ทราบขนมาได้อย่างไรทำได้อย่างไร ส่งไปขายได้อย่างไร แม้แต่เวลานี้โลงจำป่าต่าง ๆ ก็มีปรากฏอยู่ นี่แหละครับต่อไปพวกเราชาวกลีกรจะไม่มีน้ำทำนา ปลูกพืชต่าง ๆ ตลอดจนน้ำรับประทาน ถ้าเราไม่ช่วยกันรับหลักการไว้เนี่ย วันหนึ่งข้างหน้าประเทศไทยคงจะเป็นเหมือนอย่างในป่าอาฟริกาเป็นแน่นอนกระผมขอวิงวอนให้สมาชิกที่เคารพโปรดได้รับหลักการนี้ด้วย ขอขอบพระคุณมากครับ

นายไพจิตร เอื้อทวิกุล : ท่านประธานที่เคารพ โดยหลักการทั่วไปแล้วกระผมเห็นด้วยและขอสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ แต่กระผมยังมีข้อข้องใจอยากจะขอเรียนถามทางรัฐบาล ข้อข้องใจนั้นเกี่ยวกับการให้อำนาจตามดุลพินิจแก่รัฐมนตรีซึ่งจะรักษาการตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ การให้อำนาจตามดุลพินิจนั้นแตกต่างจากการให้อำนาจโดยมีกฎหมาย ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับว่าผู้ใช้ดุลพินิจนั้นจะไปใช้ในทางที่ถูกที่ควรหรือไม่ เพราะฉะนั้นเป็นเรื่องที่ควรพิจารณาอย่างรอบคอบ กระผมขอใช้เวลาสักนิดหนึ่งชี้ให้เห็นว่า ในร่างกฎหมายฉบับนี้ได้ให้อำนาจดุลพินิจอย่างกว้างขวางแก่รัฐมนตรี ในมาตรา ๘ ให้อำนาจที่จะยกเว้นหรือลดค่าภาคหลวง มาตรา ๑๑ อนุญาตให้ทำไม้ขนาดต่ำกว่าขนาดจำกัดได้ มาตรา ๑๓ อนุญาตให้ทำไม้หวงห้าม แตกต่างจากกฎกระทรวงหรือข้อกำหนดต่าง ๆ ทั้งหมดนี้ก็พูดแต่เพียงว่า ในกรณีนี้รัฐมนตรีเห็นสมควร และเป็นการชั่วคราว นอกจากนั้นมาตรา ๑๕ และมาตรา ๑๖ ยังให้อำนาจในการที่จะลดค่าภาคหลวงแล้วอนุญาตให้เก็บของป่าได้ แตกต่างจากกฎกระทรวงและข้อกำหนดต่าง ๆ อันนี้เป็นตัวอย่างเท่านั้นว่าเป็นการให้อำนาจแก่รัฐมนตรีอย่างกว้างขวาง ในคำชี้แจงซึ่งประกอบมานั้นก็เพื่อความสะดวกรวดเร็วในการทำงาน โดยเฉพาะในกรณีที่มีภัยพิบัติทางธรรมชาติ นี่ก็เป็นที่เข้าใจแต่ว่าในกฎหมายไม่ได้เขียนเอาไว้ กฎหมายไม่ได้เขียนอย่างนั้น กฎหมายเขียนว่า ในกรณีรัฐมนตรีเห็นสมควร ซึ่งจะเป็นอะไรก็ได้ เพราะฉะนั้นกระผมเป็นห่วงว่า ถ้าปล่อยให้ออกไปตามนี้แล้ว ถ้าเราได้รับรัฐมนตรีที่ไม่ดีหรือได้รับรัฐบาลที่ไม่ดีแล้ว อันนี้

อาจจะเป็นอันตรายได้เป็นอย่างมากนั้นประการที่หนึ่ง ประการที่สองบอกว่า ทั้งหมดนี้ทำเป็น การชั่วคราว อะไรแปลว่าการชั่วคราว ๓ วันก็คงจะเป็นการชั่วคราว ๔ เดือนชั่วคราวไหม ๑๑ เดือนชั่วคราวไหม มันไม่มีหลักเกณฑ์อะไรแน่นอน สุดแล้วแต่ ๗๗๗ รัฐมนตรีจะบัญชา กระผมคิดว่าในเรื่องสำคัญเช่นทรัพยากรป่าไม้ของประเทศนี้ ไม่ควรที่จะกำหนดให้อำนาจ บุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่งจะพิจารณาแล้วแต่ดุลพินิจทั้งในเรื่องความเหมาะสมและในเรื่อง ระยะเวลา ถ้าหากว่าจะไปทำตามคำชี้แจงหรือคำแถลงของท่านรัฐมนตรีแล้ว กระผมคิดว่าก็น่า จะเขียนให้มันรัดกุมกว่านี้และชัดเจนกว่านี้ เช่นในกรณีฉุกเฉินหรือในกรณีที่มีภัยพิบัติธรรมชาติ ถ้าอย่างนั้นมันก็ไม่น่าจะเป็นปัญหามากนัก แต่ถ้าเขียนไว้ตามร่างปัจจุบันแล้ว กระผมคิดว่า อาจจะอันตรายได้เป็นอย่างมาก เพราะฉะนั้นจึงอยากจะขอเรียนถามรัฐบาลในประเด็นนี้ ขอบพระคุณครับ

นายเถลิง ดำรงนาวาสวัสดิ์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) : คือในประเด็นที่ท่านสมาชิกผู้มียุติได้กล่าวถึงนั้น ทางรัฐบาลก็ได้สำรวจอยู่ แต่ได้พิจารณา แล้วเห็นว่า ในรูปของกฎหมายซึ่งจะต้องมีการตัดสินนั้น ก็จำเป็นจะต้องมีผู้ที่ได้รับผิดชอบ ในขั้นสุดท้ายซึ่งโดยลักษณะของกฎหมายทั่ว ๆ ไปแล้วก็มักจะมอบให้เจ้าสังกัดของกระทรวง เป็นผู้พิจารณารับผิดชอบปานนั้น เพราะมีฉะนั้นแล้วก็จะเป็นการยากที่จะกำหนดให้ชัดเจน ว่าใครเป็นผู้รับผิดชอบในกรณีที่จะต้องสั่งการไป แต่ในแง่การปฏิบัตินั้นรัฐมนตรียอม ที่จะอาศัยเจ้าพนักงานในสังกัด เช่นในกรณีป่าไม้นี้ก็ยอมที่จะต้องอาศัยกรมป่าไม้ เจ้าหน้าที่ตั้ง แต่อธิบดีรองลงไปจนกระทั่งถึงผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาการที่เกี่ยวข้อง เพราะฉะนั้นในเรื่อง นี้จึงมีความจำเป็นที่จะต้องกำหนดให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดเป็นผู้รับผิดชอบในขั้นสุดท้าย ส่วนที่ได้เปิดไว้ว่าเป็นการเฉพาะรายและเป็นการชั่วคราวนั้น ก็เพื่อเป็นการป้องกันปัญหา ตามที่ท่านสมาชิกผู้มียุติได้กล่าวถึงว่า ถ้าสมมุติว่ามีการสั่งการที่ผิดพลาดไปแล้วจะเกิด ความเสียหายขึ้นทางรัฐบาลก็ได้กำหนดไว้ว่า การอนุมัติผ่อนผันนี้จะกระทำเฉพาะราย และเป็นการชั่วคราวเท่านั้น แต่ที่ระบุให้จำเพาะเจาะจงลงไปว่าเฉพาะในกรณีภัยธรรมชาติ และมีระยะเวลาจำกัดโดยแน่นอนอย่างนี้ก็จะเป็นการอยู่วงแคบเกินไป เพราะว่าบางกรณีจะมีเหตุการณ์หลายประการ ซึ่งเราไม่สามารถที่จะทราบได้ล่วงหน้า ระยะเวลาที่เกี่ยวข้องนี้ก็

เป็นเรื่องซึ่งยากที่จะกำหนดลงไปตายตัว ในกรณีที่มีภัยธรรมชาติอย่างกว้างขวาง ระยะเวลาที่ควรจะมีมติให้รัฐมนตรีใช้ดุลพินิจในเรื่องนี้ก็ควรจะนานพอสมควร เพราะฉะนั้นรัฐบาลจึงเห็นว่าน่าที่จะกำหนดไว้ว่าเป็นกรณีเฉพาะราย และเป็นการชั่วคราวตามความเหมาะสมแก่กรณี ส่วนรัฐมนตรีนั้น ที่ได้เป็นผู้ที่รับผิดชอบต่อประชาชน ถ้าหากใช้อำนาจไปโดยผิดพลาดมิควรมีข้อหาแล้ว ก็เป็นหน้าที่ของประชาชนที่จะต้องพิจารณาว่ารัฐมนตรีผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบเช่นนั้น ชอบพระคุณครับ

นายไพจิตร เอื้อทวีกุล : ขอบคุณท่านประธานครับ ที่กรุณาอนุญาตให้กระผมได้เรียนเพิ่มเติม คือที่ได้ฟังท่านรัฐมนตรีชี้แจงแล้ว กระผมต้องยอมรับว่ายังไม่สบายใจเพราะว่าท่านก็ไม่ได้ชี้แจงอะไรที่จะเป็นการให้ความมั่นใจแก่เราได้ว่า จะไม่มีการใช้อำนาจดุลพินิจไปในทางที่ไม่ถูกต้องที่ไม่ชอบ ท่านบอกว่ารัฐมนตรียอมรับผิดชอบต่อประชาชนอันนั้นในหลักการก็จริง แต่กระผมคิดว่าท่านคงไม่ได้หมายความว่า ถ้ารัฐมนตรีทำไม่ถูกแล้วประชาชนจะเดินขบวนขับไล่ท่านได้ทุกวัน เพราะว่าต่อไปแล้วพรรคการเมืองนั้นจะเป็นผู้กำหนดว่าสภานี้จะควบคุมรัฐบาลได้มากน้อยเพียงใด แล้วรัฐบาลต่อไปก็ย่อมมีเสียงข้างมากในสภา เพราะฉะนั้นในกรณีที่รัฐมนตรีทำผิด แต่ว่ามันไม่เห็นเด่นชัดอาจจะเป็นการยากเป็นอันมากที่ประชาชนจะควบคุมรัฐมนตรีได้ อย่างมากที่สุดก็ขอเปิดอภิปรายทั่วไป แต่เสร็จแล้วท่านมีเสียงข้างมากในสภา อภิปรายแล้วท่านก็ชนะไปตามระเบียบ ก็จะไม่เกิดอะไรขึ้นเพราะฉะนั้นในการเขียนกฎหมายนั้นกระผมคิดว่าจำเป็นที่จะต้องกำหนดขอบเขตมีกฎหมายเกณฑ์พอสมควร เช่นว่าในกรณีภาวะฉุกเฉิน ภาวะฉุกเฉินนั้น กฎหมายอื่นก็มีบัญญัติไว้ว่า อะไรที่เป็นภาวะฉุกเฉิน หรือในกรณีที่มีภัยพิบัติทางธรรมชาติ อันนี้ก็เป็นที่เข้าใจ มีน้ำท่วมหรืออะไรอย่างนี้แต่ไม่ใช่ในกรณีทั่วไป สุดท้ายแต่รัฐมนตรีจะเห็นควร ถ้าหากว่าลูกพรรคของท่านมาขอร้องท่าน บอกว่ากรุณาใช้มาตรา ๑๑ เกออะ ขอตัดไม้ต่ำกว่าขนาดจำกัดเป็นเวลา ๑๕ เดือน แล้วด้วยเหตุผลทางการเมืองท่านก็อนุญาตไป ผลเสียหายที่เกิดขึ้นใครเป็นคนรับถ้าไม่ใช่ทางสังคมส่วนรวม หรือในกรณีที่บอกว่า กฎเกณฑ์ของกฎกระทรวงนี้มันยุ่งยาก เพราะฉะนั้นลูกพรรคก็ขอให้ท่านอนุมัติเป็นกรณีพิเศษ ว่าในการทำป่านั้นไม่ต้องทำ อันนี้ก็เฉพาะรายเป็นการชั่วคราวขอ ๑๘ เดือน มีอะไรในกฎหมายนี้ ที่ห้ามไม่ให้รัฐมนตรีทำตามนี้ กระผมคิดว่าถ้าจะให้อำนาจนี้ก็ดี เพราะว่าความคล่องตัวมีอยู่ แต่ว่าความคล่องตัวจะต้องมีขอบเขตจำกัด ขอบเขตนั้นก็

คือกฎหมายที่รัดกุมและเหมาะสม ในข้อนี้กระผมต้องขอประทานอภัยว่ากระผมก็ยังไม่สบายใจ เมื่อได้ฟังทางรัฐบาลชี้แจงแล้ว ขอขอบคุณครับ

นายสุรินทร์ มาศดิตถ์ : ท่านประธานสภาที่เคารถ กระผม สุรินทร์ มาศดิตถ์ ฟัง การแถลงหลักการของรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์แล้วก็นำจะรับหลักการ เพราะท่านได้แบ่งความดีของกฎหมายนี้ออกเป็น ๒ ประการ ดังที่ท่านได้แถลงต่อสภาแล้วคือ หลักการที่ ๑ เพื่อช่วยคนยากจนในการทำไม้ หลักการที่ ๒ หลักเพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ ถ้าตัวบทเป็นไปจริงตามที่ท่านรัฐมนตรีแถลง กระผมว่าสภานี้ควรรับหลักการ เพราะเป็น ประโยชน์แก่ประชาชนและประเทศชาติ แต่ถ้าไปดูรายละเอียดในแต่ละมาตราแล้ว กระผมก็ ให้เกิดสงสัย และการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายนี้ ข้อบังคับที่กำหนดให้ระบุมตราที่แก้ไขเข้าไป ในหลักการ เมื่อเป็นอย่างนี้ก็ต้องพิจารณาแต่ละมาตราที่ปรากฏในหลักการ ถ้าพิจารณาดูแล้ว เกิดความเป็นห่วงว่ากฎหมายนี้ออกมาแล้วโดยเฉพาะหลักการช่วยคนยากจนนั้น มันจะไม่ ช่วยคนยากคนจน จะกลับช่วยคนร่ำรวยที่มีโอกาสมีอภิสิทธิ์ได้ทำป่าไม้ เพราะว่าการกระผมดูแล้ว หลายมาตราเป็นการให้อำนาจแก่รัฐมนตรีไว้ ดังที่ท่านสมาชิกท่านหนึ่งได้กล่าวแล้ว และผู้ที่ ได้รับนั้นก็คือผู้ที่ทำตามนโยบายของรัฐบาลก่อน ๆ ที่ทำมาแล้ว คือผู้ได้รับสัมปทานป่าไม้ ผู้ได้รับสัมปทานป่าไม้เหล่านั้นล้วนแต่คนที่ทำลายชาติ ทำลายป่าไม้ของชาติมาทั้งสิ้น บุคคล บางคนทำลายป่า กินกันเป็นภาค แต่เมื่อนโยบายรัฐบาลก่อนกำหนดให้จัดตั้งบริษัทป่าไม้ จังหวัดขึ้น แล้วนโยบายของรัฐบาลนั้น กำหนดให้บริษัทป่าไม้จังหวัดเหล่านั้นมีอภิสิทธิ์ได้รับ อนุญาตได้รับสัมปทานป่าไม้ บุคคลที่ทำลายป่ามาจนป่าจะเกือบหมดแล้วนั่นเอง รวมตัวกัน ขึ้นโดยเอาสมุนของเขาตั้งบริษัทขึ้น ร่วมกับองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ ตั้งบริษัทป่าไม้จังหวัด ขึ้นทุกจังหวัดแล้วได้รับสิทธิพิเศษในการทำป่าไม้ อย่างนี้กฎหมายที่เขียนมานี้ก็ให้สิทธิแก่บุคคล เหล่านั้นด้วย กระผมจึงเห็นว่าหลักการข้อหนึ่งที่จะช่วยคนยากคนจนนั้นเป็นดาบสองคม คนจนจะไม่ได้รับการช่วยเหลืออย่างแท้จริง ยิ่งท่านรัฐมนตรีได้แถลงบอกว่าการทำงานนั้น ต้องทำงานมาตามลำดับ นักวิชาการป่าไม้ อธิบดี ปลัดกระทรวงจะต้องลงความเห็นมาให้แก่ รัฐมนตรี กระผมเชื่อในความสุจริตของคณะรัฐมนตรีชุดนี้ทั้งคณะ แต่ตัวกระผมไม่เชื่อในการ กระทำของบุคคลบางบุคคลในกรมป่าไม้ในกระทรวงเกษตรฯ กระผมยังตระหนักว่าถ้าท่านรัฐมนตรี

วางหลักการมาอย่างนั้น กระผมเชื่อว่ากฎหมายอันนี้ก็มีการเขียนมาเพื่อผลประโยชน์เป็น
 ดาบสองคมดังที่กระผมกราบเรียนแล้ว ซึ่งกระผมจะได้กราบเรียนท่านประธานเป็นข้อ ๆ ไป
 ข้อที่ว่าด้วยการสามารถลดค่าภาคหลวง ข้อที่ว่าสามารถที่จะผ่อนผันโดยรัฐมนตรีได้ในมาตรา
 ต่าง ๆ ซึ่งกระผมหมายเหตุไว้หลายมาตราเป็นคำถามขึ้นมาในใจทั้งสิ้น เริ่มแรกตั้งแต่มาตรา ๓
 ที่เดียวว่าด้วยการทำไม้ ซึ่งคำนิยามนั้นนิยามไปถึงการทำไม้สักและไม่ยางในที่กรรมสิทธิ์ด้วย
 อันนี้กระผมเข้าใจว่า ครั้งแรกมีประกาศของคณะปฏิวัติตั้งแต่สมัยจอมพล สฤษดิ์ ห้ามไม่ให้
 ทำไม้ในที่กรรมสิทธิ์ คือไม่ยางกับไม้สักจะออกขึ้นมาในลานวัด ซึ่งมีเป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้าอาวาส
 จะมีอยู่ในโฉนดที่ดิน น.ส. ๓ ซึ่งมีกรรมสิทธิ์ตามกฎหมายก็ตามห้ามไม่ให้ทำไม้เหล่านั้นออก
 มาใช้สอย แต่ต่อมาเมื่อมีสภาผู้แทนคราวที่แล้ว สภาผู้แทนก็ได้กล่าวถึงความเดือดร้อนของ
 ประชาชนมีกรรมสิทธิ์ที่ดิน มีไม้อยู่จะเอาไม้ไปทำบ้านทำเรือนใช้สอยหรือแม้แต่จะขายเพื่อ
 เป็นประโยชน์ในการเลี้ยงชีพก็ทำไม่ได้ จึงได้มีการผ่อนผันจากกรมป่าไม้โดยมติคณะรัฐมนตรี
 ให้ผ่อนผันว่าทำได้ในที่ใน น.ส. ๓ ไม้ นั้นจะเป็นอันตรายแก่พืชผลอื่นและไม้ไม่สามารถเจริญ
 เติบโต เช่นกิ่งหักไปมาก ยอดด้วยอะไรนี้ให้อนุญาตได้ ท่านประธานที่เคารพ เมื่อคำสั่งนี้
 ออกไปก็ตรงกับมาตรา ๓ นี้เอง อันนี้ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมองว่า เป็นประโยชน์แก่
 คนยากคนจน แต่ความจริงที่เป็นมาแล้ว ข้อเท็จจริงเป็นประโยชน์ ต่อคนร่ำรวยที่ทำการค้าไม้
 ไปบอกชาวบ้าน บอกว่าจะตัดไม้ ขอซื้อไม้ ซื้อไม้ยางต้นหนึ่ง ๒๐๐ บาท ขายได้เป็นพัน ๆ บาท
 ชาวบ้านขายไปต้นละ ๒๐๐ บาท พ่อค้าเจ้าของโรงเลื่อยไปขายได้เป็นพัน ๆ บาทอย่างนี้ เอา
 เปรียบชาวบ้าน แล้วเท่านั้นไม่พอ ยังเอาเปรียบรัฐโดยการขออนุญาตสัก ๔ - ๕ ต้น ตัดกัน
 เป็นร้อย ๆ ต้น ทางภาคใต้บางจังหวัดจนถึงชาวบ้านร้องมาทางหนังสือพิมพ์บอกว่า ขอประทาน
 โทษ ท่านประธาน อ้ายโรคทำมันลงคน แต่นี่มันลงต้นยางแล้ว มันเป็นอย่างนี้ นี่คือผลเสียที่
 อนุญาตให้ทำอย่างนั้นเมื่อยังมีเจ้าหน้าที่ไม่ได้อยู่ในกรมป่าไม้ กระผมอยากจะกราบเรียนต่อไป
 ว่า มาตรา ๓ นี้ระบุไว้อย่างนี้ ก็เท่ากับเปิดโอกาสให้ทำอย่างที่กระผมกราบเรียนแล้ว ในประเด็น
 นี้กระผมอยากจะเรียนถามท่านรัฐมนตรีช่วย ๆ ซึ่งท่านก็ยังมีตำแหน่งราชการเป็นรองปลัด
 กระทรวงเกษตรฯ อยู่ ท่านจะกำชับได้ไหม เมื่อออกกฎหมายไปอย่างนี้แล้วให้สิทธิแล้ว
 เจ้าหน้าที่ของท่านจะไม่ไปสมคบกันกับคนทำลายชาติทำลายป่าไม้ ให้โอกาสเขาอย่างนี้แล้ว

กระทบขอยืนยันว่าเป็นมาแล้ว เกิดขึ้นแล้ว ที่นครศรีธรรมราชนี้ จับได้ ๓ - ๔ พันก่อน แต่
 เสร็จแล้วอัยการไม่ฟ้อง เจ้าหน้าที่ป่าไม้ซึ่งไปสมคบกัน ถูกพิภรราชการไประยะหนึ่ง กลับเข้า
 รับราชการ เบิกเงิน เอาเงินภาษีราษฎรไปกินเสียอีก ช่วยพวกป่าไม้แล้ว ก็มีความเสียหายอย่างนี้
 เกิดขึ้น นี่กระทบยกตัวอย่างเพียงมาตรา ๓ มาตราเดียว ที่ใช้คำนิยาม "การทำไม้" เข้าไปช่วย
 จริงอยู่ ฟังแต่ว่าจะช่วยคนจน แต่คนจนมีแรงใหม่ที่จะทำที่จะช่วย เมื่อเจ้าหน้าที่ของรัฐเป็น
 อยู่อย่างนี้ ท่านอาจจะแก้ว่าต่อไปนี้เป็นอย่างนั้นแล้ว กระทบก็ยังไม่เชื่อ เพราะเดี๋ยวนี้ก็ยัง
 เป็นอยู่ อีกมาตราหนึ่ง คือมาตราเกี่ยวกับค่าภาคหลวงครับ ท่านประธาน ค่าภาคหลวงนี้กระทบ
 ไม่เข้าใจว่าทำไม ไม้สัก ไม้ยาง ไม้อย่างดี กำหนดค่าภาคหลวงไว้เพียงไม่เกิน ๓๐๐ บาท ไม้เหล่านี้
 ราคาแพง ราคาดี ก็เห็นกันอยู่ ทำไมจึงไปกำหนดตายตัว ทำไมจึงไม่กำหนดค่าภาคหลวงไว้ใน
 กฎกระทรวงที่จะให้ยืดหยุ่นขึ้นลงได้ และการกำหนดไว้ ๓๐๐ บาทนี้ กระทบเห็นว่ามันเป็น
 การน้อยมาก จริงอยู่จะแปรญัตติก็ได้ แต่เมื่อรับหลักการไปแล้ว ส่วนมากการแปรญัตติก็ไม่
 ค่อยได้ผลนัก อย่างนั้นกระทบอยากจะกราบเรียนไว้ต่อท่านประธานและท่านรัฐมนตรี
 คณะรัฐมนตรีว่า คนทำไม้ที่ซื่อสัตย์สุจริตเขาก็มีครับเดี๋ยวนี้ แล้วพวกนี้พูดบอกว่าค่าภาคหลวง
 ค่าภาษีค่าธรรมเนียมบวกเข้าไปเถอะ เท่าไรเขาก็สู้ได้ ดีกว่าที่จะให้พนักงานป่าไม้บางคน ตำรวจ
 ป่าไม้บางคน ริดไถเขา เขาถูกรีดไถไม่สิ้นสุด แล้วไม่มีจำนวนจำกัด เขาเสียให้รัฐเสียดีกว่า แต่
 ขอให้รัฐนี้จัดการอย่าให้เขาถูกเจ้าหน้าที่ริดเจ้าหน้าที่ไถ นี่มันเป็นอยู่อย่างนี้ ดังนั้นเกี่ยวกับ
 ค่าธรรมเนียมที่เขียนไว้ว่าเพื่อยืดหยุ่นเพื่อให้ช่วยคนจนนี้ ก็ไปเป็นประโยชน์แก่คนรวยคน
 มีเงินที่จะทำการทุจริตเพื่อการป่าไม้ อีกประการหนึ่ง กระทบมีเรื่องโน้ตไว้หลายข้อ แต่ไม่ยอม
 เสียเวลาแก่สภานี้ อยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า ในการที่เขียนกฎหมายกำหนดไว้เกี่ยวกับ
 ให้สิทธิแก่ผู้ได้สัมปทานดังกระทบกราบเรียนแล้วว่า รัฐบาลต่อไปก็ต้องทำตามนโยบายรัฐบาล
 ที่ทำผิดพลาดมาแล้ว ที่แล้วๆมา คือการให้บริษัททำไม้ บริษัททำไม้ที่ทำมาแล้ว ส่วนมากสมคบ
 กับคนที่ให้สินบนแก่เจ้าพนักงานป่าไม้ แล้วตั้งบริษัทขึ้นดังที่กระทบกราบเรียน ดังนั้นรัฐบาล
 ต่อไปจะออกกฎหมายมาดีอย่างไร แต่ว่าเมื่อนโยบายที่แล้วมาผิดพลาด ให้สัมปทานไปบริษัท
 หนึ่งถึง ๓๐ ปี และจะมากกำหนดให้อ่านาจเพิ่มเติมไปอีก แม้จะไปแก้เรื่องการปลูกป่า ปลูกป่า
 อย่างท่านรัฐมนตรีบอกมาให้ไร่ละ ๓๐๐ บาทนี้มากแล้ว กระทบว่าไม่มาก ๓๐๐ บาทนี้จ้างคน
 ถางก็ยังไม่พอ อย่าไปรวมค่าเจ้าหน้าที่ อย่าไปรวมค่าพันธุ์ไม้เข้าไปเลย ๓๐๐ บาทนี้มันไม่พอ

การเขียนไว้แบบนี้ เป็นการเขียนให้ประโยชน์แก่ผู้ทำลายป่า คือผู้ได้รับสัมปทานทำลายแล้วไม่ต้องปลูกเอง เพราะปลูกเองอาจจะต้องเสียค่าใช้จ่ายไร่หนึ่งเป็นพัน กลับมาเขียนกฎหมายให้ว่า ถ้าเจ้าหน้าที่ปลูก ผู้ได้รับสัมปทานป่านี้เสียเพียงไร่ละ ๓๐๐ บาท อย่างนี้มันเป็นการเขียนไว้เพื่อช่วยกับผู้ได้รับสัมปทานป่าที่รัฐบาลก่อน ๆ ดำเนินนโยบายผิดพลาดมาแล้วอย่างที่กระผมกราบเรียนท่านประธานที่เคารพ กระผมอยากจะพูดอีกประเด็นหนึ่ง ซึ่งเกี่ยวพัน คือกระทู้ถามของกระผมเมื่อเช้า เพราะเกี่ยวพันกับป่าไม้ และเพื่อให้สภานี้เห็นว่านโยบายที่ผิดพลาดมาแล้วก่อนนั้นเราจะเอากฎหมายนี้เข้าไปเสริมนโยบายที่ผิดพลาดนั้นหรือเปล่า ท่านประธานที่เคารพ คงจะสงสัยว่าทำไม นายสุรินทร์ มาศดิตถ์ จึงตั้งกระทู้ถามว่า รัฐมนตรีนั่งประชุมกี่คนในวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๑๗ มันเกิดมีการคอร์รัปชันในการให้สัมปทานป่าไม้ กระผมจึงต้องตั้งเพื่อช่วยรัฐบาลในการปราบคอร์รัปชันดังที่ปรากฏแล้วในกระทู้ของกระผม เรื่องมันมีอยู่อย่างนี้ครับ ท่านประธานที่เคารพ ป่า ๗ ป่า ๘ ในจังหวัดปราจีนบุรีอย่างงี้ และท่านรองนายกรัฐมนตรีตอบมันก็ตรงกัน แต่ก็ไม่ตรงนัก เมื่อบริษัทศรีมหาราชา ซึ่งเป็นบริษัททรัพย์สินส่วนพระมหากษัตริย์ถือหุ้นใหญ่ ขอสัมปทานป่า ๗ ป่า ๘ ในจังหวัดปราจีนบุรีนั้น ทางกระทรวงเกษตรและสหกรณ์มีมติ ประชุมปลัดกระทรวง รองปลัดกระทรวง อธิบดีกรมป่าไม้ ใครต่อใคร แล้วมีความเห็นว่าควรจะให้ป่าเดียว ดังที่ท่านรองนายกรัฐมนตรีตอบมีหนังสือถึงบริษัทศรีมหาราชา บอกว่า ๗ กับ ๘ จะเอาไหน ป่า ๗ นั้น ถูกพ่อค้าเงินที่เป็นราชาทำลายป่าในภาคตะวันออก ทำลายไปเกือบหมดแล้ว เป็นป่าที่ไม่สมบูรณ์ ป่า ๘ สมบูรณ์ บริษัทศรีมหาราชาจึงมีหนังสือยืนยันไปว่าขอป่า ๘ ซึ่งเป็นป่าบริบูรณ์ ทำไม้สัก ๓๐ - ๔๐ ปีก็ไม่หมด ค่าเป็นร้อยล้าน เมื่อมีไปอย่างนี้ตามหลักฐานที่ปรากฏที่กระทรวงเกษตรและสหกรณ์บันทึกนั้น แสดงว่าต้องให้เป็นป่า ๘ เขาก็มีพ่อค้าเงินที่ตั้งบริษัทค้าไม้จังหวัดปราจีน ที่มีพฤติกรรมให้สินบน ย้ายเจ้าหน้าที่คนโน้นย้ายเจ้าหน้าที่คนนี้ ที่ไม่สมคบกันทำความชั่วกับเขานั้นเอง ตั้งบริษัทป่าไม้จังหวัดปราจีนขึ้น วิ่งไปหาเจ้าหน้าที่บางคนในบริษัทศรีมหาราชา บอกว่าป่า ๘ อย่าเอาเลย เปลี่ยนได้ไหม เปลี่ยนเป็นป่า ๗ จะให้ล้านหนึ่ง บริษัทศรีมหาราชาเขาไม่เอา เพราะเขาเป็นรูปบริษัทและเขามีคณะกรรมการ และเขาไม่นิยมในเรื่องการทุจริต เขาไม่เอา เมื่อไม่เอา กรมป่าไม้ยังมีหนังสือถามไปอีกจะเปลี่ยนไหม นี่มันเรื่องอะไร ถ้ากรมป่าไม้ไม่มีส่วนที่จะรู้เรื่องราวเขาในเรื่องเขาวิ่งจะให้ล้านอย่างนี้ ไปถามทำไม จะเอาไหม จะเปลี่ยน

ป่าไทร เขายืนยันมาแล้วท่านประธาน เมื่อหลักฐานเป็นอย่างนี้ ปรากฏว่าที่สุดเขาวิ่งเอาป่า ๘
 จนได้ โดยคณะรัฐมนตรีเป็นผู้ลงมติให้ป่า ๗ แก่บริษัทศรีมหาราชาซึ่งเป็นบริษัททรัพย์สิน
 ส่วนพระมหากษัตริย์ที่เป็นป่าไม่มีค่าแล้วเอาป่าที่มีค่าให้แก่บริษัททำไม้จังหวัด ซึ่งมีคนเงินที่เคย
 ทำลายป่ามามากแล้วอยู่ข้างหลัง นี่เขาวิ่งจนได้ในมติที่ประชุมคณะรัฐมนตรี กระผมจึงต้อง
 ถามว่าวันนั้นใครนั่งอยู่ข้าง ที่ถามใครนั่งอยู่ข้างต้องการทราบว่านายกรัฐมนตรีนั่งอยู่ใหม่
 ก็ปรากฏว่า นายกฯ ไม่นั่ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรฯ นั่งอยู่ใหม่ ปรากฏว่ารัฐมนตรี
 ว่าการกระทรวงเกษตรฯ ไม่นั่ง มีแต่รัฐมนตรีช่วยฯ ขอโทษ ไม่ใช่รัฐมนตรีช่วยฯ คนนี้
 คนก่อน ก็ได้ไป แสดงว่าดัดกันถึงแม้แต่ในคณะรัฐมนตรีเพราะท่านนายกรัฐมนตรีคนนี้
 นายสัญญาฯ รู้เรื่อง หม่อมเจ้าที่เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์รู้เรื่อง เมื่อเขา
 รู้เรื่อง คนรู้เรื่องอยู่ กลัวจะไม่ได้ ก็เสนอมกในระยະที่ไม่อยู่ก็คือเหตุผลที่กระผมต้องการทราบว่า
 ใครอยู่บ้าง เพราะต้องการทราบว่านายกฯ ไม่อยู่จริงไหม รัฐมนตรีที่รู้เรื่องไม่อยู่จริงไหม ก็
 ปรากฏว่าเป็นความจริง นี่กระผมพูดอย่างนี้ เพื่อให้ท่านประธานเห็นว่า การที่ดำเนินนโยบาย
 เกี่ยวกับป่าไม้ที่แล้วมาผิดพลาด มันผิดพลาดทั่วประเทศครับ ท่านประธาน ไม่ใช่เฉพาะแต่
 จังหวัดปราจีนบุรี เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว เราจะออกกฎหมายที่บอกว่าเพื่อช่วยคนจน แล้วให้
 เป็นตาบสองคม ไปเป็นประโยชน์แก่คนรวยอย่างนี้สมควรไหม อันนี้กระผมนี้ชักล้างเล ใจกระผม
 เองกระผมเห็นว่าไม่สมควร ไม่รับหลักการ เว้นแต่ท่านรัฐมนตรีจะมีเหตุผลที่ตีมาหักล้างเหตุผล
 ความสงสัยของกระผม เพื่อรักษาผลประโยชน์ของประชาชนและประเทศชาติได้เป็นที่พอใจ
 กระผมอาจจะยกมือให้ แต่ใจกระผมนี้กระผมไม่เห็นด้วย ส่วนที่เห็นด้วยกระผมก็มีเกี่ยวกับ
 การรักษานุรักษ์ป่าอะไรเหล่านี้ เพราะว่าเดี๋ยวนี้ป่าถูกทำลายไปมากจริง ๆ ทั่วประเทศ ฤดูกาล
 ต่าง ๆ เปลี่ยนแปลงไปหมด การเกษตรของเราก็ต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วยเสียหายไปด้วย
 เพราะการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติ ในส่วนที่กำหนดให้มีการขออนุญาตการประดิษฐ์ไม้สัก
 ทางภาคเหนือนี้ อันนี้กระผมก็เห็นด้วย ก็มีส่วนที่เห็นด้วย แต่ส่วนเห็นด้วยน้อยกว่าไม่เห็นด้วย
 เพราะเห็นว่าตัวบทกฎหมายต่าง ๆ ที่เขียนมานี้มันจะทำให้เกิดความเสียหายเป็นเครื่องมือของ
 คนที่ต้องการทำลายป่าของชาติต่อไป มีการให้อำนาจแก่รัฐมนตรี มีการยึดหยุ่นมากเกินไป
 ซึ่งกระผมก็ใช้เวลาานานพอสมควร ก็รู้สึกเกรงใจสภาพนี้ที่ต้องใช้เวลาทั้ง ๆ มีเรื่องจะพูดอีกมาก

สรุปแล้วกระผมมีความเห็นว่า ถ้าไม่สามารถแก้ไขข้อสงสัยของกระผมได้ กระผมเห็นว่าสภา
นี้ไม่ควรที่จะรับหลักการร่างกฎหมายฉบับนี้

นายเถลิง ชำรงนาวาสวัสดิ์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) :
ปัญหาที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้กล่าวถึงนั้น ส่วนใหญ่เป็นปัญหาในเรื่องการปฏิบัติจากที่เคย
เป็นมาแล้วซึ่งกระผมเองก็กล้าที่จะรับว่าได้มีการดำเนินการในระดับเจ้าหน้าที่ ซึ่งแม้แต่ใน
ปัจจุบันก็มีอยู่บ้างว่าได้มีการกระทำผิดทุจริตโดยเปิดเผยก็มี ซึ่งเรื่องนี้ก็เป็นเรื่องซึ่งกระผมเอง
ก็ไม่สามารถที่จะยืนยันได้ว่าต่อไปจะไม่มีอีก แต่ก็สามารถจะยืนยันได้ว่ารัฐบาลจะพยายาม
กระทำทุกสิ่งทุกอย่างที่จะกำจัดกาทุจริตในหน้าที่นี้ให้หมดสิ้นไป โดยเฉพาะในส่วนที่เป็น
เรื่องที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายฉบับนี้นั้นรัฐบาลยืนยันว่า ไม่มีเจตนาแม้แต่ในน้อยที่จะออกกฎหมาย
นี้มาเพื่อสนับสนุนให้เกิดการทุจริตหรือเพื่ออภิสิทธิ์ของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง ตรงกันข้าม รัฐบาล
มีเจตนาที่จะช่วยเหลือราษฎรผู้ยากจนโดยแท้จริงและในกลุ่มเจ้าหน้าที่ซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก
นั้น ก็ย่อมจะเป็นไปได้ว่ามีบางกลุ่มบางคนซึ่งอาจจะมีความประพฤติไม่เหมาะสมกับที่จะเป็น
ข้าราชการของแผ่นดิน แต่สำหรับข้าราชการส่วนใหญ่แล้วนั้นกระผมก็ยังเชื่อมั่นว่าได้ปฏิบัติหน้าที่
เขาโดยถูกต้องและเหมาะสมตามความสามารถทุกอย่างทุกประการปัญหาที่ท่านสมาชิกข้อใจ
นั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของบริษัททำไม้จังหวัดนั้น ความจริงนั้นกฎหมายนี้ไม่ได้มีส่วน
จะไปช่วยเหลือแก้ไขในเรื่องนี้โดยตรง เพราะสิทธิ์ที่บริษัททำไม้จังหวัดได้ไปนั้นก็เป็นเรื่องซึ่ง
เกี่ยวกับสัมปทาน แล้วก็รายละเอียดต่าง ๆ ในสัมปทานที่เคยเป็นมาแล้วอาจจะไม่รัดกุมเข้ม
งวดเพียงพอ ก็อาจจะมีการก่อกองการทุจริตขึ้นได้ ซึ่งในเรื่องนี้รัฐบาลปัจจุบันได้ดำเนินการแก้ไข
อย่างเต็มที่อยู่แล้ว เช่นการปรับปรุงรายละเอียดในเรื่องสัมปทานป้องกันช่องโหว่ต่าง ๆ แล้ว
กระผมยืนยันได้ในเรื่องนี้ว่า สัมปทานที่เรากำลังควบคุมโดยรัดกุมยิ่งขึ้นนี้จะเป็นการปิดรูโหว่
ที่เคยปรากฏมาแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม ปัญหาเรื่องนั้นเป็นปัญหาในด้านปฏิบัติ ไม่ได้เกี่ยวข้อง
กับกฎหมายฉบับนี้โดยตรง กฎหมายฉบับนี้มีวัตถุประสงค์สำคัญอย่างหนึ่งที่กระผมได้กราบเรียน
แล้วคือว่า ช่วยเหลือราษฎรผู้ยากจนให้ได้รับความสะดวกยิ่งขึ้น และก็เพื่อช่วยอนุรักษ์
ทรัพยากรป่าไม้อันเป็นสมบัติที่มีค่าอย่างยิ่งของชาติให้คงอยู่ถาวรไปโดยรัฐบาลชุดนี้หรือชุด
ต่อ ๆ ไป กระผมก็เชื่อว่าก็จะต้องพยายามทำหน้าที่โดยดีที่สุดที่จะขจัดสิ่งที่บกพร่องหรือปัญหา

ในเรื่องข้าราชการทุจริตบางคนบางกลุ่มนั้นให้หมดไป อันนั้นเป็นปัญหาทั่วไป ซึ่งไม่ได้เป็นเรื่อง ซึ่งพระราชบัญญัตินี้จะเป็นการเปิดโอกาสให้เป็นพิเศษเช่นนั้นไม่ได้ สำหรับในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับ ประเด็นที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้กล่าวถึง คือในเรื่องป่าไม้ปราชิน ๗ ปราชิน ๘ นั้น ความจริงก็เป็นอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติกล่าวว่า เป็นเรื่องซึ่งได้เกิดขึ้นก่อนสมัยของกระผม แต่อย่างไรก็ตาม กระผมได้ไปตรวจสอบหลักฐานโดยแจ้งชัดแล้วก็ปรากฏ ในเรื่องนี้คณะรัฐมนตรี ได้เคยมีมติมาแต่ก่อนว่า ป่าไม้ในจังหวัดไหนนั้นควรจะมอบให้เป็นสัมปทานแก่บริษัททำไม้ จังหวัด ซึ่งบริษัททำไม้จังหวัดนี้เราได้มีนโยบายตั้งขึ้นมาในรูปบริษัทมหาชน ไม่ได้เปิดโอกาส ให้ว่าพ่อค้าโรงเลื่อยหรือนายทุนคนใดคนหนึ่งเข้ามาครอบคลุมนะ ไม่ใช่เช่นนั้น ในหลักการก็คือว่าให้ผู้ที่ทำไม้มีสิทธิถือร้อยละ ๒๐ ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมไม้ต่าง ๆ ร้อยละ ๒๐ ที่เป็นราษฎรในท้องถิ่นร้อยละ ๓๐ และองค์การอุตสาหกรรมป่าไม้ถือร้อยละ ๒๐ ทั้งนี้ก็เพื่อสนองนโยบายที่จะให้ราษฎรในท้องถิ่นเขาได้ดูแลป่าไม้ของเขาเอง ไม่ใช่เป็นการ ปลอ่ยให้ผู้ใดผู้หนึ่งเข้ามาครอบคลุมนะ ส่วนที่ว่ามีเหตุการณ์ทำนองนั้นเกิดขึ้นกระผมก็ได้ กราบเรียนแล้วว่า มีรายละเอียดในด้านสัมปทานบางประการซึ่งเปิดโอกาสให้ทำเช่นนั้น ซึ่ง เดียวนี้เราก็ได้ถอดหรือสกัดช่องโหว่นั้นเรียบร้อยแล้ว แล้วก็กระผมเชื่อว่าเหตุการณ์ทำนอง นั้นคงจะไม่ปรากฏอีก ส่วนในกรณีสำหรับป่า ป.จ. ๗ ป.จ. ๘ นั้น เนื่องจากว่าบริษัทปราชิน ทำไม้ จำกัด ไม่ใช่พ่อค้ารายใดรายหนึ่งนะครับ บริษัทป่าไม้ทำไม้ปราชิน จำกัด เขาก็มีสิทธิ ตามมติคณะรัฐมนตรีเป็นผู้ที่จะได้รับสัมปทานทั้งสอง แต่เนื่องจากว่าบริษัทศรีมหาธาตุ จำกัดนี้ ได้สัมปทานป่าโป่งน้ำร้อนอยู่ก่อน และส่วนหนึ่งของป่านี้รัฐบาลได้เอาคืนมาเป็นส่วนหนึ่งของ เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าเขาสอยดาว รัฐบาลก็รู้สึกว่าคุณจริงไม่มีความจำเป็นจะต้องทำ นะครับ แต่รัฐบาลรู้สึกว่าคุณจขดเซย์ให้บ้างพอสมควร เราก็ได้พิจารณาแล้วก็เห็นว่า ป.จ. ๗ ป.จ. ๘ นี้ น่าจะให้บริษัทศรีมหาธาตุเสียป่าใดป่าหนึ่งแล้วก็ตอนนั้นทางกรมป่าไม้ก็ได้ถาม ความเห็นไปที่บริษัทว่าจะอยากจะได้ป่าไหน แต่ไม่ได้เป็นการผูกพันนะครับ เป็นการถาม ความเห็นที่ว่าถ้าบริษัทมีสิทธิเลือกจะเอาป่าไหน แต่ไม่ได้เป็นการผูกพันว่าถ้าเลือกแล้วเราจะให้ ตามนั้น เป็นการถามความเห็นเขาเท่านั้นเอง และก็ไม่ได้มีหลักฐานเพิ่มเติมแต่ประการใดว่า รัฐบาลอนุมัติได้ให้ไปแล้วและเปลี่ยนใจทีหลัง แต่เมื่อบริษัทศรีมหาธาตุ จำกัด ได้เลือก ป.จ. ๘

แล้ว กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ในระยะนั้นก็ได้พิจารณาเห็นว่าจะเป็นการไม่เหมาะสมหลายประการ เพราะเหตุว่า ป.จ. ๗ นั้นอยู่ติดป่าสัมปทานโป่งน้ำร้อนของบริษัทศรีมหาธาตา อยู่พักซ้ายของแม่น้ำก็เป็นการสะดวกที่บริษัทศรีมหาธาตาจะทำป่าไม้เนื้อที่ป่าที่ต่อเนื่องกัน ส่วน ป.จ. ๘ นั้นข้ามมาอีกฝั่งแม่น้ำหนึ่ง ซึ่งถ้าหากทำให้ ป.จ. ๘ แก่บริษัทศรีมหาธาตาแล้ว บริษัทก็จะต้องข้ามแม่น้ำมา เอาไม้ทางด้านนี้แล้วก็ลากชักลากข้ามผ่านป่า ป.จ. ๗ ไป ที่ป่าโครงการของเขาก็จะเกิดการสับสนว่าไม้จากป่าไหนแน่ ออกมาจากทางไหนแน่ ก็จะทำให้เกิดการทะเลาะเบาะแว้งกระทรวงเกษตรในระยะนั้นจึงได้อนุมัติให้บริษัทศรีมหาธาตา จำกัด เฉพาะ ป.จ. ๗ ซึ่งถึงแม้จะมีทรัพยากรป่าไม้ที่น้อยกว่า ป.จ. ๘ แต่ในด้านเนื้อที่นั้นก็มีเนื้อที่ถึง ๗๐๐ ตารางกิโลเมตรเศษ เมื่อเทียบกับเนื้อที่ที่เราได้ตัดออกจากสัมปทานไปเพียงร้อยละ ๑๕๑ ตารางกิโลเมตร เพราะฉะนั้นทางรัฐบาลก็ได้พิจารณาว่าก็ถ้าจะเป็นการแลกเปลี่ยนที่เหมาะสมอยู่แล้วแต่อย่างไรก็ตาม เรื่องนี้ก็มิได้เป็นการเกี่ยวข้องกับกฎหมายฉบับที่ได้กราบเรียนท่านสมาชิกเฉพาะหน้าท่านในขณะนี้กระผมเป็นเพียงแต่จะขอยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่า กฎหมายนี้มีเจตนาเพื่อช่วยเหลือคนยากจนแล้วก็เพื่อที่จะช่วยอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของประเทศ ส่วนประเด็นที่ท่านสมาชิกได้ตั้งข้อสังเกตว่า ค่าปลูกป่าอาจจะต่ำไปบ้างนั้นหรืออะไรนั้น ทางรัฐบาลก็ไม่ขัดข้องที่จะแก้ไขให้เป็นไปตามที่ท่านสมาชิกต้องการ ขอขอบคุณครับ

นายสุกิจ จุลละนันท์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม สุกิจ จุลละนันท์ กระผมได้ฟังข้อเสนอของท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์แล้ว ก็เห็นชอบด้วยทุกประการ ในหลักการที่อยากจะช่วยเหลือคนยากคนจน แต่กระผมใคร่ขอให้ข้อสังเกตไว้ว่าตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมไว้ ซึ่งในมาตรา ๒๖ ได้ระบุไว้ว่า อัตราค่าธรรมเนียมนั้นให้ใช้บัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้แทนเมื่อคู่อัตราค่าธรรมเนียมแล้วจะเห็นได้ว่า แทบจะทุกรายการ หรืออาจจะบอกได้ว่าทุกรายการอัตราค่าธรรมเนียมค่อนข้างจะต่ำ คือไม่คุ้มกับทรัพยากรธรรมชาติซึ่งมีราคามากมาย สำหรับชาวบ้านธรรมดาทำนั้นก็ไม่ได้แปลกอะไร แต่ส่วนใหญ่แล้วปรากฏว่าเขาชนกันก็ไม่ทราบว่าที่ร้อยก็พันคันรถ จะยกตัวอย่างให้เห็นง่าย ๆ เป็นต้นว่าอัตราค่าธรรมเนียมใน (๗) อย่างนี้เป็นต้น เสีย ๒ บาท ค่าผ่านด่าน ใบอนุญาตเก็บของป่าหวงห้าม ๒ บาท เจาะแยกต้นยาง ๕๐

สตางค์ ซึ่งเดี๋ยวนี้ ๕๐ สตางค์ทำอะไรแทบไม่ได้ อันนี้ละครับที่กระผมให้ข้อสังเกต เป็นต้นว่าสัมปทานทำไม้สักเสีย ๑๐,๐๐๐ บาท แต่ที่เขาทำไม้ทราบว่ามีสิบล้านหรือยังมีอีกครับที่เห็นได้เด่นชัด ใบเบิกทางไม้สัก (๒๖) (ก) ฉบับละ ๒๐ บาท ไม้ชนิดอื่น ๆ ๕ บาท ของป่า ๑ บาท ถ้าจะว่าไปก็แทบจะทั้งนั้นละครับ ที่นี้เมื่อนึกถึงว่าราคาทรัพยากรธรรมชาติที่มีผู้ดำเนินการใหญ่ ก็คงจะเข้าใจว่าเป็นใครที่เขาเอาไปขายหรือว่าไปจำหน่ายได้กำไรมากมายนั้นในขณะที่เดียวกันรัฐบาลก็พยายามจะเก็บ พยายามจะเพิ่มรายได้หารายได้เข้ารัฐ แต่ถ้าหากว่าเราไม่พิจารณาอัตราค่าธรรมเนียมนี้ให้มันเหมาะสมกับราคาไม้ที่เขาทำ ก็รู้สึกว่าคุณหมายฉบับนี้มองไปแล้วหรือว่าจะหลุดตรงไปแล้ว ก็ยังคุ้มครองหรือว่าให้ประโยชน์แก่ผู้ที่ทำป่าไม้เป็นจำนวนมาก ๆ อยู่นั่นเอง จึงใคร่ขอประทานกราบเรียนข้อสังเกตเพียงเท่านี้ ขอบพระคุณมากครับ

นายบุญแห่ง ทองสวัสดิ์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมคิดว่าถ้าจะรับร่างพระราชบัญญัตินี้ก็รู้สึกว่าจะเป็นการเสียหายมาก ตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เบื้องแรกมันมีข้อที่น่าตำหนิอยู่อันหนึ่ง กระผมยังไม่กล้าถึงข้อคัดค้านคำอภิปรายของท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ แต่ว่าขอพูดในเรื่องแบบและพิธีการในการเสนอร่างกฎหมายเข้าสู่สภา ก่อน ในการร่างกฎหมายเข้ามาสู่สภาตามพระราชบัญญัตินี้ ขอท่านสมาชิกผู้มีเกียรติโปรดดูที่หลักการ คือว่าหลักการของร่างพระราชบัญญัตินี้เอาเปรียบสภามากมายเหลือเกินแม้เรารับหลักการเขาไปแล้ว เราก็ไม่มีโอกาสที่จะแปรญัตติได้ เพราะเขียนหลักการและข้อประสงค์ที่ตัวต้องการไว้ในหลักการนี้หมด เขียนเป็นข้อ ๆ เข้าไว้ถึง ๑๓ ข้อ ก็หมายความว่าหลักการนี้เขียนจุดประสงค์ของตัวที่ตัวต้องการเข้าไว้ แล้วก็กำหนดไว้เสร็จเลยว่าจะเอาอย่างไร เพราะฉะนั้นในการแปรญัตติในชั้นวาระที่ ๒ เมื่อรับหลักการเขาก็ไปแล้ว เราไม่มีโอกาสที่จะทำอะไรได้เลย กระผมก็ไม่เคยเห็นกฎหมายชนิดนี้ หลักการที่เขาเสนอมาตั้งแต่ครั้งไหน ๆ เขาก็มีหลักการว่าจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เหมาะสมอย่างไร ล้น ๆ แล้วก็เหตุผลประกอบ แต่ว่าหลักการอันนี้เขียนเสร็จร่างไปในตัวเลย นี่สภารับหลักการไปแล้วก็ผูกมัดสภานี้ เมื่อผูกมัดสภานี้แล้วจะมีประโยชน์อะไรอีกในการที่เราจะได้พิจารณาต่อไป เพราะฉะนั้นกระผมไม่เห็นด้วยที่จะรับหลักการ อีกประการหนึ่ง กระผมว่ากฎหมายจุก ๆ จิก ๆ ประเภทนี้รัฐบาลไม่น่าจะเสนอขึ้นมาในวาระเช่นนี้ ในภาวะต่าง ๆ ค่าครองชีพก็สูงอะไรก็สูงแล้วก็ขโมย โจรผู้ร้าย

มากมาย เจ้าหน้าที่ทุจริตเป็นการใหญ่ในระยะเช่นนี้ กฎหมายที่ว่ารัฐบาลคิดว่าเป็นเครื่องมือของรัฐบาลในการที่จะรักษาประโยชน์ของประเทศชาติ มันกลับไปเป็นเครื่องมือหากินหรือเป็นทางหลบเลี่ยงอะไรต่ออะไรหรือก่อความวุ่นวายขึ้นเสียเปล่า เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่ากฎหมายชนิดนี้ไม่น่าจะเสนอเข้ามาในขณะนี้ นี่ประการหนึ่ง ประการต่อมาคือว่าเนื้อหาของกฎหมายนี้มันจะเหมือนกับที่คุณสุรินทร์ มาศดิตถ์ พูดเสียเป็นส่วนใหญ่ปัญหาที่ว่ากฎหมายนี้ออกมาเพื่อช่วยเหลือคนยากคนจน ไม่ตรงกันเลย ท่านประธานครับกฎหมายเดิมเขาเขียนไว้ว่าอย่างนี้ครับ หินที่อยู่ในป่า ถ้ามันเป็นหินแร่ละก็ห้าม แต่กฎหมายนี้เขียนว่าหินแร่หรือไม่แร่ก็ตาม ถ้าเป็นหินอยู่ในป่าแล้วละก็เป็นของป่าหมด ก็หมายความว่าชาวบ้านเข้าไปในป่าเก็บก้อนหินมาขายสักก้อน สมมติว่าหินสวย ๆ งาม ๆ มาขายพวกกรุงเทพฯ ประดับบ้านสักหลังไม่ได้แล้ว ต้องห้ามเป็นของป่า กฎหมายเดิมเขาเขียนว่าหินแร่ถึงจะห้าม แต่กฎหมายนี้เขียนไม่ต้องแร่ หินที่ไม่ใช่แร่ก็ห้าม นี่เห็นชัดว่ากฎหมายนี้ไม่ได้ช่วยเหลือคนยากคนจนที่ตรงไหน กลับห้ามกวาดขันลงไปจนกระทั่งสิ่งที่ไม่ควรจะห้าม ถ้าสภานี้ปล่อยให้ออกกฎหมายเช่นนี้ต่อไปแล้ว เราก็จะห้ามดินห้ามหญ้าห้ามอะไรเรื่อยเปื่อยในผืนแผ่นดินไทย แล้วมันเรื่องอะไรกัน ภาวะเช่นนี้ควรใหม่เป็นใหม่ นำท่าใหม่ นี่ไม่ได้คิดถึงเรื่องเหล่านี้ นี่ข้อหนึ่ง แล้วอีกอย่างหนึ่ง กฎหมายนี้เขียนแฉ่ง ๆ เคลือบแฝงเข้าไว้ในทางแสงประโยชน์อะไรสักอย่างหนึ่ง ท่านประธานครับ ไม้ยางนี่เดิมที่เขาไม่ได้ห้าม แต่ว่าเขียนเข้ามาแล้ว บอกไม้ยางนี้ลักษณะเหมือนกับไม้สัก ตามมาตรา ๗ แม้จะขึ้นอยู่ที่ไหนก็ตาม ต้องเป็นไม้หวงห้าม เดิมที่เขาเขียนแต่ไม้สักมันจะขึ้นที่ไหนก็ตามเป็นไม้หวงห้ามแท้ที่จริงทั้งไม้สักไม้ยางที่มันขึ้นที่ไม้ไซในป่า กฎหมายป่าไม้เป็นกฎหมายรักษาป่าไม้ ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะดันเข้าไปรักษาไม้ในที่ดินของเขา แต่ไม่ได้รักษาเหมือนคุณสุรินทร์ว่า คือไม้ในที่ดินกรรมสิทธิ์ให้เจ้าของโรงเลื่อยไปตัดเสีย เจ้าของก็นั่งร้องไห้ ด้วยเหตุว่าไม้ของตัวทำอะไรไม่ได้ อยู่ในบ้านของตัว แต่ว่าเจ้าของโรงเลื่อยมีสิทธิเข้าไปหรือผู้ได้รับสัมปทานมีสิทธิเข้าไปตัดเอาไม้นั้น เพราะเหตุว่าไม้ในบ้าน ในกรรมสิทธิ์ของคน กฎหมายไปเขียนให้เป็นไม้ป่า เดิมที่เขาเขียนว่าไม้สัก แต่กฎหมายฉบับนี้อ่าไม้ยางเข้าไปรวมด้วยนี่อย่างนี้กระผมว่ากฎหมายป่าก็ห้ามป่า หวงป่า อนุรักษ์ในป่า ทำไมจะมาอนุรักษ์ในบ้านเขาอีกหน่อไม้ในบ้านเท่าไรก็ห้ามหมด ไม่ว่าไม้อะไร อย่างนี้กระผมไม่เห็นด้วย ยังไม่มีความจำเป็นถึงขนาดนั้นสำหรับเมืองไทยเรา呢 และอีกอันหนึ่ง มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ พูด

ถึงเรื่องไม้ที่ไม่ใช่ไม้หวงห้าม คือไม้ไม่ได้หวงห้าม เดิมที่ไม้ไม่ได้หวงห้ามนะพระราชบัญญัติป่าไม้ปี ๒๔๘๔ เขียนไว้ว่า ผ่านด่านต้องเก็บภาษี ต่อมาได้ถูกยกเลิกไปไม่ต้องเก็บ เพราะมันไม้หวงห้าม เราจะไปเก็บทำไม ในมาตรา ๒๔ มาตรา ๒๕ นี้แต่ว่าร่างนี้ไปยกเอามาตรา ๒๔-๒๕ เดิมมาใส่เข้าไป นี่ไม่ใช่ลักษณะช่วยคนจน คนจนไปตัดไม้อะไรมาชนิดๆ หน่อยๆ ไม้ไฟไม้ อะไรในป่าในดง ทำอะไรมาที่ไม้ไม่ใช่ไม้หวงห้ามเดิมที่ยกเว้นไม่ต้องเก็บ ผ่านด่านไม่ต้องเก็บ ภาษี ไม่ต้องอะไรทั้งนั้น เพราะไม้ไม่ใช่ไม้หวงห้าม แต่กฎหมายนี้เขียนว่า ต้อง นี่ลักษณะมันไม่ใช่เรื่องการช่วยคนจน กระผมคิดว่าท่านรัฐมนตรีจะถูกทางเจ้าหน้าที่ป่าไม้ตีมัดด้วยเข้าไป ในการมาแถลงในสภา รู้สึกว่าจะเป็นการเสียหายมากอยู่ต่อมากะผมว่าร่างกฎหมายนี้ไปช่วยคนมีนะครับ ถ้าพูดถึงขนาดจำกัดของไม้ที่ครับกฎหมายป่าไม้แต่ไหนแต่ไรมานะครับ ขนาดจำกัด เขาเขียนไว้ในกฎหมายเลยว่าต้อง ๑๕๐ เซ็นต์ขึ้นไป ที่นี้มากกฎหมายป่าไม้ปี ๒๔๘๔ คือ แก่เป็นว่าต้องเป็นกฎกระทรวงแต่มาเดี๋ยวนี้บอกว่าจะไม่ต้องกฎกระทรวง ไม่ต้องเขียนกฎหมายหรอก รัฐมนตรีบอกอย่างไรก็อย่างนั้น ถ้าสมมติเช่นนี้ละ เมื่อก่อนวันที่ ๑๔ ตุลาคม ปีที่แล้วมีการให้สัมปทานป่าไม้กันไปเป็นการใหญ่ขนาดหนักเป็นที่รู้จักกันไปทีเดียว อย่างป่าไม้ทางภาคเหนืออะ อ่างเจ้าอ่างนาย อ่างเทพบุตร เทวดาอะไรเข้ามาก็อนุญาตเข้าไป แต่ว่าไม้ในป่าไม่ค่อยมีที่ได้ขนาด ที่นี้ผู้สัมปทานไปตัดไม้ในป่า หาไม้ในป่ายากนี่ครับ ขนาดมันเล็กลงมา รัฐมนตรีบอกว่าเล็กก็ได้ รัฐมนตรีก็สั่ง เล็กก็เอาละ ตัดเล็กลงไปไม้ก็ออกมาหมด ถ้าวงกำหนดขนาดไว้ ไม่มีในป่าก็ตัดออกมาไม่ได้ ลักษณะเช่นนี้ที่แฝงๆ แอบๆ นี้ กระผมว่าเรามานั่งในสภานี้เราจะต้องมารักษาประโยชน์ จะต้องมาอนุรักษ์ป่า เราอนุรักษ์ป่า ไม่ใช่เรา มาเปิดป่า เรามาช่วยคนจน เราให้ทรัพย์สินแก่คนจน ซึ่งพลีชีวิตรักษาแผ่นดินไทยไว้กิน อันไหน ควรให้เขากิน อันไหนเหลือใช้ให้เขาเหมือนกับก้อนหินนี้ไปห้ามเขาทำไม้ ในขณะที่ราคาข้าวของ ขึ้นไปจนกระทั่งไม่มีวันจะหยุดนี้เงินเพื่อเติมบ้านเติมเมืองเลย เราจะไปสนใจอะไรกับเรื่อง เล็กๆ ใ้ย่อยๆ เหล่านี้เพื่อความสงบสุขของบ้านเมืองหรือจะให้มิชมิยอมมาก ๆ อะไรกันหมด กระผมไม่เห็นด้วยในกฎหมายฉบับนี้เลย เพราะไม่ได้ประโยชน์อะไร ท่านประธานครับ มีอะไรอีกซึ่งเป็นเรื่องหลายๆ อย่างที่อยู่ในกฎหมายป่าไม้นี้ ถ้าพูดถึงเรื่องว่ากฎหมายป่าไม้นี้จะอนุรักษ์ป่า ของง่ายนิดเดียว ก็อย่าให้มันตัดไม้มันสิ สมมติว่าไม้สัก ไม้สักนี่นะครับ ไม้สักที่อยู่ในภาคเหนือนี้คนภาคเหนือไม่ได้บริโภคไม้สักนั้นนะครับ ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว สมัย

๗๐-๘๐ ปีบริษัทฝรั่งเป็นผู้บริโภคม่าเป็นผู้มาทำไม้ คนภาคเหนือเป็นกุลิศคนรับจ้าง พอมาถึงสมัยนี้แล้วไม้สักในภาคเหนือนั้นองค์การเป็นคนทำ คือองค์การของรัฐบาล แต่ว่าเงินเข้ารัฐบาลไม่เท่าไรครับ องค์การเป็นแหล่งทำลายไม้สักในป่าอย่างขนาดหนัก องค์การไม่ได้ทำเอง จ้างลูกช่วง ลูกช่วงทำไม้ในป่านี้แล้ว ไม่อยากจะย้ายข้าง ย้ายมา ย้ายรถไปป่าอื่นเพราะมันไกล อยากจะทำไม้ง่าย ๆ ก็จ้างคนตัดไม้ จ้างคนตัดไม้แล้วก็แจ้งความให้จับไม้ พนักงานเจ้าหน้าที่ก็ไปจับไม้เป็นของกลาง ต่อเมื่อไม้เป็นของกลางแล้วก็ให้องค์การทำอีก อย่างนี้เฉพาะจังหวัดลำปาง มีหลายหมื่นท่อน นี่ทำลายป่า ราษฎรไม่ได้ทำลายเท่าไรเลยรับว่าราษฎรขโมยบ้าง แต่ว่าน้อย ที่นั้นนอกจากนั้นเข้าของป่าสัมปทานนี้ที่ได้รับสัมปทานไปใหม่ ๆ เดี่ยวนี้ตัดกันเป็นการใหญ่ ไม่รู้ว่าจะมาเข้าอ้ายต่ำกว่าขนาดหรืออะไรนี้กระผมก็ไม่รู้กระผมไม่กล้ายืนยัน ผลเสียหายมันก็เกิดขึ้น แต่เรากลับเปล่า ไปสนใจควบคุมในสิ่งที่ไม่ควรจะควบคุม เหมือนกับเรื่องแกะสลัก ในขณะนี้การแกะสลักนี้ทำให้ผู้ร้ายน้อยลงในภาคเหนือ พวกไม้สัก ทำให้การปล้นสะดมน้อยลง ทำให้ต่อสู้กับข้าวสารแพงได้ เพราะได้ขายไม้แกะสลัก รัฐบาลก็ดี พวกพ่อค้าก็ดี รู้แต่ขายไม้ เป็นท่อนไปเมืองนอกอย่างมากที่สุดก็ไม่กระดาน แต่หารู้ไม่ว่าเราควรจะเอาไม้มันมาทำฝีมือ มาแกะมาสลักไปอย่างไรมันถึงจะได้เงินและค่าแรงงานเพิ่มขึ้น ไม่รู้ถนัดแต่ขายไม้ออกนอกประเทศเป็นท่อน ๆ เป็นความบกพร่องของรัฐบาลเอง ท่านประธานความจริงนะเราควรจะเปิดโอกาสให้เขาในเรื่องแกะสลักนี้ กระผมจะยกตัวอย่างให้ฟังครับในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ เราขายไม้สักออกนอกประเทศได้ ๕๕,๗๐๐ ลูกบาศก์เมตร เป็นเงิน ๕๐๗,๐๐๐,๐๐๐ บาท ตก ลูกบาศก์เมตรหนึ่ง เพียงแต่ ๘,๑๘๐ บาท นี่ไม่ตี ๆ นะครับไม่วิเนียร์เขาเรียกกันอย่างนั้น กระผมก็ไม่รู้ แต่ว่าไม้ยอดดีละ ส่งเมืองนอก ไม้ยอดดีส่งเมืองนอกที่ว่าเป็นลูกบาศก์เมตรเดียวได้ ๘,๑๘๐ บาทเท่านั้น ลูกบาศก์เมตรเดียวต่อ ๘,๑๘๐ บาทแต่เมื่อเอาไม้ ๑ ลูกบาศก์เมตรนี้มาพิมพ์ทำเป็นไม้แกะสลักหน้า ๓๐ นิ้ว แกะสลักรูปพระรามยกทัพไปปราบทศกรรฐ์ มีลิงบ้าง มีอะไรบ้าง มีราชรถบ้าง มีตัวอยู่ในนั้นประมาณสัก ๑๗-๑๘ ตัว ไม้เมตรหนึ่งทำได้ ๑๖ แผ่น ไม้เมตรหนึ่ง ๑๖ แผ่น แผ่นหนึ่งราคาหมื่นบาท แกะสลักนะหมื่นหนึ่ง ๑๖ แผ่น แลนหกหมื่นบาท ขายไม้ท่อนได้ ๘,๐๐๐ บาทเท่านั้น นี่ท่านประธาน เราจะเอาหรือสมานี่ ขโมยก็ขโมยไปจี้ ไม้ นะ ขโมยไปแล้วเป็นเงินเป็นแสนหกหมื่นบาท ถูกต้องตามกฎหมายขายออกนอกประเทศได้ ๘,๑๘๐ บาท ทำไมละเรื่องอย่างนี้เราไม่คิด ท่านประธานนี้แหละประชาชน

ชาวบ้านเขาร้อง ๆ อยู่ เราไม่ดูภาวะ ไม่ดูเหตุการณ์ ไม่ดูสิ่งที่มีมันถูกมันต้องแล้วก็หลับหูหลับตา ออกกฎหมายหลับหูหลับตาว่กันไป ไปคิดแต่อย่างเดียวว่า ปราบ ๆ กฎหมายนี้มันปราบได้ไหม ถ้าถลิสล้อยมันจะชน ถ้าปิ่นเอ็ม. ๑๖ มันจะชน มันปราบได้ไหม มันไม่ได้ครับท่านประธาน มันฉิบหายเพราะเรื่องเหล่านี้นี่ป่า ขอประทานโทษ คำนั้นเหนื่อย แต่ว่าจะทำอย่างไร กระผมคิดว่าออกกฎหมายไปไม่มีประโยชน์ กฎหมายนี้ประโยชน์อะไรมันจะเกิดขึ้นก็เมื่อประโยชน์ไม่เกิดขึ้นแล้วเราจะมานั่งออกกฎหมายกันทำไม กระผมคิดว่าเราไม่ควรจะรับหลักการนี้ แล้วก็ที่จริงรัฐบาลไม่น่าจะเสนอมานะในขณะนี้เลย หัวเลี้ยวหัวต่อ ก็ขอประทานกราบเรียนต่อ สภา

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณประสิทธิ์ครับ

นายประสิทธิ์ ชูพินิจ : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม ประสิทธิ์ ชูพินิจเนื่องจาก สภาพสิ่งแวดล้อมในบ้านเมืองของกระผม คือ กำแพงเพชร อุดมสมบูรณ์ไปด้วยป่าทรัพยากรธรรมชาติในท้องที่จังหวัดกำแพงเพชรของกระผมนั้นมีเนื้อที่ซึ่งเป็นป่าไม้ไม่น้อยกว่า ๖๐๐-๗๐๐ ตารางกิโลเมตร โดยเหตุนี้กระผมจึงมีความจำเป็นที่จะต้องขอประทานกราบเรียนต่อทาง รัฐบาลและสภา เพื่อให้ทราบภาวะความเป็นจริงและความเดือดร้อนของประชาชนที่ได้รับ อยู่ กระผมเห็นเจตนาของทางรัฐบาล ซึ่งได้กรุณาเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เข้ามาโดย เจตนาที่จะช่วยคนยากจน กระผมรู้สึกเป็นพระคุณอย่างสูง เจตนาดีอันนี้ แต่ว่าถ้าพิจารณา เนื้อแท้ของกฎหมายฉบับนี้แล้ว การที่จะสนองการที่จะผลักดันเจตนาของรัฐบาลให้เป็นไปตามเป้าหมายนั้น กระผมคิดว่าไม่อาจจะเป็นไปได้ ที่กระผมกราบเรียนเช่นนี้ กระผมขอ ประทานถือเอากรอภิปรายของคุณบุญแห่ง ทองสวรรค์ มาประกอบเหตุผลของกระผม เป็น เหตุผลของกระผมโดยส่วนหนึ่งที่กระผมเห็นว่าจะเป็นการสร้างความสะดวกให้แก่ประชาชน พลเมืองที่ยากจนเป็นอย่างยิ่งเฉพาะสภาวะที่แท้จริง ท่านประธานที่เคารพ กระผมเคยได้ กราบเรียนต่อสภาแล้วว่าปัญหาที่เผชิญอยู่สำหรับประชาชนในจังหวัดกำแพงเพชรนั้น ปัญหา เรื่องการบุกกรุกการหาที่ทำมาหากินเข้าไปในป่า ในพื้นที่ซึ่งเรากำหนดว่าเป็นป่าสงวน เป็นเขตป่าสงวน ป่าหวงห้าม ซึ่งโดยสภาพที่แท้จริงนั้น สภาพที่ว่าเป็นป่ามันไม่มีแล้ว และแม้ว่าสภาพที่เป็นป่า ไม่มีแล้ว แต่ว่ากฎหมายนั้นยังมีผลใช้บังคับอยู่ ประชาชนปรารถนา คนยากจน ปรารถนาที่จะ

เข้าไปบุกเบิกทำมาหากินเพื่อใช้ที่ดินนั้นในอันที่จะหาประโยชน์มา แสวงหาให้แก่ครอบครัว เลี้ยงท้อง แต่ว่าบังเอิญที่เหล่านั้นมีกฎหมายมีผลใช้บังคับอยู่เป็นป่าหวงห้ามหรือป่าสงวนก็ตาม ฉะนั้นเมื่อพวกนี้บุกเบิกหรือเข้าไปทำประโยชน์ในที่นั้นจึงต้องได้รับโทษตามกฎหมาย ปัญหา ความเดือดร้อนมีอยู่อย่างนี้ ซึ่งกระผมได้เคยกราบเรียนต่อสภานี้และต่อรัฐบาลนี้มาแล้วว่ามี ทางใดบ้างที่จะแก้ไขความเดือดร้อนของพี่น้องประชาชนชาวจังหวัดกำแพงเพชรของกระผม ซึ่งได้รับอยู่ขณะนี้ให้หายไป และโดยเหตุที่เจตนาของรัฐบาลเสนอกฎหมายฉบับนี้มานั้นได้ มีเจตนาสอดคล้องว่าจะช่วยเหลือคนยากจน กระผมได้มองดูตัวบทกฎหมายที่ตราออกมาแล้ว กระผมไม่เห็นมีตัวบทมาตราใดเลยที่จะอนุวัตให้เป็นการช่วยเหลือคนยากคนจนได้ ในทางกลับกันกระผมเห็นมาตราหนึ่งได้กำหนดห้ามไม่ให้ทำการบุกเบิกถากถางที่ดินในป่า ถ้าหากว่าเจตนาของรัฐบาลปรารถนาที่จะช่วยคนยากจน การบัญญัติกฎหมายในลักษณะที่จะเอาโทษแก่คนยากจนในลักษณะที่เขาจะแสวงหาที่ดินเพื่อทำมาหากินก็ไม่น่าจะบัญญัติเอาไว้ กระผมอ่านโดยตลอด ความจริงกระผมเห็นใจรัฐบาล เพราะว่ามีวิธีการดำเนินการทำไม้เดี่ยวนั้น อนุวัตไปตามความเจริญมากเช่นอย่างโลงต่าง ๆ ไม้ก่อนเราแปรรูปมาเป็นโลงหีบศพอะไรต่าง ๆ เพื่อจะหลีกเลี่ยง แต่ว่ากฎหมายเราคุ่มครองไม่ถึง แต่ว่าวิธีการที่จะแก้ไขนั้นไม่ใช่การตรา กฎหมายในลักษณะอย่างนี้เจตนาที่จะแก้ที่จะช่วยเหลือคนจน เมื่อก่อนไม้หวงห้ามประเภท ก. ไม้สัก เรากำหนดว่าเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. แต่ว่ามาตรานี้เป็นกฎหมายซึ่งรัฐบาลจะ เสนอช่วยคนยากคนจน กำหนดเอาไม้ยางเพิ่มเข้าไปด้วย ท่านประธานที่เคารพ อย่างนี้กระผม คิดว่าไม่ใช่เป็นเรื่องที่จะช่วยคนยากจน เพราะว่าคนยากจนที่ยึดถือครอบครองที่ดินอยู่ ขณะนี้นั้น ในที่ดินผืนน้อย ๆ ของเขายังมีไม้ยางอยู่ด้วย ถ้าเราผ่านกฎหมายฉบับนี้ไปแล้ว ไม้ยางที่เขาหวังที่จะได้ใช้ปลูกสร้างบ้านเรือน ไปแปรไปเลื่อยจะใช้ปลูกบ้านสร้างเรือน ก็จะต้องถูกคำนิยามการเพิ่มลักษณะไม้เพิ่มจากไม้สักเป็นไม้ยาง อีกประเภทหนึ่งเป็นไม้หวงห้าม ประเภท ก. ถ้าหากว่าใครฝ่าฝืนการฝ่าฝืนตัวบทกฎหมายมาตรานี้ได้รับโทษอย่างแรง ฉะนั้น กระผมคิดว่าเจตนาของรัฐบาลที่จะดำเนินการนั้น ควรจะดำเนินการไม่ใช่ในลักษณะเช่นนี้ กระผมเห็นแล้วว่าวิธีการที่จะแก้ไขเจตนาที่จะช่วยคนยากจนนั้น ควรจะมีการออกกฎหมาย ในลักษณะที่จะสนับสนุนและส่งเสริมให้กำลังใจแก่คนยากคนจนได้มีสิทธิมีส่วนในการที่จะเข้าดำเนินการใช้ที่ดินซึ่งมีสภาพที่ดินไม่มีสภาพเป็นป่าสงวน ป่าหวงห้าม แล้วเรามีมาตรการ

โตที่จะช่วยสนับสนุนเขาได้นั้น กระผมคิดว่าเป็นหน้าที่ของรัฐบาลควรจะทำโดยลักษณะ เช่นนั้น ไม่ใช่มากำหนดห้ามไม้อย่างนั้น ห้ามการเผาถ่าน ห้ามอะไรต่างๆ เหล่านี้ จะก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ประชาชนผู้ยากไร้ขึ้น ท่านประธานที่เคารพ กระผมปรารถนาสิ่งใดที่จะเป็นการแก้ไขให้การบริหารงานของรัฐบาลได้คล่องตัว เพื่อจะกันไม่ให้มีการทำลายป่ามากขึ้น กระผมคิดว่าวิธีนั้นเราจะหาทางช่วยกัน แต่วิธีการจะช่วยเหลือคนยากจนโดยวิธีการออกกฎหมายเช่นนี้ กระผมจึงไม่เห็นด้วย ถ้าออกไปแล้วจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่อาณาประชาราษฎร์และโดยเฉพาะที่จังหวัดกำแพงเพชรของกระผมจะได้รับผลในทางที่เป็นโทษมากกว่าเป็นคุณ กระผมจึงยังไม่เห็นด้วยที่สภานี้จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ขอขอบพระคุณมากครับ

นายประดิษฐ์ วานพิทักษ์ :ท่านประธานที่เคารพ กระผมใคร่ขออภิปรายสนับสนุนร่างพระราชบัญญัติแก้ไขพระราชบัญญัติป่าไม้ฉบับที่รัฐบาลเสนอมานี้ กระผมเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติที่รัฐบาลเสนอมานี้เหมาะสมแก่เวลาที่สมควรจะแก้ไข เหตุเนื่องจากการลักลอบทำลายทรัพยากรธรรมชาติโดยเฉพาะในทางป่าไม้หรือการตัดไม้ทำลายป่านั้น เราจะพิจารณาเฉพาะแห่งหนึ่งแ่งใดนั้น กระผมเห็นว่ายังไม่ถูกต้อง จำเป็นจะต้องหาข้อมูลในหลายๆ เรื่องว่ามูลเหตุเกิดจากอะไร ซึ่งถ้าจะพิจารณาให้ถ่องแท้แล้ว ถ้าจะพูดอย่างย่อๆ ก็น่าจะมาจากมูลเหตุ ๒ ประการ คือมูลเหตุมาตรการทางบริหารประการหนึ่ง และมูลเหตุมาตรการทางกฎหมายประการหนึ่ง ซึ่งในฐานะปัจจุบันนี้ปรากฏว่าทางรัฐบาลได้แก้มูลเหตุในด้านบริหารไปหลายกรณี เช่นได้แถลงการณ์เกี่ยวกับเรื่องการลักลอบทำลายเพื่อให้เป็นการถาวร มีคณะกรรมการช่วยเหลือชาวบ้านชาวไร่ ตลอดจนจนถึงจะเร่งดำเนินการในรูปสหกรณ์ต่างๆ ดังที่ท่านสมาชิกท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายได้ทราบอยู่แล้วนั้น ท่านประธานที่เคารพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็ยังไม่เหลืออีกประเด็นเดียวที่เราจำเป็นต้องแก้พร้อมกันในด้านบริหารซึ่งได้แก้ไขไปแล้ว คือมาตรการทางกฎหมาย ซึ่งในมาตรการทางกฎหมายนี้ก็ไม่ได้หมายความว่า จะเป็นทางเดียวที่สามารถแก้ภาวะต่างๆ ที่เลวร้ายอยู่ หรือแก้วิกฤติการณ์ต่างๆ ให้เป็นได้ เพียงแต่เป็นแฟกเตอร์ (factor) หนึ่งซึ่งจำเป็นต้องไปร่วมกับทางฝ่ายบริหาร ซึ่งกำลังเร่งรัด แล้วกำลังเร่งดำเนินการอยู่ในขณะนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับกฎหมายที่ร่างเข้ามาในขณะนี้ กระผมได้อ่านดู

ตลอดแล้วก็ปรากฏว่า ถ้าเราจะพิจารณาในสาระสำคัญจริงๆ แล้ว ก็น่าจะมีอยู่ ๔ ประเด็นด้วยกัน คือประเด็นแรก ร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ที่เสนอแก้ไขเข้ามานี้ความจริงบางมาตรานั้นมิได้แก้ไขหลักการเลย เป็นแต่เพียงว่าย้ายมาตราหรือมาจัดกรุป (group) เสียใหม่เพื่อให้อ่านเข้าใจง่าย เหตุเนื่องจากประชาชนจำเป็นจะต้องศึกษา จำเป็นต้องรู้ อย่างเป็นต้นว่าในเรื่องซึ่งท่านสมาชิกผู้มีเกียรติบางท่านได้กรุณาให้ข้อสงสัยในเรื่องอัตราค่าภาคหลวงก็ดี ขนาดจำกัดก็ดี ซึ่งข้อเท็จจริงแล้วสำหรับอัตราค่าภาคหลวงนั้นมิได้มีการเปลี่ยนแปลงแต่อย่างใด แต่มาเขียนหัวข้อเสียให้มันถูกต้อง คงจะมาเปลี่ยนแปลงแต่เฉพาะในมาตรา ๙ ทวิซึ่งปรากฏว่าไปยกข้อความในมาตรา ๑๘ เกี่ยวกับอัตราค่าภาคหลวง ซึ่งแต่เดิมในมาตรา ๑๘ ระบุไว้เกี่ยวกับอัตราค่าภาคหลวงว่า การทำไม้ก็ดี ขนาดจำกัดก็ดี อัตราค่าภาคหลวงก็ดี ถ้ารัฐมนตรีเห็นเป็นกรณีพิเศษเกิดขึ้น ก็จะพิจารณาเป็นอย่างอื่นได้ ซึ่งไปแยกจากมาตรา ๙ มาอยู่ที่มาตรา ๑๘ จึงมารวมจากมาตรา ๑๘ นะ เอามาไว้ที่มาตรา ๙ เสีย เสร็จแล้วเป็นมาตรา ๙ ทวิว่า ในกรณีที่จะลดค่าภาคหลวงนั้นควรจะลดหรือยกเว้นเสียเลย ซึ่งในการแก้ไขครั้งนี้แทนที่จะลดอัตราค่าภาคหลวงซึ่งเป็นไปตามเดิมในมาตรา ๑๘ ปรากฏว่ามาแก้ไขเป็นยกเว้นค่าภาคหลวงให้ ส่วนขนาดจำกัดนั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่ามีได้แก้ไขเลย คงยกจากมาตรา ๑๘ มาดังกล่าวมาแล้ว คือใช้ศัพท์คำว่า การทำไม้ก็ดี ขนาดจำกัดก็ดี อัตราค่าภาคหลวงก็ดี ก็นำความว่า ขนาดจำกัด ซึ่งลดขนาดจำกัดได้ในมาตรา ๑๘ นั้น มารวมกับในเรื่องขนาดจำกัดอยู่ในมาตราเดียวกันเสีย ที่นี้มาอ่านเสร็จแล้ว ก็ไปเข้าใจว่ามีการแก้ไข ส่วนในกรณีที่ว่าเหตุใดจึงมากำหนดมาเป็นประกาศ ทั้งที่คำนิยามศัพท์นั้นเป็นกฎกระทรวง เพราะเหตุว่าในกฎหมายเดิมปรากฏว่าคำนิยามศัพท์นั้นกลับไปนิยามว่า ขนาดจำกัดนั้นจะให้มีความจำกัดได้ต้องเป็นกฎกระทรวงซึ่งรัฐมนตรีกำหนด แต่ครั้นเวลาถึงมาตรา ๑๐ นั้น กำหนดไว้ว่า การกำหนดขนาดจำกัดนั้น ให้รัฐมนตรีประกาศ ๒ มาตรานี้ไม่ตรงกันจึงไปแก้ไขให้ตรงกันเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นประการแรกก็คือมากรุปเสียใหม่ อันนี้ไม่ได้มีการแก้ไขหลาย ๆ มาตรา แล้วก็อย่างเป็นต้นว่าในมาตรา ๓ ซึ่งเกี่ยวแก่คำนิยามศัพท์เช่นเดียวกันความจริงก็ได้มีส่วนแก้ไข ที่นี้ว่าถึงการทำไม้ ซึ่งมีข้อสงสัยว่าไปนิยามศัพท์คำว่า “ทำไม้” เพิ่มเติมเข้าไปว่า เหตุใดแต่เดิมมาคำว่าทำไม้หมายถึงการตัดฟันซีกลากไม้ออกจากป่า แต่ในการแก้ไขครั้งนี้เหตุใดจึงได้มีคำนิยามศัพท์รวมถึงการทำไม้ในที่กรรมสิทธิ์ด้วย อันนี้ก็เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรา ๑๔ ทวิ เหตุเนื่องจากในมาตรา ๑๔ ทวิ

นั้น ปรากฏว่าได้ยกมาตรานี้ขึ้นมาเพื่ออนุญาตยกเว้นค่าภาคหลวง แล้วก็ในมาตรา ๑๔ ใหม่นี้ เป็นไม้ในที่ดินกรรมสิทธิ์ไม่ใช่เป็นไม้ที่ตัดออกจากป่า หากมิได้กำหนดคำนิยามศัพท์ คำว่า “ทำไม้” นี้ว่ารวมความถึงการทำไม้ในที่ดินกรรมสิทธิ์ด้วย ใบอนุญาตก็จะออกไม่ได้ เพราะฉะนั้นจำเป็นต้องเขียนเพื่อประโยชน์สอดคล้องกับมาตรา ๑๔ ใหม่นี้ แล้วอีกประการหนึ่งที่ทำนสมาชิกผู้มีเกียรติบางท่าน ท่านได้สงสัยในกรณีเกี่ยวกับเรื่องไม้สักและไม้ยางว่า เหตุใดในครั้งนี้ ในการแก้กฎหมายนี้แทนที่จะให้เหลือแต่ไม้สักอย่างเดียว กลับไปบวกไม้ยางเข้าไป ด้วยว่าเป็นไม้หวงห้ามในมาตรา ๗ ซึ่งข้อเท็จจริงกระผมเข้าใจว่าท่านผู้มีเกียรติคงอ่านกฎหมายไม่ทั่ว เพราะเหตุว่าในพระราชบัญญัติป่าไม้นั้นปรากฏว่ามีฉบับที่ ๓ แก้ไขเมื่อปี ๒๕๐๓ ในมาตรา ๗ ระบุไว้ชัดเจนว่า ไม้สักและไม้ยางทั่วราชอาณาจักรไม่ว่าชั้น ๓ ที่ใดเป็นไม้หวงห้าม ประเภท ก. ส่วนไม้สักเดิมที่กำหนดไม่มีไม้ยางด้วยนั้น เป็นกฎหมายที่ยกเลิกไปนานแล้ว สำหรับอีกอันหนึ่งซึ่งบทนิยามศัพท์เกี่ยวกับเรื่องของป่า ซึ่งท่านสมาชิกท่านผู้มีเกียรติยังสงสัยว่าคำนิยามศัพท์คำว่า “ของป่า” นั้นเหตุใดจึงเอาคำว่า “หิน” ออก แต่เดิมมากมีหินแร่ น้ำมันแร่ อันนี้กระผมได้ศึกษาโดยละเอียดดั่งแต่แล้วก็เห็นว่า แต่เดิมมาปรากฏว่าหินแร่ น้ำมันแร่ที่มีไว้ นั้น เนื่องจากปรากฏว่าในชั้นเดิมพระราชบัญญัติว่าด้วยเรื่องแร่ไม่ได้กำหนด หินแร่ น้ำมันไว้ แต่ต่อมาปรากฏว่าได้มีพระราชบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องหินแร่ไว้ จึงตัดข้อความ อันนี้ออกไป จึงเหลือแต่เพียงหิน ซึ่งปรากฏว่าไม่เข้าตามกฎหมายว่าด้วยเรื่องแร่ แต่อันนี้ก็ เป็นเพียงแต่คำนิยามศัพท์เฉยๆ ไม่ได้อยู่ในลักษณะที่จะไปเป็นบทบังคับใครได้ คำว่า “ของป่า” คือหมายความว่า เป็นของที่ออกมาจากธรรมชาติ และเป็นของป่า ส่วนอะไรที่จะเป็นของป่า หวงห้ามหรือไม่ นั้นไปอยู่ที่มาตรา ๒๔ ซึ่งจะต้องกำหนดให้เป็นของป่าหวงห้ามอีกทีหนึ่ง ถึงจะกลายเป็นของป่าหวงห้ามที่บังคับแก่ผู้รับอนุญาตได้ แล้วนอกจากนั้นก็ยังมีมาตรา ๒๕ และมาตรา ๒๖ ซึ่งท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านก็ว่าการตรามาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ เข้าไว้ นี้เป็นการเดือดร้อนแก่ประชาชนกระผมก็ใคร่ขอทราบเรียนว่า โดยข้อเท็จจริงแล้วเป็นประโยชน์ แก่ประชาชน เพราะเหตุว่าบรรดาไม้ในประเทศไทยนั้นมีไม้จะมีไม้เพียง ๒-๓ ชนิด แต่ว่า ไม้ที่ใช้ประโยชน์ได้เวลานี้มีจำนวนมากมาย ถ้าหากว่าเราจะประกาศเป็นป่าไม้หวงห้ามเสียหมด ทุกอย่าง ไม้ที่อยู่ทั่วไปปลายนาก็ตาม หรืออยู่ใกล้ๆ บ้านประชาชนก็ตาม ก็จะกลายเป็นไม้ หวงห้ามทั้งหมด ฉะนั้นจึงยกมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ นี้ขึ้นมาไว้เสีย เพื่อจะให้โอกาสแก่

ประชาชนที่ถือว่าไม้หนอกประเภทไม้หวงห้ามนั้น หากจะใช้ในประโยชน์หรือใช้สอยในท้องถิ่น ในจังหวัดนั้นไม่ต้องเสียค่าภาคหลวงแต่ถ้าหากว่าใครพึงประสงค์จะเอาไม้ลักษณะอย่างนั้น ออกไปใช้ หรือออกไปทำการค้านอกเขตจังหวัดจึงจะเสียค่าธรรมเนียมลูกบาศก์เมตรละ ๒๐ บาท เพราะฉะนั้นในบทอันนี้จึงเห็นว่าเป็นการที่ช่วยเหลือประชาชน แทนที่เราจะประกาศ เป็นไม้หวงห้ามเพิ่มเติมขึ้น ซึ่งเมื่อประกาศเป็นไม้หวงห้าม เป็นต้นว่าไม้แดง ก็หมายความว่า แม้แต่อยู่ในป่าสักก็ต้องเป็นไม้หวงห้าม อยู่ข้างบ้านก็เป็นไม้หวงห้าม แต่ถ้ามหาว่าเป็นกรณีนี้ เสร็จแล้วเมื่อไม่ประกาศเขาก็ต้องตัดได้แต่ถ้าออกนอกเขตจังหวัด ในฐานะที่เขาไปทำการค้าขาย ได้ประโยชน์ก็ควรจะให้ประโยชน์ตอบแทนแก่รัฐในกรณีนี้ นอกจากนั้นในร่างพระราชบัญญัติ ฉบับนี้ นอกจากดังที่กระผมได้กราบเรียนมาแล้วนั้น ก็ยังมีบทซึ่งเรียกว่าเป็นบทบังคับ หรือ บทที่มีมาตรการสำหรับการอนุรักษซึ่งกระผมคิดว่าน่าจะได้ประโยชน์และเหมาะสมแก่ สถานการณ์ในปัจจุบัน เช่นในกรณีมาตรา ๖๑ ซึ่งปรากฏว่ามีบทบังคับเกี่ยวกับโรงงานแปรรูปไม้ ซึ่งภายหลังที่เราได้ออกคำสั่งให้สั่งพักใช้ใบอนุญาตมักจะหลบหลีก อันนี้ก็มีความการบังคับ ไว้ว่า ในกรณีอย่างนี้ ถ้าหากว่ามีคำสั่งและมีมาตรการอย่างไร หรือในกรณีเกี่ยวกับเรื่องยาน พาหนะซึ่งในสถานการณ์ปัจจุบันก็ปรากฏว่าบรรดายานพาหนะต่าง ๆ ที่ใช้ในการกระทำความผิดนั้น โดยหลักกฎหมายแล้ว เจ้าของรถหรือเจ้าของยานพาหนะนั้นจะต้องรู้เห็นเป็นใจในการ กระทำความผิดนั้นด้วย จึงลงโทษได้เพราะฉะนั้นผู้กระทำความผิดส่วนมากจึงไปใช้รถของบุคคลอื่น หรือรถในกรณีที่เช่าเข้ามา เมื่อปรากฏว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจจับได้ ก็ปรากฏว่าคงจะได้ แต่ของ แต่ส่วนรถนั้นปรากฏว่าเจ้าของก็ตามมาเอาไปทุกที เป็นเหตุให้ไม่เด็ดขาด ตอนเช่า จับได้ ตอนเย็นไปลักต่อในกรณีนี้จึงมีมาตรการ และมาตรการอันนี้กระผมก็เชื่อแน่ว่าเป็นการ ป้องกันผู้ทุจริต และอีกประการหนึ่ง ในมาตรา ๒๗ ของร่างพระราชบัญญัติแก้ไขอันนี้ ก็ บังคับผู้รับสัมปทาน ซึ่งท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้เป็นท่วงโยนกหนานั้น ก็ปรากฏว่าเราพิจารณา เห็นว่าในกรณีที่ให้สัมปทานเขาได้สะดวกจากในบริเวณที่ทางรัฐให้สัมปทาน นอกจากค่า ธรรมเนียมอัตราต่างๆ ที่เขาพึงชำระแล้ว เขาคงจะดูแลป้องกันรักษาป่าด้วย การที่เขาจะ ไม่รับรู้ในกรณีที่ว่ามิรถลักไม้หรือมิรถกระทำความผิดเข้าไปในบริเวณนั้น แล้วผลที่สุดปฏิเสธนั้น ก็น่าจะบังคับให้เขาต้องรับผิดชอบด้วยเพราะฉะนั้นในกรณีนี้จึงได้มีบทบังคับว่า ถ้าหากว่า ปรากฏว่าไม่สามารถที่จะสืบได้ว่าเป็นรถของผู้ใดกระทำความผิด ก็ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่า รถนั้น

เป็นของผู้รับสัมปทาน แม้ในทางกฎหมายจะต้องไปสืบประจักษ์พยานลึกชั้นหนึ่งก็ตาม แต่เราก็สามารถใช้บทบังคับอันนี้ไปลงโทษในทางปกครองเกี่ยวกับเงื่อนไขสัมปทาน ซึ่งจะต้องแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้ไปสอดคล้องกับบทบัญญัติอันนี้ ดังที่ ฯพณฯ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรฯ ได้กล่าวเมื่อสักครู่นี้แล้วว่า เราจะต้องไปปรับในกรณีเกี่ยวกับเงื่อนไขสัมปทานให้เข้ากับกฎหมายนี้อีกครั้งหนึ่งเพราะเหตุว่าเงื่อนไขสัมปทานนั้นเป็นการบังคับในทางปกครองซึ่งสามารถจะเลิกสัมปทานหรือเพิกถอนสัมปทานได้ และอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับในเรื่องอัตราค่าธรรมเนียมซึ่งได้มีการแก้ไขแล้ว ก็มีท่านสมาชิกผู้มีการตั้งท่านหนึ่งได้กล่าวว่า ความจริงอัตราค่าธรรมเนียมนั้น ถ้าจะแก้ไขก็ควรจะเป็นอัตราสูง ไม่ควรจะเป็นอัตราเล็กน้อย ซึ่งในกรณีนี้กระผมได้ถามโดยละเอียดแล้ว ก็เห็นว่าเฉพาะในอัตราต่ำนั้น เป็นอัตราซึ่งบังคับกับประชาชนอย่างเป็นการพื้นฐานว่าใบอนุญาตรายย่อยหรือการเจาะหาน้ำมันยาง ซึ่งเวลาเขาเจาะเสร็จแล้ว ราษฎรต้องไปทำได้เสร็จแล้วเขาจะต้องเสียค่าภาคหลวงสูง แต่เราไปกำหนดในกรณีผูกขาด หรือในกรณีให้สัมปทานหรือในกรณีเกี่ยวกับเรื่องโรงเลื่อยอย่างเป็นการพื้นฐานว่า อัตราค่าแรงม้า ซึ่งแต่เดิมมาปรากฏว่าแรงม้าละ ๒๐ บาท แต่ปรากฏว่าตามที่แก้ไขใหม่นี้เป็นอัตราละ ๑๐๐ บาท ซึ่งก็เท่ากับเป็น ๕ เท่า แต่อย่างไรก็ดี สำหรับอัตราค่าธรรมเนียมนี้ กระผมคิดว่าถ้าหากว่าจะแก้ไขก็คงจะทำได้ เพราะสามารถที่จะขึ้นลงได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องหลักการในการที่รัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ขึ้นมา นั้น กระผมเห็นว่าเหมาะสมกับสถานการณ์ เพราะแม้แต่ท่านสมาชิกผู้มีการตั้งทั้งหลายก็มีความห่วงใยอยู่ในสวัสดิการเรื่องนี้ แล้วยิ่งขณะนี้รัฐบาลก็ได้เร่งรัดแผนกำลังกันทุกฝ่ายที่ดำเนินการในด้านบริหาร จึงเท่ากับว่าเราออกพระราชบัญญัติซึ่งเป็นแพ็คเกจอย่างหนึ่ง เป็นมาตรการอย่างหนึ่ง ซึ่งมีทั้งให้คุณและมีทั้งส่วนบังคับ และมีทั้งส่วนผลประโยชน์ที่เป็นแก่รัฐ และประโยชน์ส่วนรวม เพราะฉะนั้นกระผมจึงใคร่ขอวิงวอนบรรดาสมาชิกสภานิติบัญญัติผู้มีการตั้งทุกท่าน ถ้าหากว่าเห็นว่าอันนี้ยังเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม และเป็นธรรมต่อสังคม กระผมก็คิดว่าน่าจะรับหลักการ และอีกประการหนึ่ง ประการสุดท้ายซึ่งปรากฏว่ากระผมยังไม่ได้กล่าวก็คือเกี่ยวกับเรื่องวัตถุประสงค์ ซึ่งท่านสมาชิกท่านผู้มีการตั้งท่านหนึ่งได้กล่าวเปรียบเทียบอัตรารายได้ซึ่งส่งไปต่างประเทศระหว่างไม้ท่อนกับไม้ที่เป็นวัตถุประสงค์แล้วยกมาเปรียบเทียบ กระผมใคร่ขอประทานกราบเรียนว่า ตัวเลขที่ท่านว่ามานั้น แตกต่างกันมาก เหตุเนื่องจากไม้ท่อนที่ส่งไปต่างประเทศนั้น เป็นไม้ที่เรารับชำระค่าภาคหลวง ค่าบำรุงป่า

และค่าธรรมเนียมอื่นใดที่รัฐบาลพึงได้ทั้งสิ้น และเป็นไม้ที่ถูกตัดตามกฎหมาย ส่วนเป็น
 วัตถุประสงค์ซึ่งเป็นที่อยู่เวลานี้ ข้อเท็จจริงรัฐไม่ได้อะไรเลย เป็นการเอาเลือดเนื้อของเราส่งไป
 ต่างประเทศแท้จริง และผู้ที่เสวยสุขอันแท้จริง กระผมก็ใคร่ทราบเรียนว่ามีใครคนที่ไม่
 ทำแกะสลักอันนั้น แต่เป็นนายทุน กระผมจะทราบเรียนให้ทราบว่าอย่างเบื้องต้นว่าเวลานี้ใน
 ภาคเหนือซึ่งมีการแกะสลัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งของที่ส่งไปต่างประเทศ เช่นเป็นต้นว่าสลักโบว์ล
 กิติหรือถาดหลุม ซึ่งปรากฏว่าเมื่อแกะสลักเสร็จแล้ว กระผมได้ไปสอบถามชาวบ้านว่า เขา
 อันละเท่าไร ซึ่งปรากฏว่าโดยเฉพาะถาดหลุม ชาวบ้านบอกวามายให้แก่นายทุนซึ่งเป็นผู้รับ
 ชื่อนั้น อันละ ๘ บาท แต่ไปดูราคาที่เขาติดในการส่งต่างประเทศแล้วปรากฏว่าราคา ๑๒ ดอลลาร์
 หรือเท่ากับ ๒๔๐ บาท เพราะฉะนั้นเอาราคา ๒๔๐ บาทซึ่งไปขูดเลือดเนื้อจากประชาชน
 แล้วไปตีราคาว่าอันนี้แหละคือเป็นรายได้ของประเทศ อันนี้กระผมคิดว่าไม่ได้ส่วนสัมพันธ
 กันเลย เพราะฉะนั้นวิธีการที่รัฐบาลกำหนดเวลานี้ หากเราจะมีการอนุญาตให้ประชาชนโดย
 ตรงตั้งเป็นรูปสหกรณ์ขึ้นมาเสร็จ แม้จะทำได้น้อย อย่างเบื้องต้นว่าวันหนึ่งเคยทำได้ ๑๐ อัน
 เหลือเพียง ๒ อัน แต่อันหนึ่งปรากฏว่าราคา ๘๐ หรือ ๑๐๐ บาทอันนี้ยังจะได้ประโยชน์
 แล้วก็ยังปรากฏว่าเป็นธรรมแก่ประชาชนด้วย แล้วในขณะเดียวกันปรากฏว่านายทุน
 ทั้งหลายแหล่งเหล่านั้นอาศัยช่องโหว่กฎหมาย เมื่อเป็นของวัตถุประสงค์แล้ว ไม่สามารถ
 จะจับกุมได้ ถ้าหากว่าจะจับกุม พนักงานเจ้าหน้าที่ก็ไปไล่จับกุมกับประชาชนตกลงก็หมายความว่า
 พนักงานเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลเป็นศัตรูกับประชาชน แต่ในขณะเดียวกันผู้ที่เสวยสุขก็คือ
 ผู้ที่รับของสำเร็จรูปอันพื้นภาวะตามกฎหมายป่าไม้แล้วเป็นผู้ไปจำหน่ายและก็ได้ทรัพย์สิน
 ตามตัวเลขที่ท่านกล่าวมานั้น ความจริงเป็นทรัพย์สินที่เป็นของนายทุนอย่างชัดเจนเพราะฉะนั้น
 กฎหมายฉบับนี้ออกมาควบคุม แล้วในกรณีที่ออกมาควบคุม ไม่ได้หมายถึงว่าสิ่งเล็กๆ น้อยๆ
 ใต้ระบู่ไว้เสร็จว่าขนาด ปริมาณ เพราะฉะนั้นขนาดใด ปริมาณใด หรือชนิดใดควรที่จะกำหนด
 อันนี้ก็จะมีกำหนด อย่างเบื้องต้นว่า บางแห่งซึ่งปรากฏว่าจำเป็นจะต้องกำหนดอย่างนั้นอย่าง
 แกะสลักที่จังหวัดกำแพงเพชรไม่มี แต่ปรากฏว่าที่ทำอย่างมากมายที่สุดก็คือการทำเรือมาด
 ซึ่งก็ปรากฏว่าอันนี้เสียหายมาก อาจจะกำหนดเฉพาะอย่างนั้น หรือปรากฏว่าอีกแห่งหนึ่งซึ่ง
 ปรากฏว่าแกะสลักไม่มี แต่ทำโลงศพมาก ก็อาจจะกำหนดอย่างนั้น หรืออีกแห่งหนึ่งปรากฏว่า
 ไม่มีแกะสลักมีแต่บานประตู หน้าต่าง ซึ่งปรากฏว่าให้หลุดพ้นจากกฎหมาย ก็ไปกำหนด

ชนิดนั้นแต่ละจังหวัดให้อำนาจรัฐมนตรีเป็นผู้ประกาศ ซึ่งกระผมคิดว่าน่าจะเป็นธรรม เพราะเหตุว่าราษฎรที่เคยทำอยู่รัฐบาลก็ได้ชี้แจงเมื่อสักครู่นี้แล้วว่า จะตั้งเป็นในรูปสหกรณ์อนุญาตให้แก่ประชาชนโดยตรงประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งทรัพย์สินที่ควรจะได้มานั้นก็เป็นของประชาชนโดยแท้จริง ประชาชนเหล่านั้นก็จะได้มีสัมมาอาชีพที่ถูกต้อง เพราะปัจจุบันนี้จะถือว่าเป็นอาชีพก็ยังไม่ได้ เพราะข้อเท็จจริงกระทำผิดกฎหมายตลอดระยะเวลา วันหนึ่งวันใดก็มีคนไปจับไปกุม ราษฎรหวาดกลัวอยู่โดยตลอด เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าออกกฎหมายนี้ให้มันถูกต้องเสีย ราษฎรเองเมื่อเก็บของที่ถูกต้อง จำหน่ายในทางถูกต้องก็ย่อมดีมานด์ (demand) ในเรื่องราคาได้ และของที่ส่งต่างประเทศก็เป็นของที่ถูกต้องโดยแท้จริง ควรจะสงวนสิ่งที่ควรสงวนเอาไว้ อันนี้กระผมขอประทานกราบเรียนเท่านั้น และก็เป็นการรบกวนเวลาของท่านสมาชิกทั้งหลาย ขอขอบพระคุณครับ

นายศักดิ์ สายบัว: ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผมศักดิ์ สายบัว สำหรับร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ที่รัฐบาลเสนอนี้ กระผมมีข้อสังเกตบางประการซึ่งอยากจะเสนอท่านสมาชิกผู้มีเกียรติพิจารณา ประการแรก กระผมอยากจะให้ทำความเข้าใจก่อนว่า ทรัพยากรเช่น ทรัพยากรป่าไม้ซึ่งเรามีอยู่มาดั้งเดิม จะเป็นแร่หรือทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ นั้น เป็นทรัพยากรของใคร กระผมเชื่อแน่ว่าเป็นทรัพยากรของส่วนรวม ไม่มีบุคคลหนึ่งบุคคลใดได้สร้างขึ้น แล้วเราก็มามีมาแต่ดั้งเดิมปุ่ย่าตายายหรือประเทศไทย บังเอิญมีทรัพยากรเหล่านั้นขึ้น เมื่อเรามีทรัพยากรเหล่านั้นขึ้น ปัญหาอยู่ว่าในแง่ของส่วนรวม เราควรจะใช้ทรัพยากรเหล่านั้นในลักษณะใดแล้วก็เพื่อประโยชน์ของใคร เมื่อเราใช้ไปแล้ว ได้ประโยชน์ ใครควรจะได้ประโยชน์มากน้อยแค่ไหน เพียงใด สำหรับทรัพยากรป่าไม้ของเราที่เป็นมาในอดีต กระผมคิดว่าเราใช้ทรัพยากรอันมีค่าของเราผิดเวลา คือเราใช้เร็วไป ความจริงที่เรามีทรัพยากรป่าไม้นั้นจะเป็นไม้สัก ไม้ยางอะไรรึที่เราขายๆ ไปในอดีตนั้น ความจริงกระผมคิดว่า ค่าราคาที่เราหาได้ในตลาดเวลาเราจำหน่ายในต่างประเทศนั้น ความจริงกระผมว่าไม่คุ้มหรอก คุ้มไม่คุ้มเราดูอย่างไร ไม้สักใช้เวลา ๕๐-๖๐ ปีก่อนจะตัดได้ คุ้มหรือไม่คุ้ม ถ้าเราเป็นเอกชนลงทุน รอ ๕๐ ปี เราลงทุนเท่าใดก็แล้วแต่กระผมรับรองไม่มีเอกชนคนไทยกล้าลงทุนปลูกไม้สัก แล้วมาขายให้ ได้กำไรก็แสดงว่าทรัพยากรเหล่านั้นะครับ มีค่ามากกว่าที่เราจะขายได้ เพราะฉะนั้นแนวโน้ม

ก็คือว่าเราควรจะสงวนไว้ ตัดมาขายเมื่อค่าราคามันคุ้มจริงๆ การที่ไม่มีใครมีปัญญา ไปปลูกป่าไม้สักแล้วขายให้ได้กำไรนั้นนะ แสดงว่าราคาไม้สักที่เป็นอยู่ในปัจจุบันหรืออะไรมันไม่คุ้มกับการลงทุนเพราะฉะนั้นถ้าเราสงวนไว้ ต่อไปถ้ามีค่าราคามากกว่านี้ เราตัดมาขายนั้นละครับถึงจะถูกต่องั้นเป็นวิธีใช้ทรัพยากรหรือทรัพย์สินซึ่งชาติมีอยู่โดยถูกต้องเมื่อเป็นอย่างนี้ แนวโน้มของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็คือว่าพยายามจะคุ้มครองไม่ให้เอกชนซึ่งคิดสั้นๆ เรื่องทรัพย์สินนี้ครับ เราสะสมมาตั้งแต่ปู่ย่าตายาย ถ้าหากคนไหนไปตัดมา บังเอิญเราขายได้กำไรร้อยนี้ครับ อย่าคิดว่าส่วนรวมนี้ได้ประโยชน์ คนตัดมาขายเกิดรวยเท่านั้นเอง ถ้าหากเขาแน่จริงเขาก็ไปปลูกป่าแล้วมาขาย ซึ่งไม่มีใครกล้าทำเพราะฉะนั้นแนวโน้มตามร่างพระราชบัญญัตินี้ก็คือพยายามจะสงวนเพราะว่าค่าราคาที่เราจำหน่ายได้ในตลาดในประเทศและต่างประเทศไม่คุ้มกับการลงทุนซึ่งต้องใช้เวลาานเหลือเกิน กระทบว่าเป็นแนวโน้มที่ถูกตัดคือเราพยายามสงวนเพราะตัดมาขายเอกชนได้กำไรจริงครับ แต่ในแง่ของบ้านเมืองนั้นมันเป็นราคาซึ่งไม่คุ้มกับการลงทุน ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ก็เป็นอย่างนั้น นอกจากนี้แล้วนะครับเมื่อเราจะตัดสินใจเอาทรัพยากรป่าไม้มาใช้ จะขายไปได้เท่าไรก็ตามครับ จะแบ่งปันกันอย่างไร บางท่านคิดถึงว่าเรื่องใช้ทรัพยากรป่าไม้นี้ครับ ต้องคิดถึงคนยากคนจนครับ กระทบก็คิดถึงคนยากคนจนเหมือนกัน เราจะช่วยคนจนครับ มีการช่วยได้หลายวิธี กระทบไม่เชื่อว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติอยากจะช่วยคนยากคนจน โดยไปขายทรัพย์สินซึ่งน่าจะมีค่ามาก แล้วขายถูกๆ แล้วเราไปช่วยคนยากคนจน เราไม่คิดอย่างนั้นแน่ครับ มันมีวิธีอื่นที่จะช่วยคนยากคนจน ไม่ต้องเอาทรัพย์สินที่เรามีค่าสูงแต่ยังเบียดตลาดไม่เหมาะสม แล้วเอาไปขายมาช่วยคนจน นี่กระทบคิดว่าไม่ถูกต้องแน่ แต่เราต้องเอาไปช่วยชาวบ้านที่ยากจนโดยวิธีอื่นกระทบคิดว่ามีวิธี ที่นี้ในการควบคุมนะครับ การใช้ทรัพยากรป่าไม้ ตัดมาใช้ก็ให้มันได้ผลคุ้มค่า จะไปขายจะไปจำหน่ายอะไรก็แล้วแต่ เมื่อให้เอกชนแต่ละคนทำแล้ว เขาคิดไม่ถึง ทรัพยากรป่าไม้นี้เราสะสมช้านานเราตัดตัดเตี้ยนี้เราได้ประโยชน์ไม่คุ้ม มันเสียหายแก่อนุชนรุ่นหลัง ลูกหลานเราในอดีต เพราะฉะนั้นจะให้คนในขณะนี้ตัดสินใจเพื่อประโยชน์ส่วนตัวก็ตัดสินใจไม่ถูกต้องหรอกครับเพราะฉะนั้นการควบคุมการใช้ทรัพยากรป่าไม้นี้มันจำเป็นจะต้องควบคุม และผู้ที่จะควบคุมได้ดีที่สุด ก็คือรัฐบาล ท่านก็มีปัญหาว่าท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรฯ ก็ดี ข้าราชการ กรมป่าไม้ก็ดี

จะเชื่อได้ไหม อันนี้กระผมคิดว่าเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ท่านรัฐมนตรีจะช่วยให้หรือไม่ จะทำหน้าที่ในการควบคุมเพื่อรักษาผลประโยชน์ของประเทศชาติบ้านเมืองได้หรือไม่ได้ข้าราชการกรมป่าไม้ หรือกระทรวงเกษตรฯ จะรักษาผลประโยชน์ของบ้านเมืองได้หรือไม่ กระผมว่าเป็นคนละเรื่อง มันเป็นเรื่องระบบการเมืองการปกครอง การปรับปรุงประสิทธิภาพของราชการเรา กระผมไม่เห็นว่าจะเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัตินี้อย่างไร ถ้ารัฐมนตรีทำไม่ได้ดีเราจะทำให้ดีขึ้น กระผมว่ามันเป็นเรื่องอื่นไม่ใช่ว่าเรื่องเราจะผ่านหรือไม่ผ่าน ร่างกฎหมายฉบับนี้ ข้าราชการที่กระทำหน้าที่ดำเนินการตามร่างพระราชบัญญัตินี้จะทำหน้าที่ด้วยดี จะไปโกงไปกินอะไรก็แล้วแต่ กระผมว่าไม่เกี่ยวกับเราจะผ่าน ร่างพระราชบัญญัตินี้หรือไม่ เป็นเรื่องที่เราจะต้องไปแก้ไขปรับปรุงประสิทธิภาพของราชการ ทำให้รัฐมนตรีรับผิดชอบทำงานให้ชาติบ้านเมืองดีกว่านี้ เพราะฉะนั้นโดยทั่วๆ ไปแล้ว ทั้งหมดที่กระผมดูตามร่างพระราชบัญญัตินี้กระผมคิดว่าถูกต้องตามแนวโน้มในการใช้ทรัพยากรป่าไม้อันมีค่าของประเทศชาติให้ได้ประโยชน์ที่สุดสำหรับชนบทปัจจุบันนี้และในอนาคต แล้วกระผมคิดว่า ถ้าหากว่ารัฐบาล รัฐมนตรีหรือข้าราชการทำด้วยดีไม่ได้ เราก็ต้องใช้วิธีอื่นแก้ไข แต่กระผมเห็นด้วยกับหลักการของร่างพระราชบัญญัตินี้ กระผมคิดว่าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคงจะให้การสนับสนุน ส่วนรายละเอียดอะไรเราค่อยไปแปรญัตติกัน ค่าธรรมเนียมมันมากหรือน้อย รัฐบาลเอามาไม่พอกระผมว่าเป็นเรื่องที่เราจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ในตอนแปรญัตติ ขอขอบคุณครับท่านประธาน

นายมารุต บุณนาค : ท่านประธานที่เคารพ โดยข้อเท็จจริงเราต้องยอมรับกันว่าพระราชบัญญัติป่าไม้ ปี ๒๕๔๔ มีข้อบกพร่องอยู่มากมายหลายประการด้วยเหตุนี้การทุจริตการลักลอบตัดไม้จึงได้กระทำกันอย่างกว้างขวาง จึงเป็นความจำเป็นอย่างที่ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรฯ ได้เสนอมาว่าเป็นความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าว จากเหตุผลของความบกพร่องในตัวบทกฎหมายที่มีอยู่เดิม และจากข้อถกเถียงของ ท่านรัฐมนตรีและท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านหนึ่งซึ่งได้มีความเชี่ยวชาญในทางป่าไม้ โดยเฉพาะ เมื่อพิจารณาประกอบกับข้อบกพร่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ท่านสมาชิกหลายท่านได้ตั้งข้อสังเกตแล้ว กระผมเห็นว่าเป็นการสมควรอย่างยิ่งและถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องรับร่างกฎหมายฉบับนี้ไว้พิจารณาสำหรับข้อท้วงติงเล็กน้อยของท่านสมาชิคนั้นก็มีอยู่หลายประการ เช่นใน

เรื่องหลักการท่านเกรงว่าจะแก้ไขไม่ได้นั้น กระผมเห็นว่าน่าจะแก้ไขได้ โดยแก้ไขให้เหมาะสมตามหลักการทั้ง ๑๓ ประการที่ได้เสนออยู่ในหน้าของร่างพระราชบัญญัตินี้ และจากหลักการนี้จะได้เห็นว่าสิ่งที่มีประโยชน์อยู่มากมาย เช่นในหลักการข้อ ๘ ซึ่งมีการเพิ่มมาตรา ๕๓ ทวิ มาตรา ๕๓ ตริ มาตรา ๕๓ จัตวา และมาตรา ๗๓ ทวิ เพื่อให้มีการลงโทษผู้ฝ่าฝืน มีการแก้ไขมาตรา ๕๘ มาตรา ๕๙ ในข้อ ๑๐ เพื่อให้เจ้าพนักงานได้มีอำนาจให้ผู้รับสัมปทานหรือผู้รับอนุญาตเป็นผู้ออกค่าใช้จ่ายในการดำเนินการรักษาป่าไม้ และให้อำนาจเจ้าพนักงานในข้อ ๑๑ คือเพิ่มมาตรา ๖๑ ทวิ เกี่ยวกับการสั่งพักใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตได้อีกหลายประการ ซึ่งนับว่าเป็นผลดีเป็นอันมาก แต่อย่างไรก็ตามข้อท้วงติงของท่านสมาชิกหลายท่านเป็นข้อที่น่าพิจารณา และเข้าใจว่ารัฐบาลคงใจกว้างพอที่จะรับไว้และยอมให้มีการแก้ไขในชั้นกรรมาธิการได้ เช่นในข้อท้วงติงเกี่ยวกับมาตรา ๑๑ ที่ให้รัฐมนตรีมีอำนาจอนุญาตให้ผู้รับอนุญาตเฉพาะรายทำไม้ที่มีอัตราต่ำกว่าขนาดจำกัดได้เป็นการชั่วคราวนั้นนะก็เป็นการสมควรที่จะมีการแก้ไขให้มีความเหมาะสม มิใช่เป็นการเขียนไว้กว้าง ๆ เช่นนี้ ซึ่งจะเป็นการให้อำนาจมากเกินไปจนเกินสมควร เช่นเดียวกันในมาตรา ๒๐ ที่เกี่ยวกับการให้อำนาจคณะรัฐมนตรีที่ในกรณีบางเรื่องคณะรัฐมนตรีอาจจะกำหนดให้ผู้รับอนุญาตปฏิบัติเพิ่มเติมบางประการก็ได้ ในปัญหานี้ถ้ายังมีข้อสงสัยประการใดก็ควรกำหนดขอบเขตของการให้อำนาจนั้นให้กระชับขึ้น แต่เจตนารมณ์ของมาตรานี้ จะเห็นได้ว่าความประสงค์ของร่างมาตรานี้น่าจะเป็นการกำหนดข้อเงื่อนไขให้ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องปฏิบัติตามมากกว่าที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง น่าจะไม่เป็นผลเสียหายประการใดสำหรับอัตราค่าธรรมเนียม ก็อาจจะเป็นเรื่องที่เราพิจารณาแก้ไขกันได้ในชั้นกรรมาธิการ ถ้าหากว่าเห็นว่าอัตราค่าธรรมเนียมต่าง ๆ นั้นมันต่ำเกินไป ส่วนข้อบกพร่องประการอื่น ๆ นั้นก็เป็นเหตุผลที่ได้มีท่านสมาชิกผู้มีเกียรติฝ่ายสนับสนุนได้กล่าวไว้เป็นอันมากแล้ว ประเด็นสำคัญที่กระผมใคร่จะชี้ให้เห็นชัด ถ้าหากว่าเราไม่รับร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาแล้ว ความบกพร่องของกฎหมายปัจจุบันซึ่งยังมีอยู่และคงจะมีอยู่ต่อไป ก็คงจะเป็นเหตุให้มีการลักลอบตัดป่าไม้ การปราบปรามและแก้ไขก็ไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร ด้วยเหตุนี้กระผมเห็นควรที่จะสนับสนุนรับร่างนี้ไว้พิจารณาและแก้ไขในชั้นกรรมาธิการต่อไป

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมเห็นว่าในร่างพระราชบัญญัตินี้ฉบับนี้มีข้อดี ข้อแก้ไขปรับปรุงที่ดีขึ้นกว่าเดิมอยู่หลายประการ และก็เห็นด้วยแต่ถ้าหากว่า

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ส่งเข้ามาในรูปแบบนี้ ในหลักการอย่างที่คุณบุญแห่งได้ชี้ไว้ซึ่งกระผมมีความรู้สึกเช่นเดียวกันว่า ถ้าหากว่าตราบโดหลักการเสนอมารูปแบบนี้ก็จะเป็นอุปสรรคแก่ผู้อื่นอย่างที่เราเป็นอยู่ คือเห็นด้วยในหลายข้อ แต่ก็อาจจะมีส่วนข้อที่อยากจะขอแก้ไขแปรญัตติ แต่ก็อาจจะกระทำไม่ได้ กระผมเชื่อว่ากระทำไม่ได้ เพราะเหตุว่าถ้าเรารับหลักการร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว ก็หมายความว่าเรารับหลักการ ๑๓ ข้อที่เสนอมารูปแบบนี้ สมมติว่ามีผู้หนึ่งผู้ใดไม่เห็นด้วยกับหลักการข้อที่ระบุไว้เป็นข้อ ๑๒ ที่จะให้อธิบดีกรมป่าไม้มีอำนาจในการเปรียบเทียบในคดีที่มีโทษปรับ ถ้าไม่เห็นด้วยในอันนี้เมื่อผ่านวาระที่ ๑ รับหลักการแล้ว ก็ไม่อาจที่แปรญัตติได้ เพราะว่าการที่จะขอแก้ไขตัดไม่ให้มีอำนาจดังกล่าวเป็นหลักการข้อหนึ่งซึ่งรับแล้ว ด้วยเหตุนี้เองและก็อาจจะมีข้ออื่น ๆ อีกที่มีลักษณะทำนองเดียวกัน กระผมจึงเห็นว่าหลักการที่ระบุมานั้นะ นอกจากจะว่าไม่เป็นไปตามแบบที่เคยมีมาก็ยังจะเป็นอุปสรรคแก่การที่สภานี้จะพิจารณาหลักการในชั้นนี้ด้วยถ้าหากว่าหลักการนี้ได้เขียนมาในลักษณะที่กว้างดังหลักการร่างพระราชบัญญัติต่าง ๆ ที่เป็นอยู่เป็นต้นว่า เขียนว่า หลักการ เพื่อที่จะปรับปรุงพระราชบัญญัติฉบับเดิมให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นเพื่ออนุรักษ์ป่าไม้ อะไรทำนองนี้ เป็นการกล่าวอย่างกว้าง ๆ เราก็สามารถที่แปรญัตติได้เพราะว่าการกระทำเช่นนี้อาจจะเป็นการส่งเสริมประสิทธิภาพในการควบคุม อนุรักษ์ที่ดีตั้งแต่ตราบโดที่ระบุมาเป็นข้อ ๆ เอาข้อที่ประสงค์จะแก้ไขกฎหมายมาระบุกำหนดเป็นหลักการ ถ้าเรารับหลักการนี้ก็หมายความว่า ข้อที่ระบุไว้ก็จะแก้ไขไม่ได้ กระผมจึงขอตั้งในข้อนี้ และเห็นว่าถ้าหากว่าเราจะรับหลักการไปโดยที่หลักการระบุเช่นนี้ก็จะเป็นอุปสรรค ที่ทำให้ไม่สามารถจะรับหลักการได้ กระผมจึงใคร่จะประทานเสนอว่า เพื่อให้โอกาสกับบุคคลซึ่งประสงค์ที่จะสนับสนุนร่างกฎหมายนี้ ได้สนับสนุนรัฐบาล ก็ใคร่จะขอให้ท่านรัฐมนตรีผู้เสนอได้รับกลับไป และก็แก้ไขเฉพาะในหลักการนี้เสียใหม่ ระบุกล่าวอย่างกว้าง ๆ เสีย เพื่อเปิดโอกาสให้เราได้พิจารณาหลักการ และแก้ไขแปรญัตติเท่าที่จะพึงกระทำได้ ถ้าทำดังนี้ได้ก็จะเป็นพระคุณ และกระผมคิดว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะเป็นคุณประโยชน์อย่างมากในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ขอบพระคุณครับ

นายเถลิง ชำรงนาวาสวัสดิ์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) :
เหตุผลที่รัฐบาลได้เสนอหลักการนี้ครับ ซึ่งเป็นถ้อยคำนำหน้าตัวพระราชบัญญัติ ก็เพื่อให้

สอดคล้องกับข้อบังคับ หมวด ๙ ข้อ ๙๒ ว่าด้วยการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ ซึ่งได้เขียนไว้อย่างชัดเจนว่า “ข้อ ๙๒ ร่างพระราชบัญญัติต้องแบ่งเป็นมาตรา และต้องมีบทที่ประกอบ ดังต่อไปนี้

(๑) หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ

(๒) เหตุผลในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ

หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินั้น ให้กำหนดโดยชัดเจน ในกรณีที่เป็นการแก้ไขกฎหมายเดิมก็ให้ระบุมาตราที่ต้องการแก้ไขเพิ่มเติมไว้ด้วย”

อันนี้เป็นการปฏิบัติตามข้อบังคับ แล้วก็อีกอย่างหนึ่ง ผมได้รับทราบจากคณะกรรมการกฤษฎีกาว่า วิธีการเขียนแบบนี้ เป็นวิธีการซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกาต้องการจะใช้เพื่อให้ท่านสมาชิกได้มีโอกาสทราบตั้งแต่ต้นว่า เราจะทำอะไรบ้างนะครับ แต่ไม่ได้หมายความว่า จะเป็นการผูกมัดท่านสมาชิกว่า ถ้ารับร่างพระราชบัญญัตินี้ในหลักการแล้ว จะแก้ไขแปรญัตติไม่ได้ เพราะถ้อยคำที่เขียนไว้เนี่ย ก็เป็นเรื่องกว้าง ๆ นะครับ ไม่ได้ผูกมัดอะไร เป็นต้นว่าแก้ไขมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๘ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น อะไรพวกนี้ เป็นวิธีการของคณะกรรมการกฤษฎีกา ซึ่งในการเสนอร่างพระราชบัญญัติโรงงานก็ได้กระทำมาในทำนองนี้ กระผมใคร่ขอกราบเรียนว่าไม่ได้เป็นการที่จะไปป้องกันไม่让您สมาชิกได้แปรญัตติในเรื่องหลักการแต่ประการใด และกระผมใคร่ขอความกรุณาท่านสมาชิกว่า ในเรื่องเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติที่ได้กราบเรียนมานี้ เจตนาที่แท้จริงก็คือว่า เพื่อที่จะผ่อนคลายมาตรการต่าง ๆ ซึ่งเราเห็นว่ากฎหมายเดิมได้กำหนดไว้โดยตึงตัวเกินไป ทำให้ประชาชนที่ยากจนจริงๆ นะครับ ไม่ใช่พวกนายทุนทำโรงงานแกะสลักไม้ที่เขาเดือดร้อนจริงๆ นี้ ได้รับความสะดวกจากรัฐบาลมากยิ่งขึ้น แล้วก็อีกอย่างหนึ่งก็เพื่อเป็นการป้องกันรักษาทรัพยากรป่าไม้ของเราไว้สำหรับอนุชนรุ่นหลังๆ ต่อไปเป็นการถาวร อย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านหนึ่งได้กล่าวมาแล้ว คือทรัพยากรป่าไม้นี้ครับ เป็นของมีค่า คนก็อยากได้ ทั้งไม้ทั้งที่ดิน ปัญหาก็คือว่า ทรัพยากรนี้ก็ได้อุทกทำลายไปโดยบุคคลที่เห็นแก่ตัวเพียงไม่กี่คนนะครับ ซึ่งทั้งหมดนี้ไม่ได้เป็นคนจน คนจนไม่ได้อะไรนะครับ จะได้ก็เล็กๆ น้อยๆ ค่าแรง ๘ บาท ๑๐ บาท อย่างที่ว่านี้ แต่ประโยชน์ไปตกแก่นายทุนไม่กี่คน เพราะฉะนั้นรัฐบาลก็จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเห็นว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องด่วน เพราะมันเกี่ยวกับ

ทรัพยากรส่วนรวมของประชาชนทั้งชาติ ไม่ใช่เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ แก่ไขอะไรก็ตามแต่ผิวเผิน ไม่ใช่อย่างนั้นนะครับ เป็นเรื่องหลักการสำคัญซึ่งเกี่ยวกับผลประโยชน์ส่วนรวมของประเทศชาติ เพราะฉะนั้นกระผมใคร่ขอกราบเรียนว่า ในเรื่องหลักการนี้ไม่ได้เป็นการผูกมัดท่านสมาชิก รัฐบาลต้องการเรียนเสนอให้ท่านได้พิจารณาในแง่นโยบายที่จะป้องกันทรัพยากรป่าไม้ไว้ให้ประเทศ ให้ประชาชนของเราหวาดตลอดไป และพร้อมกันก็ช่วยเหลือราษฎรที่ยากจนจริง ๆ ให้ได้มี บทยกเว้นจากการลงโทษ ซึ่งเราจำเป็นต้องกำหนดไว้รุนแรงเพื่อป้องกันพวกที่เห็นแก่ตัวแสวงหา ประโยชน์ดังกล่าวแล้ว ส่วนการแปรญัตติในเรื่องหลักการ ถ้าท่านสมาชิกผู้ใดต้องการดำเนินการแปรญัตติประการใดก็สามารถทำได้ เราก็ได้พิจารณาในแง่กรรมาธิการว่า จะสมควรแก้ไข ประการใด ก็เป็นสิทธิของท่านสมาชิก ไม่ใช่ของรัฐบาล ขอบพระคุณครับ

นายเฉลียว วัชรพุกก์ : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผมเห็นด้วยในร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ฉบับนี้ แต่ใคร่ขอเสนอแนวความคิดบางประการอย่างกว้าง ๆ เกี่ยวกับตัวบท กฎหมายว่าด้วยป่าไม้ ความคิดเห็นของกระผมนี้บางทีก็อาจจะเป็นหนทางแก้ไขข้อข้องใจ บางประการของเพื่อนสมาชิกด้วยกัน ความคิดเห็นนี้จะเหมาะสมประการใดหรือไม่ กระผมก็ ขอให้คณะกรรมการเกษตรและสหกรณ์พิจารณาหลังจากรับหลักการไปแล้ว เป็นที่แน่ชัดว่า ป่าไม้ของชาติที่ถูกทำลายอย่างรวดเร็วมาหลายสิบปีมาแล้ว ตามสถิติที่แน่ชัดก็คือว่า ณ บัดนี้ ป่าไม้ถูกทำลายไปปีละไม่น้อยกว่า ๔ ล้านไร่ทั้งนี้ก็เป็นสถิติอย่างแน่ชัดจากทางการกรมป่าไม้ และจากหน่วยอื่นที่เกี่ยวข้อง สถานการณ์ป่าไม้ของประเทศเราก็เข้าขั้นวิกฤติการณ์แล้ว รัฐบาล ควรจะต้องเพิ่มความสนใจค้นคว้าศึกษาหาวิธีการต่าง ๆ มาปฏิบัติเพื่อรักษาป่าไม้ของชาติให้ คงอยู่ต่อไปก่อนที่จะสายเกินไปจนบ้านเมืองของเรากลายเป็นทะเลทรายป่าไม้และต้นไม้ นั้น มีความสัมพันธ์กับชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนทุกชั้นทุกวัย เป็นสิ่งที่จำเป็นจะต้องมีและเป็นสิ่ง ที่ขาดไม่ได้ ประการแรกกระผมคิดว่าควรจะต้องกำหนดมาตรการเพิ่มเติมในการป้องกันการ ทำลายป่าอย่างเด็ดขาด คือต้องหยุดยั้งการทำลายป่าไม้ให้ได้ ควรเพิ่มการลงโทษในกฎหมาย ป่าไม้ และควรจะมีเจ้าหน้าที่อย่างเพียงพอที่จะรักษาตัวบทกฎหมายอย่างเข้มงวดกวดขัน ถ้าหากว่าเราไม่สามารถหยุดยั้งการทำลายป่าไม้ที่ยังเหลืออยู่นี้ ป่าไม้ก็จะหมดไปภายใน ๒๐ หรือ ๓๐ ปีข้างหน้าเหลือแต่ความแห้งแล้ง การทำลายป่าของชาวเขาในภาคเหนือมีหลาย

เผ่าด้วยกันเกือบจะเรียกว่าได้มีการทำลายป่าอย่างมากมาย ในภูเขาทุกลูก ท่านจะมองเห็นจากทางเครื่องบินในเวลาที่เดินทางผ่านไป กระผมคิดว่าการที่รัฐบาลให้สิทธิเสรีแก่ชาวเขาเหล่านั้นทำลายป่า เป็นการทำลายหัวใจของพวกเราที่อยู่ในพื้นราบ ซึ่งเราได้พยายามปลูกป่าและสร้างสวนป่าขึ้นมา แต่ก็มีคนบางเผ่าได้ทำลายป่าไปโดยไม่มีใครป้องกัน ผู้เชี่ยวชาญการป่าไม้ท่านหนึ่งกล่าวว่า ภายใน ๑๐ ปีข้างหน้าประเทศไทยจะต้องสั่งซื้อไม้จากต่างประเทศมาใช้ ความจริงก็เป็นอยู่แล้วในบัดนี้ ไม้บางชนิดก็ขาดแคลนไปแล้ว กระผมคิดว่ารัฐบาลน่าจะได้อำนาจที่จะลดการผลิตไม้ลงทั้งที่ผลิตไม้ใช้ในประเทศและที่ส่งออกจำหน่ายในต่างประเทศ การสร้างอาคารบ้านเรือนของรัฐบาลและเอกชนก็ดีนั้น ควรจะแนะนำให้ใช้การก่ออิฐหรือการใช้คอนกรีต ซึ่งเราผลิตได้อย่างเหลือเฟือ ถึงแม้ว่าจะแพงกว่าไม้ แต่ก็เป็นการที่จะสงวนป่าไม้ของชาติเข้าไว้ การพิจารณาที่จะหารายได้จากการส่งออกเพียงปีละ ๒๐๐ ถึง ๓๐๐ ล้านบาทนั้น ไม่คุ้มกันกับการที่เราเสียป่าไม้ไป การตัดทอนการผลิตไม้นี้ก็จะเป็นการลดปริมาณโรงเลื่อยซึ่งเรามีอยู่ถึง ๕๐๐ โรงในทั่วประเทศ โรงเลื่อยเหล่านี้ทำลายป่าไม้เป็นอันมาก ในตัวบทกฎหมายนั้น กระผมได้ศึกษามาว่าทางกรมป่าไม้ก็ดี และกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ก็ดีได้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ที่จะรักษาตัวบทกฎหมายเหล่านี้ และได้มีประธานของกระทรวงเกษตร ฯ ที่จะให้อำนาจแก่ผู้ว่าราชการจังหวัด นายอำเภอ ปลัดอำเภอ รักษาการตามพระราชบัญญัติต่างๆ เกี่ยวกับการป่าไม้ จะเป็นไปได้หรือไม่ ที่เราจะระบุเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ในจังหวัดเหล่านี้และขอได้โปรดรวมกำนันและผู้ใหญ่บ้านเข้าไปด้วย ให้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่รักษาการตามพระราชบัญญัติป่าไม้โดยระบุไว้อย่างชัดเจน ทั้งนี้เป็นการช่วยเหลือกรมป่าไม้ที่เคยร้องเรียนเสมอว่ามีเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอ มีอยู่ประมาณ ๕,๐๐๐ คน เจ้าหน้าที่ตำรวจป่าไม้ก็มีอยู่ประมาณ ๕๐๐-๖๐๐ คนเท่านั้น และถ้าหากเราเพิ่มกำนันผู้ใหญ่บ้านเข้าไปก็จะทำให้มีเจ้าหน้าที่ที่จะดูแลรักษาป่าของเราเพิ่มขึ้นประมาณอีก ๕๐,๐๐๐ คน และในบางกรณีในบางจังหวัดก็มีนโยบายขัดกัน จังหวัดต้องการเปิดป่าให้เป็นที่ทำกินแก่ประชาชน แต่ป่าไม้นั้นก็สงวนไว้เป็นป่าต้นน้ำลำธาร กระผมคิดว่าเราอาจจะพิจารณากำหนดหน้าที่ให้กรมป่าไม้นั้นบริหารป่าซึ่งเราได้คัดเลือกไว้เป็นป่าส่วนกลางเป็นของรัฐบาลกลางแต่ฝ่ายเดียว ส่วนป่าที่แยกออกไปเป็นป่าส่วนภูมิภาคนั้น แต่ละจังหวัดนั้นเราก็มอบให้จังหวัดนั้นดูแลรักษารับผิดชอบไป ป่าของเจ้าหน้าที่ผู้ใดถูกทำลายผู้นั้นต้องรับผิดชอบ ประการที่ ๒ ที่กระผมใคร่จะเสนออีกก็คือว่าควรจัดให้มีการส่งเสริมให้

ประชาชนทุกวัย ไม่ว่าเด็ก ผู้ใหญ่รักและทวงแทนต้นไม้ ป่าไม้ รัฐต้องมีนโยบายและดำเนินการอย่างจริงจังให้มีการปลูกสร้างป่าไม้ที่โตเร็วและไม้ที่มีค่าต่าง ๆ เป็นที่น่ายินดีว่าในพระราชบัญญัติฉบับนี้ก็ให้มีอยู่มาตราหนึ่งที่ว่ากำหนดให้ผู้รับสัมปทานและผู้รับอนุญาตทำไม้ทำการปลูกไม้สวนป่าขึ้นมา หรือว่าออกค่าใช้จ่ายให้รัฐปลูกแทน แต่ในใจจริงของกระผมแล้วนั้น กระผมไม่อยากจะให้มีการผลิตไม้ขึ้นมามากมาย ไม่อยากต้องการให้มีผู้รับสัมปทานมาทำการทำลายป่าไม้นั้นมากมาย ควรมีการผลิตเท่าที่จำเป็นเท่านั้นเอง นอกจากนั้นก็อยากจะเสนอให้รัฐได้ลงทุนในการสร้างสวนป่าไม้ประจำตำบล หมู่บ้าน และป่าโรงเรียนขึ้นทั่วประเทศโดยเร็วที่สุด ป่าเหล่านี้เราอาจจะเรียกว่าป่าชุมชนมีเนื้อที่แห่งละ ๑๐๐ ถึง ๒๐๐ ไร่ หรือมากกว่านั้น โดยให้ราษฎรในหมู่บ้านนั้นหรือนักเรียนเป็นผู้ปลูกและบำรุงสวนป่าไม้เหล่านี้ เขาจะได้เกิดความรักและทวงแทนและไม้ทำลายไม้ต่อไป ประการสุดท้ายกระผมใคร่ขอเสนอให้มีการพิจารณารวมกฎหมายทุกฉบับที่เกี่ยวกับป่าไม้เป็นประมวลกฎหมายป่าไม้ เพราะในปัจจุบันนี้ได้มีตัวบทกฎหมายเกี่ยวกับป่าไม้แยกกันอยู่หลายฉบับ เช่นพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๙๔ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๙๑ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๔ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ สงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. ๒๕๐๓ พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๔ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๐๗ และพระราชบัญญัติป่าไม้ฉบับใหม่ซึ่งกำลังพิจารณาร่างอยู่นี้ รวมแล้วก็ ๘ ฉบับด้วยกัน และอาจจะมีที่อื่นอีกก็ได้ จะเห็นได้ว่าเป็นการยากเหลือเกินที่จะให้ประชาชนโดยทั่วไปนั้นได้ศึกษาและทำความเข้าใจในตัวบทกฎหมายเหล่านี้ ถึงแม้แต่นักกฎหมายเอง กระผมคิดว่าคงจะใช้เวลาไม่น้อยเหมือนกันที่จะศึกษาให้เข้าใจอย่างชัดเจนการรวบรวมกฎหมายเกี่ยวกับป่าไม้เหล่านี้ให้เป็นกฎหมายฉบับเดียวกันในลักษณะของประมวลกฎหมาย เช่นเดียวกับประมวลกฎหมายที่ดิน และได้มีการพิจารณาแก้ไขมาตราต่าง ๆ ให้เหมาะสมเป็นการวางมาตรการและสถานการณ์เพื่อป้องกันป่าไม้แล้วก็คงช่วยให้ประชาชนได้เข้าใจทราบซึ่งถึงนโยบายของรัฐบาลและเจตนาของกฎหมายเพื่อจะได้ไม่ปฏิบัติผิดละเมิดกฎหมายต่อไปสรุปแล้วก็ถือว่าข้อคิดเห็นของกระผมหลายประการนั้น กระผมใคร่ขอให้ท่านคณะกรรมการการเกษตรและสหกรณ์และรัฐบาลได้โปรดพิจารณาในตอนพิจารณาร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ในชั้นคณะกรรมการและนำไปพิจารณาหาทางปรับปรุงกลไกการบริหารต่าง ๆ ของรัฐบาลเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการรักษา

และสงวนป่าไม้ของชาติ ซึ่งรัฐบาลนี้ก็ได้อบรมอายุแล้วถ้าจะพิจารณาเสนอประมวลกฎหมาย
ป่าไม้ต่อสภาในโอกาสต่อไปในอายุของสภานี้แล้ว ก็จะเป็นการสมควรอย่างยิ่ง ขอขอบพระคุณ

นายใหญ่ ศวิตชาติ ท่านประธานครับ ผมคิดว่าปัญหาที่มันเกิดขึ้นในขณะนี้ก็
คือว่าสภานี้ไม่รับหลักการ ที่ผมฟังเสียงดู เพราะว่าหลักการของกฎหมายฉบับนี้นั้นผูกมัดสภา
เกินไป ที่ท่านรัฐมนตรีเจ้าของเรื่องบอกว่าข้อ ๔๓ ให้เขียนอย่างนั้นนะ ที่จริงก็ไม่ถึงกับขนาด
นั้นหรอก ผมมีความเห็นอยู่อย่างหนึ่งว่า ผมดูจากความเข้าใจของสมาชิกที่ท่านอภิปรายนั้นว่า
ใจหนึ่งก็อยากได้ แต่อีกใจหนึ่งก็อยากจะแก้ไขมากกว่านี้ ถ้าได้แก้หลักการการจะย้อนไปให้
พิจารณาใหม่หรือจะส่งกรมการไปพิจารณาก่อนรับหลักการ อาจจะช้าและไม่สมความประสงค์
ของผู้เสนอ ผมคิดว่าเราแก้หลักการนี้เป็นวิธีออกที่ตรงตามและง่ายคือเขียนหลักการมานะ
เติมลงไปอีกสักคำเดียวว่า "หลักการ" แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับป่าไม้ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
และแก้ไขเพิ่มเติมมาตราต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ ก็ลอกเอาหลักการของรัฐบาลมา สภานี้คงจะรับ
ถ้าอยากจะไปให้ตีความกันบอกว่าชัดหรือไม่ชัดข้อบังคับแล้ว ผมว่าฟัง รัฐบาลนะฟัง เพราะว่า
อ่านข้อบังคับ อ่านกันเป็นทุกคนละในสภานี้ ไม่ต้องมานั่งสอนกันละเราก็จะอังกฤษก็ไม่ได้
ทั้งสิ้น ที่นี้ไม่ค่อยฟังใครหรอก กฎฎีกามีรัฐบาลเท่านั้นฟัง สภานี้เขาไม่ค่อยฟังกันหรอก
เพราะกฎหมายของกฤษฎีกาเข้ามานี้ก็ฟังไปหลายฉบับแล้ว เพราะฉะนั้นอย่าไปอ้าง มันจะเป็น
ขมขื่นกันไป ผมจึงเสนอว่าอย่างนี้ ถ้าหากว่าเจ้าของร่างไม่ชัดเจนก็คือว่าเปลี่ยนหลักการหรือ
เพิ่มตามหลักการสักนิดหน่อยบอกว่าแก้ไขพระราชบัญญัติเกี่ยวกับป่าไม้ แก้ไขเพิ่มเติมพระราช
บัญญัติเกี่ยวกับป่าไม้ให้เป็นการเหมาะสมยิ่งขึ้น และแก้ไขมาตราต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ ถ้าเป็นอย่างนี้
ผมคิดว่าสภานี้รับ และมีใครจะเติมอะไรก็เติมได้ ที่จะพูดกันบอกว่าแปรญัติได้ มันไม่ได้
เถียงกัน เดียวทางสภาก็ต้องมาตัดสินอีกหรอก ดันไปแก้มาพอมมาถึง สภาบอกว่าทำไมไปแก้
นอกหลักการที่สภาสรุปไป เอ้ากฎหมายนี้ใช้ไม่ได้ขึ้นมาอีก ผมคิดว่าอย่าไปเสี่ยง มันไม่เสียอะไร
หรอก แก้เสีย กรมการไม่เอา ผู้แปรญัติก็สงวนไว้สภาก็มาตัดสิน มันง่าย นั้นประเด็นหนึ่ง
ครับ อีกประเด็นหนึ่งกฎหมายนี้มันไม่สมบูรณ์หรอกผมดูแล้ว ผมเองนี่เป็นคนหนึ่งที่เร่งรัด
อธิบดีกรมป่าไม้ให้เสนอกะทรวงเกษตรา ให้รีบออกมาเสียในยุคนี้ ก็เข้าใจอย่างเดียวกัน
และว่าป่าไม้มันจะหมดแล้ว กฎหมายมันโหว่ แต่มันไม่ใช่โหว่เพียงเท่าที่แก้ มันโหว่มากกว่าแก้

ผมมาดูแลแล้ว ผมไม่ได้เป็นคนไปร่างมา ก็ไม่พอใจเหมือนกันละครับ แต่ว่าไปเร่งให้เขาออก ก็ตั้งใจมาแต่เดิมว่าอยากจะรับหลักการแต่พอมาดูหลักการเข้า เป็นหลักการผูกมัดอย่างนี้ รับยาก ก็เหมือนอย่างดอกเตอร์อดุลว่าน่าจะบางอย่างชอบ บางอย่างคนไม่ชอบให้อธิบดีกรมปาไม้ เปรียบเทียบ อยากให้คนกลางไปเป็นพนักงานสอบสวนหรือศาลเปรียบเทียบ ก็แก้ไม่ได้ รับไป แล้วตัดออกก็ไม่ได้ มันเต็มไปด้วยข้อผูกมัด หลักการอย่างที่เขียนมานะ เขียนมาว่าไม่ให้แก้ คือสภาจะแก้ไม่ได้เลย แก้ได้แต่เพียงว่าอยู่ในกรอบ กรอบเล็ก ๆ ถ้าไม่พอใจ บางคนก็เห็นว่า ไหน ๆ จะออกกฎหมายทั้งทีออกไปก็แก้ไม่ได้ ส่งกรรมาธิการก็เอาไปร่างนี่ยกมาเป็นกะบิ จะไป แก้เข้าก็ขัดหลักการ ถ้าจะตั้งดันไปว่าไม่ขัด รับมาสภาว่าขัดก็ทงายห้อง กระผมจึงคิดว่าถ้าเป็นไปได้ อยากเรียนท่านเจ้าของร่างว่า เพิ่มเติมหลักการเพียงแต่ว่า แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับ ปาไม้ให้เป็นการเหมาะสมยิ่งขึ้น และแก้ไขมาตราดังต่อไปนี้ ก็ลอกเอามา เพิ่มเติมนี้ใคร จะเพิ่มเติมก็ได้กระผมก็อยากจะเพิ่มเติม หรืออยากจะตัดทอนว่าไม่ในบ้านนี้ถึงจะเป็นไม้สัก หรือจะเป็นไม้อย่างที่จะทำมันนี้ ไม่ห้ามมันก็แก้กันได้ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เพราะว่าความเห็นของ กระผมนั้นไม่ได้ตรงกับกระทรวงเกษตร ฯ มาตั้งแต่กระผมอยู่ในสภานี้สัก ๓๐ ปีกระมังว่า ปาส่วนตัวนี้มันจะเป็นเหตุให้มีปาและไม่มีใครขโมย ไม่มีใครทำลาย แต่บ้านเราให้ยอมทำกัน นักวิชาการกรมปาไม้หลายคนก็เห็นกับกระผม แต่ว่าเล็กเกินไป เพราะรัฐบาลไม่เอาเรื่องสัมปทาน ก็เหมือนกัน ความจริงนั้นเรื่องสัมปทานก็ดี หรือเรื่องปลูกป่าก็ดี มีมาตั้งแต่รัชกาลที่ ๕ แล้ว มันก็ดีเรื่อย ๆ มา มาหลวงแหลกอีตอนปี ๒๔๗๕ หลัง ๒๔ มิถุนายน ๒๔๗๕ เพราะว่าใคร มาอยู่กรมปาไม้ก็มักจะกินสินบนผู้รับสัมปทาน มันเป็นอย่างนี้ ที่นี้คนดี ๆ อธิบดีดี ๆ ก็เหียง แหียงก็พะกงสิ ร่างกฎหมายตะบันเลย คนดี ๆ ก็กลัว แล้วจริง ๆ นะไม่ใช่ว่าอธิบดีหรือ ข้าราชการกรมปาไม้ไม่ดี มีเมื่อสภาก่อนเราในปี ๒๕๑๒ กรมปาไม้ได้แย้งคัดค้านการตัดป่ายาง ที่จังหวัดกำแพงเพชรให้แล้วมาอยู่ แล้วต้องอพยพไปอยู่ในป่ายางกรมปาไม้คัดค้าน รัฐมนตรี ท่านจะเอา เพราะท่านได้อยู่หลายสิบล้าน มันก็เลยต้องตัดป่ายางเพื่อไม่ให้แล้วอยู่ ที่เตียน ๆ ไม้ให้อยู่ ต้องตัดป่ายางให้อยู่ มันก็รู้กันทั้งนั้นละ ไม่มีใครไม่รู้กันเมื่อไร และไม่ใช่ว่ากรมปาไม้ นี้จะทุจริตทั้งหมด อธิบดีกรมปาไม้ รองอธิบดีกรมปาไม้คัดค้าน แต่ว่าเล็กกว่ารัฐมนตรีก็เคยมี ไม่ใช่รัฐมนตรีเดี๋ยวนี้นะ ต้องขอประทานโทษครับ ไม่ใช่เลย ตั้งแต่ปี ๒๕๑๒ นั้นแล้ว เรื่องจริง ๆ ก็ยังคาราคาซังอยู่ที่จังหวัดกำแพงเพชร อพยพแล้วมาเพื่อขายป่ายางเท่านั้นเอง เรื่องเหล่านี้

นั้นมีข้อบกพร่อง คนที่รู้เห็นอยู่กับป่าไม้นี้ กระผมก็อยู่กับป่าไม้ ความบกพร่องมันมีมาก ถ้าไปเขียนหลักการไม่เปิดโอกาสให้เราแก้ไขได้แล้ว ธุระอะไรเราไปรับหลักการ กระผมจึงขอต่อรองกับท่านรัฐมนตรีว่าถ้าจะแก้หลักการคงจะจบนะครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เดี่ยว ผมขอประทานโทษครับ ที่ฟังคุณใหญ่อภิปรายว่า ให้เติมว่า ให้แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ให้เหมาะสมยิ่งขึ้นและ ๑ - ๒ - ๔ จนถึง ๑๓ คำว่า "และ" ก็แปลว่า ข้อ ๑ ถึงข้อ ๑๓ นี่ก็หลักการทั้งนั้นผมถือว่าเมื่อ "และ" ก็แก้ไขไม่ได้ด้วยกันทั้งนั้น เป็นต้นว่าจะไปแก้อำนาจอธิบดีหรือจะไปเติมไม้สัก ไม้ยาง ไม้กระยาเลย ทำไม่ได้ มันบอกชัดเจนหมดแล้วในหลักการเท่านั้น ถ้ารับก็รับตามนี้ แปรญัติไม่ได้

นายไพจิตร เอื้อทวีกุล :ท่านประธานที่เคารพ กระผมต้องขอภัยที่รบกวนเวลาอีกครั้ง แต่ว่ามันเป็นความจริงอย่างที่ท่านสมาชิก คือคุณใหญ่ ว่า คือถ้าหากว่ารัฐบาลเสนอกฎหมายอย่างนี้มาและสภานี้รับ ต่อไปนี้สภานี้จะทำหน้าที่ไม่ได้เลย เพราะว่าท่านผูกมัดมาอย่างนี้ นี่แปรญัติอย่างไรก็ไม่ได้ ถ้ากระผมเป็นสมาชิกขอแปรญัติดี พอไปถึงกรรมาธิการบอกว่า เห็นด้วยทุกประการ แต่เสียใจเหลือเกิน ชัดหลักการซึ่งสภาฯรับไปแล้วถ้ากระผมบังเอิญเป็นกรรมาธิการ มีใครแปรญัติมากกระผมก็ได้ชี้แจงอย่างนี้ เพราะมันเป็นหลักปฏิบัติ ไม่มีทางที่จะไปแก้ไขกฎหมายฉบับนี้ได้เลย นอกจากถ้อยคำเล็ก ๆ น้อย ๆ ซึ่งไม่มีความหมายความจริงแล้วการที่ท่านรัฐมนตรีอ้างข้อ ๔๒ ในข้อบังคับนี้เป็นการอ้างซึ่งจะทำให้ท่านสมาชิกบางท่านเข้าใจผิด และถ้าเข้าใจผิดแล้ว หลงรับหลักการไปแล้วสภานี้หมดความหมายทันที รัฐบาลจะถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป มาตรา ๔๒ เพียงแต่บอกว่าในกรณีที่มีการแก้ไขกฎหมายเดิม ก็ให้ระบุมติตราที่ต้องการแก้ไขเพิ่มเติมไว้ด้วย ให้ระบุแต่ไม่ได้ระบุว่าต้องแก้อย่างไร ข้อสำคัญต่างกันอยู่ที่นี้ ถ้าหากจะแก้หลักการให้เป็นธรรมกับสภานี้แล้วง่ายมาก ก็ใช้ข้อความอย่างคุณใหญ่ว่า แต่ไม่ใช่เติม ข้อ ๑ ถึง ๑๓ อย่างนี้ไม่ช่วยอะไรขึ้นมาเลย ก็เติมข้อความอย่างที่ว่านั้นแล้วก็บอกว่า โดยแก้ไขมาตราแล้วท่านก็ว่า มาตรา ๔ มาตรา ๑๐ มาตรา ๑๔ แต่ไม่ต้องบอกว่าจะแก้อย่างไร ทั้งนี้เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้สมาชิกนี้ไปแปรญัติดีเลอะเทอะไปหมด ถือโอกาสที่รัฐบาลเสนอแก้ไขเพียงบางมาตรา แล้วถ้าไม่ระบุเอาไว้แล้วสมาชิกจะไปแก้ทั้งฉบับก็ได้อันนี้ก็ไม่ใช่เป็นธรรมกับรัฐบาล โดยระบุมติตราไว้ ถ้าสมาชิกอยากจะทำก็ขอให้

แก้มาตรานั้น ๆ แต่ไม่ได้บอกไว้ในนี้ว่าให้แก้อย่างไร กระผมขอใช้เวลานิดเดียวนะครับ ขอให้
 อ่านดูตัวอย่าง อย่างเช่นข้อ ๓ ของหลักการ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๓
 และเพิ่มมาตรา ๕ ทวิ อันนี้ถูกต้องทุกประการ แต่ว่าท่านต่อไปอีก เพื่อให้รัฐมนตรีมีอำนาจ
 กำหนดอัตราค่าภาคหลวงได้กว้างขวางลดหรือยกเว้นค่าภาคหลวงแล้วอนุญาตให้แตกต่างกันไป
 จากกฎกระทรวงได้ สมมติกระผมเห็นด้วยตามนี้หมดทุกอย่างครับ แต่กระผมเห็นว่ารัฐมนตรี
 ไม่น่ามีอำนาจกำหนดให้แตกต่างจากกฎกระทรวงได้ กระผมแปรญัตติไป รับรองได้ว่ากรรมาธิ-
 การไม่รับ เพราะว่าขัดหลักการที่เขียนอยู่ในนี้ขัดแย้งสภาเรียบร้อยแล้ว เพราะฉะนั้นวิธีเดียวที่
 จะให้กฎหมายนี้ผ่านสภานี้ได้ซึ่งกระผมสนับสนุนในหลักการทุกประการและอยากให้ผ่าน
 อย่างยิ่ง แต่ถ้าหากว่าท่านไม่แก้หลักการแล้ว กระผมยกมือให้ไม่ได้เป็นอันขาด วิธีที่จะแก้ก็คือ
 แก้เขียนอย่างที่คุณใหญ่ว่า แล้วก็อย่ามาระบุวิธีที่จะแก้ ระบุแต่มาตราที่จะแก้ ถ้าอย่างนี้ปัญหา
 จะหมดไปทันที ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ถ้าอย่างนั้นค่อยนำฟัง

นายเถลิง ชำรงนาวาสวัสดิ์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) :
 ท่านประธานที่เคารพ คือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ครับ ไม่ได้เป็นเพราะเจตนาของทางรัฐบาล
 เลยที่จะมาผูกมัด แต่เป็นเพราะว่าในระดับทางเจ้าหน้าที่ได้ปรึกษาทางฝ่ายกฎหมายก็ได้รับ
 คำชี้แจงว่าตามข้อบังคับจะต้องเขียนอย่างนั้นครับ ซึ่งกระผมใคร่ขอภัยว่าไม่ได้เป็นเรื่องที่
 รัฐบาลต้องการจะไปผูกมัดท่านสมาชิก กระผมใคร่ขอเสนอที่จะแก้ไขในเรื่องนี้ให้ตรงกับที่
 ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้กรุณาแนะนำครับ คือใช้คำกว้าง ๆ ว่าแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ
 ป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา และใส่เลขมาตราที่เกี่ยวข้องไปเท่านั้นละครับขอเพียงแค่นั้นครับ
 เพราะเรื่องนี้ได้เกิดขึ้นไม่ได้เป็นเจตนาอะไรเลยครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอประทานแก้เสียให้เรียบร้อยเลยครับ เอาให้
 ถูกเสียเลย จะได้ขออนุมัติสภา

นายเถลิง ชำรงนาวาสวัสดิ์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) :
 ถ้าอย่างนั้นกระผมขออนุมัติครับ ใช้คำพูดดังต่อไปนี้แทน แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ
 ป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๗ มาตรา ๕ คือใช้คำเลียนในนี้ได้ไหมครับว่า

“แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗ ยกเลิกมาตรา ๘ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๙ มาตรา ๓๐ มาตรา ๓๓ และเพิ่มมาตรา ๙ ทวิ เพิ่มมาตรา ๑๑ ทวิ มาตรา ๖๔ ทวิ มาตรา ๖๔ ตริ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๓ มาตรา ๑๘ เพิ่มมาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๘ มาตรา ๕๓ ทวิ มาตรา ๕๓ ตริ มาตรา ๕๓ จัตวา มาตรา ๗๓ ทวิ แก้ไขมาตรา ๕๔ มาตรา ๕๘ มาตรา ๕๘ ทวิ มาตรา ๖๑ ทวิ เพิ่มมาตรา ๗๔ ตริ และมาตรา ๗๔ จัตวา

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ขอให้ทางเจ้าหน้าที่สภาอ่านอีกครั้งครับที่รัฐบาล
เสนอแก้หลักการ ประเด็นครับ อ่านก่อน เดี่ยวจะมีอะไรค่อยว่ากัน

พันเอก สงวน คำวงษา (รองเลขาธิการรัฐสภา ผู้รักษาราชการแทนเลขาธิการรัฐสภา) : หลักการที่คณะรัฐมนตรีขอแก้่างนี้ได้ดังนี้

“หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔

๑. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗ และยกเลิกมาตรา ๘

๒. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๔ มาตรา ๓๐ และมาตรา ๓๓ และเพิ่มมาตรา ๔ ทวิ

๓. เพิ่มมาตรา ๑๑ ทวิ มาตรา ๖๔ ทวิและมาตรา ๖๕ ตริ

๔. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๘

๕. เพิ่มส่วนที่ ๔ มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖

๖. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๓๘

๗. เพิ่มมาตรา ๕๓ ทวิ มาตรา ๕๓ ตริ มาตรา ๕๓ จัตวา และมาตรา ๗๓ ทวิ

๘. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๕๔

๙. แก้ไขมาตรา ๕๘ และเพิ่มมาตรา ๕๘ ทวิ

๑๐. เพิ่มมาตรา ๖๑ ทวิ

๑๑. เพิ่มมาตรา ๗๔ ตริ และมาตรา ๗๔ จัตวา”

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณปรีดีครับ

นายปรีดี เกษมทรัพย์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ปรีดี เกษมทรัพย์ กระผมรู้สึกทางรัฐบาลหรือท่านก็พยายามลอมขอมที่จะแก้ไขให้ตามความคิดที่เราถ่วงกันอยู่ขณะนี้ แต่กระผมสงสัยว่ามันจะกลายเป็นไม่มีหลักการ แล้วก็ว่าแก้ตามมาตรานั้น มาตรานี้ ซึ่งมาตรานั้น

มาตรานี้จะแก้อย่างไรก็ได้ จะแก้เป็นตัวอักษรหรือว่าเขียนผิดหรือจะแก้ตัวหนังสืออะไรนั้น
 แก้อย่างไรก็ได้ แต่ขอแต่ว่าแก้แต่มาตราเหล่านั้น ถ้าหากเรามาดูระเบียบข้อบังคับการประชุม
 สภาของเราในข้อ ๘๒ นะครับ

“ร่างพระราชบัญญัติต้องแบ่งเป็นมาตรา และต้องมีบันทึกประกอบ ดังต่อไปนี้

(๑) หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติ

(๒) เหตุผลในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ

หลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินั้นให้กำหนดโดยชัดแจ้งในกรณีที่เป็นการแก้ไข
 กฎหมายเดิม ก็ให้ระบุมาตราที่ต้องการแก้ไขเพิ่มเติมไว้ด้วย”แสดงว่ามันจะต้องมีหลักการว่า
 ต้องการแก้ไขอะไร ถ้าเป็นกฎหมายต้องการแก้ไขอะไร แล้วก็ยกบอกว่ามาตรานั้นมาตรานี้ ถ้าเพียง
 แต่บอกว่าแก้มาตราเท่านั้นไม่มีหลักการ กระผมสงสัยว่าจะไม่ค่อยชอบตามข้อบังคับอันนี้
 นะครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมเห็นว่าให้ระบุมาตรานี้ก็บอกให้บอกเลข
 มาตราเท่านั้นแหละครับ ถ้าว่าจะเอาอย่างคุณปริตต์ว่า ก็กลับไปใหม่ ก็รับหลักการกันไม่ได้ ก็
 ผูกมัด เชิญคุณไพจิตรครับ

นายไพจิตร เอื้อทวิกุล : ท่านประธานครับ ความจริงกระผมอยากจะขอเพียง
 แต่ว่าขอเพิ่มที่ท่านรัฐมนตรีได้เสนอไว้ว่า ขอให้มีความอีกข้อหนึ่งว่า ขอแก้ไขบัญญัติตรา
 ค่าธรรมเนียมให้เหมาะสมยิ่งขึ้น อันนี้ในร่างเดิมมีอยู่แล้วก็ควรจะมี ส่วนในเมื่อคุณปริตต์ได้
 พุดมาแล้วนั้น กระผมอยากจะขออภิปรายสั้น ๆ ว่า ความจริงแล้วการที่ท่านจะให้เขียนลงไป
 ถึงหลักการที่ชัดแจ้งเช่นนั้น และก็ได้รับทราบมาอย่างนี้ กระผมเชื่อว่ากฎหมายถ้าเขียน
 อย่างนั้นแล้วไม่มีทางที่จะผ่านสภาได้ สภารับหลักการไม่ได้ ก็เท่ากับสภานั้นยุบตัวเองไปโดย
 ปริยาย ทุกอย่างนั้นจะต้องเป็นอย่างไรที่รัฐบาลว่ามา ก็ในเมื่อเราได้ระบุมาตรา นี่ก็เป็นการกำหนด
 ที่เพียงพอแล้ว เพียงแต่ป้องกันไม่ให้สมาชิกยื่นขอแปรญัตติไปหมด แก้ไปหมดทุกมาตรา
 ที่รัฐบาลไม่ต้องการจะแก้ ส่วนจะแก้มันจะแก้อย่างไรที่จะเหมาะสมที่สุดก็เป็นดุลพินิจของ
 สภาฯ รัฐบาลก็มีผู้แทนอยู่ในกรรมาธิการ เพราะฉะนั้นไม่เป็นปัญหาครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณศักดิ์ดาครับ

นายศักดิ์ดา สายบัว : ท่านประธานที่เคารพ ตามที่ทางรัฐบาลเสนอแล้วก็ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเมื่อก็เสนอนั้น กระทบเห็นด้วย เพราะคำว่าหลักการนี้ครับ หลักการกว้าง เราก็บอกที่ไม่มีหลักการ พอมันละเอียดเกินไป เราก็บอกว่าจะละเอียด แก้ไขไม่ได้หลักการของร่างพระราชบัญญัติ กระทบอยู่ที่ถูกต้องก็คือว่าหลักการ เราต้องการแก้ไขพระราชบัญญัติเดิมซึ่งมันไม่ได้ความมันไม่เหมาะสมตามสถานการณ์ สภาพกาลเวลาปัจจุบันนั้น กระทบก็คิดว่าเป็นหลักการ แล้วก็ปล่อยให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติไปแก้ไขรายละเอียดตามที่รัฐบาลอนุญาตแล้ว กระทบคิดว่าเพียงพอ อันนี้กระทบคิดว่าเป็นหลักการ ถ้าเราคิดว่าการแก้ไขพระราชบัญญัติเดิมนั้นนะ มันไม่ชอบด้วยหลักการก็ว่ากันไปอีกเรื่องหนึ่ง ขอพระคุณครับท่านประธานครับ

นายบุญชนะ อุตถากร : ท่านประธานที่เคารพ ในสัปดาห์ก่อนมีการเสนอร่างพระราชบัญญัติว่าด้วยโรงงาน กระทบได้ลุกขึ้นมาอภิปรายว่าหลักการละเอียดเกินไป ระบุไว้ชัดเกินไป ถ้าสภานี้รับหลักการก็หมายความว่าในชั้นกรรมาธิการก็อาจจะแก้ไขอะไรไม่ได้เลย แต่เมื่อได้อภิปรายกันแล้วประมาณ ๒ ชั่วโมง ก็ได้มีการลงมติรับหลักการ ๑๒๕ ต่อ ๒๕ กระทบจำได้ว่าอย่างนั้น ร่างกฎหมายฉบับนี้กระทบได้พิจารณาโดยละเอียดแล้วทั้ง ๑๓ ข้อ กระทบคิดว่ามีเหตุผลและมีหลักการดี ๆ ทั้งนั้น กฎหมายนี้ขออย่าได้ลืมว่าได้ออกมาครั้งแรก ตั้งแต่ปี ๒๔๘๔ จนถึงเวลานี้ ๓๓ ปีแล้ว ได้แก้มา ๓ ครั้ง และคราวนี้รัฐบาลก็ได้เสนอว่ากฎหมายเก่า ๆ ว่าด้วยป่าไม้มีหลายมาตราที่ไม่รัดกุมไม่เหมาะสมแก่กาลสมัย สมควรจะแก้ไขเพิ่มเติมให้เหมาะสมแก่กาลสมัยปัจจุบัน ทั้ง ๑๓ ข้อนี้กระทบคิดว่าเป็นหลักการที่เหมาะสมแล้ว สภานี้ควรจะพิจารณารับหลักการไปได้เลย และไปปรับปรุงแก้ไขกันในชั้นกรรมาธิการ ถ้ากฎหมายเรื่องโรงงาน เรื่องพอลลูชัน (pollution) เราทำได้ ทำไมกฎหมายฉบับนี้จะทำไม่ได้ กระทบคิดว่าถ้ามีการลงมติในขณะนี้สมาชิกส่วนมากก็คงจะรับหลักการ เพราะเมื่อได้ฟังเหตุผลที่ท่านรัฐมนตรีอธิบายหลายครั้งอย่างละเอียด ประกอบกับสมาชิกผู้มีเกียรติคือท่านอธิบดีกรมป่าไม้อธิบายประกอบแล้ว กระทบคิดว่าเราน่าจะรับหลักการได้ ไปแก้ไขชั้นกรรมาธิการก็อาจจะทำได้ กระทบเองความจริงก็ติดใจอยู่ในข้อ ๑๒ ครับ เรื่องอธิบดีกรมป่าไม้ควรจะมีอำนาจเปรียบเทียบปรับได้ อันนี้ก็คล้าย ๆ ว่าเอาอำนาจทางตุลาการไปให้อำนาจแก่ฝ่ายบริหาร

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านรองเลขาธิการรัฐสภาจดหรือยัง อ่านให้
รัฐบาลฟัง ท่านจะเอาไหม

พันเอก สงวน คำวงษา (รองเลขาธิการรัฐสภา ผู้รักษาราชการแทนเลขาธิการรัฐสภา)
: ขอความกรุณาได้ทบทวนที่ท่านอภิปรายชื่อร่างพระราชบัญญัติอีกที

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : หลักการขึ้นต้นว่าอย่างไร อาร์มภพ

พันเอก สงวน คำวงษา (รองเลขาธิการรัฐสภา ผู้รักษาราชการแทนเลขาธิการ
รัฐสภา) : ที่ดอกเตอร์ อุดล พุดเมื่อกี้นี้กระผมจดไม่ทัน

นายอุดล วิเชียรเจริญ : หลักการ เพื่อแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติป่าไม้พุท
ศักราช ๒๔๘๔ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยแก้มาตราดังต่อไปนี้ ก็เอาอย่างที่ท่านรัฐมนตรีท่านว่า
เป็นแต่เพียงถ้อยคำตอนแรก กระผมคิดว่าชี้แนวไว้ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านรัฐมนตรีไม่ขัดข้องนะครับ

นายเถลิง ชำรงนาวาสวัสดิ์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) :
ไม่ขัดข้อง

นายสมภพ ไทตระกิตย์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงยุติธรรม) : ท่านประธาน
ที่เคารพ กระผมขออนุญาตที่จะกราบเรียนท่านประธานและท่านสมาชิกผู้มีความเกี่ยวข้องกับ
การกำหนดหลักการ ในหลักการของร่างพระราชบัญญัติป่าไม้นี้ ท่านสมาชิกก็ตั้งใจว่าให้มีราย
ละเอียดมากเกินไป โดยที่กระผมมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบในการที่จะกำหนดหลักการที่จะนำ
มาเสนอต่อสภานี้ ถ้าหากว่าท่านได้ลองทบทวนความจำดูกับร่างพระราชบัญญัติที่เป็นของ
รัฐบาลที่ได้เสนอมาสู่สภานี้ จะเห็นได้ว่าในการกำหนดหลักการนั้นมีอยู่ ๒ แบบ แบบแรก
คือกำหนดแต่เพียงมาตรา อย่างที่ท่านสมาชิกได้เสนอมาแล้ว อย่างเช่นพระราชบัญญัติโรงงาน
รัฐบาลได้เสนอทำนองนี้มาหลายพระราชบัญญัติ กระผมได้รับคำแนะนำจากท่านสมาชิกบอก
ว่า การกำหนดว่าแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัตินี้ โดยแก้มาตรานั้น ๆ สมาชิกไม่ทราบว่ามีมาตรา
นั้นจะมีอะไรกันบ้าง ถ้าจะกรุณาเขียนเสียหน่อยว่า มาตรานั้นนะเพื่ออะไร เป็นเรื่องอะไร ก็
จะทำให้พิจารณาเข้าใจง่าย กระผมก็ได้ลองร่างมาในทำนองรูปนี้หลายพระราชบัญญัติเหมือน

กัน อย่างตั้งแต่ประมวลรัฐฎการ มีหลายสิบพระราชบัญญัติที่ได้เขียนทั้งมาตรา และก็ได้อธิบายด้วยว่าการแก้ไขมาตรานั้นนะแก้ไขอะไรบ้าง อันนี้ก็โดยพิจารณาจากข้อบังคับ รัฐบาลก็พยายามยึดมั่นในข้อบังคับของสภา เพราะว่าตามหลักการมันต้องชัดเจน ดังที่เห็นได้ว่าร่างพระราชบัญญัตินั้นให้กำหนดโดยชัดเจน อ้ายชัดเจนนี้ก็เข้าใจว่าอาจจะต้องการคำอธิบายเล็กน้อยให้เข้าใจว่าแก้ไขเพิ่มเติมอะไร นอกจากจะชัดเจนแล้วก็ต้องระบุมาตราไปด้วย อันนี้กระผมก็อยากทราบเรียน ถ้าหากสภานี้จะถือเป็นมติว่า ต่อไปนี้หลักการให้ระบุแต่เพียงมาตราอย่างเดียว ไม่ต้องชี้แจงเพิ่มเติม กระผมก็พร้อมจะปฏิบัติ แต่ขอให้เป็นที่เข้าใจกันว่าจะระบุแต่เพียงมาตราเท่านั้น

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ครับ ก็เห็นจะอย่างนั้น เพราะเห็นว่าพระราชบัญญัติที่รัฐบาลเสนอเข้ามา ต่อไปก็ระบุเฉพาะมาตราเท่านั้น เช่นพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงอะไรต่ออะไรนี้ครับ เผอญก็มา มี ๒-๓ ฉบับที่ออกจะละเอียดลอลอ ก็ทำให้สมาชิกเกิดสงสัยอาจจะเกรงไปว่า วันหลังจะเขียนหลักการว่าให้แก้ร่างพระราชบัญญัติไปไม่เป็นดังต่อไปนี้เอาพระราชบัญญัติใส่ไปในหลักการทั้งฉบับ แปรญัตติไม่ได้เลย ตกกลงจะอนุมัติให้รัฐบาลแก้หลักการใหม่ครับ ท่านผู้ใดเห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ครับ เป็นเสียงข้างมากแล้ว เป็นอันว่า สภานี้อนุมัติให้ทางคณะรัฐมนตรีแก้หลักการได้ ที่นี้จะมีอะไร ใครจะว่าอะไร คุณชนะครับ

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานที่เคารพ กระผมเห็นว่าได้อภิปรายกันมาอย่างกว้างขวางแล้ว ทางรัฐบาลก็ได้ชี้แจงแล้ว กระผมขอเสนอปิดการอภิปราย และขอผู้รับรองทั้งหลายได้กรุณารับรองด้วย

(มีสมาชิกยืนขึ้นรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มีผู้เสนอให้ปิดอภิปรายครับ จะมีท่านผู้ใดเห็นเป็นอย่างอื่น เชิญครับ คุณสุรินทร์

นายสุรินทร์ มาศดิตถ์ : ท่านประธานที่เคารพ ปัญหาที่กำลังพูดกันเดี๋ยวนี้คือ เบาลงมติไปแล้วให้รัฐบาลแก้หลักการ แก้อย่างไรยังไม่ได้พูดกัน แล้วจะมาปิดการอภิปราย

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : อ่านหลายทีแล้วนี่

นายสุรินทร์ มาศดิตถ์ : ไม่ใช่หลายที ผมเห็นว่ายังไม่ถูกที่รัฐบาลแก้ เดี่ยวลงมติไปไม่ถูก แล้วท่านประธานต้องลงจากบัลลังก์ไปเสียอีกหรือ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่ใช่หรือครับ ไม่ลงหรือ

นายสุรินทร์ มาศดิตถ์ : ถ้าไม่ลง ผมขออนุญาตท่านประธาน

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เดี่ยว ผมเข้าใจว่าอ่านให้ฟังแล้ว ท่านรองเลขา อ่านแล้ว

นายสุรินทร์ มาศดิตถ์ : ยังไม่ถูกครับ ผมเห็นว่ายังไม่ถูก

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : อย่างนั้นหรือครับ

นายสุรินทร์ มาศดิตถ์ : เหตุที่ยังไม่ถูกเพราะว่าแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายป่าไม้ยังอ้างเป็น ๒ ฉบับ แล้วท่านรัฐมนตรีจะให้แก้ฉบับเดียว เดี่ยวพอไปถึงกรรมาธิการ อ้าว มาตรการนี้ให้แก้ ฉบับที่ ๔ ปี ๒๕๐๓ ด้วยนี้ มันไม่มีในหลักการนี้ แล้วจะเอากันอย่างไร นี่มันแก้ ๒ ฉบับนี้ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ปี ๒๕๘๔ นะครับ

นายสุรินทร์ มาศดิตถ์ : ปี ๒๕๘๔ แต่มาตรา ๘ นี้ครับ แก้ไขมาตรา ๔ นี้ อ้างกฎหมายป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) ปี ๒๕๐๓ ด้วยครับ ท่านประธาน ดังนั้นในหลักการจะต้องกำหนดไว้ว่าแก้ฉบับไหน

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมก็ไม่รู้ว่าไปใส่ ปี ๒๕๘๔ เข้าไว้ทำไม

นายสุรินทร์ มาศดิตถ์ : ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : อันนี้ทางคุณสุรินทร์เห็นจะพูดถูกครับ

นายสุรินทร์ มาศดิตถ์ : นี่ผมกลัวว่า เดี่ยวลงมติก็ยอมให้แก่นั่นนอนครับ แต่ว่า
 แก้ไปแล้วผิดอีก ทีนี้จะทำอย่างไรกัน

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ทำอย่างไรกัน ก็รัฐบาลจะว่าอย่างไร

นายสุรินทร์ มาศดิตถ์ : ก็แก้ให้ถูกซีครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญท่านรัฐมนตรีครับ

นายสมภพ ไทตระกิตย์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงยุติธรรม) : กระผมขอ
 อนุญาตกราบเรียนชี้แจงท่านสมาชิก ตามที่ท่านสมาชิกประสงค์จะใช้คำว่า “พระราชบัญญัติ
 ป่าไม้ พุทธศักราช ๒๕๘๔” นั้น กระผมเห็นว่าพอไปได้ เพราะเหตุที่ว่าได้มีการแก้ไขครั้งที่ ๓
 พ.ศ. ๒๕๐๓ นั้น ก็ถือเป็นการแก้ไขพระราชบัญญัติปี ๒๕๘๔ พระราชบัญญัติปี ๒๕๘๔ นั้น
 เป็นหลักแต่มีการแก้ไขครั้งที่ ๑ เมื่อปีนั้น ๆ แต่สรุปแล้วก็คือแก้ปี ๒๕๘๔ นั้นเอง เพราะ
 ฉะนั้นเห็นว่าไม่เป็นอะไรครับ พอจะใช้ได้

พันเอก สมคิด ศรีสังคม : ท่านประธานที่เคารพ เรื่องที่เราเคยปฏิบัติมาแล้วนะครับ
 เราไม่ได้ระบุว่า ร่างพระราชบัญญัติปีไหน ที่เคยปฏิบัติมาเราพูดคลุมไปเลยว่า อย่างข้อความ
 เดิมตามหลักการของทางฝ่ายรัฐบาลนั้นบอกว่า แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยป่าไม้อันนี้
 ครับมันขัดแย้งดี ก็เป็นการคลุมไปหมด จะแก้ไขก็ปี ๆ มันก็รวมอยู่ในนั้นเลยครับอันนี้ แล้ว
 ก็เราเคยปฏิบัติกันมาอย่างนี้ตลอดครับ เพราะฉะนั้นกระผมก็จะขอเสนอให้ใช้คำว่า “กฎหมาย
 ว่าด้วยป่าไม้” ไม่ให้ระบุว่าพระราชบัญญัติของปีนั้น ๆ อันนี้กระผมว่ามันกว้างกว่าครับ ขอขอบ
 คุณครับ

นายสุรินทร์ มาศดิตถ์ : ท่านประธานที่เคารพครับ ข้อบังคับข้อ ๘๒ วรรคท้าย
 นั้น กำหนดไว้ว่าในกรณีเป็นการแก้ไขกฎหมายเดิมก็ให้ระบุมাত্রาที่ต้องการแก้ไขเพิ่มเติมไว้
 ด้วย ดังนั้นถ้าพูดเพียงว่าให้แก้ไขกฎหมายป่าไม้ ไม่ทราบฉบับไหน จะไปอ้างมาตรา ๔ มาตรา ๕

ไม่ทราบว่ามีมาตรา ๕ ของฉบับไหน ดังนั้นจำเป็นที่จะต้องระบุฉบับที่ต้องแก้ไข ที่รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงยุติธรรมพูดนั้น ก็เป็นการกล้อมแกล้มไป พอให้พันตัวเท่านั้น เพราะมีการระบุในข้อบังคับแบบนี้ จะต้องระบุไว้ว่าแก้กฎหมายฉบับใดฉบับใดบ้าง ในร่างของรัฐบาลมาตรา ๘ ซึ่งให้แก้ไขมาตรา ๔ นั้นก็ระบุไว้ชัดเจนว่ามาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ ก็แสดงว่ามาตรา ๔ นี้ในปี ๒๔๘๔ มันไม่มีแล้ว มันมีอยู่ในปี ๒๕๐๓ ถ้าไม่ใส่ ๒๕๐๓ เข้าไป ถึงใครจะทราบว่าการแก้ไขการคนไหนจะเคร่งครัดข้อบังคับขึ้นมากก็แก้ไขไม่ได้ ในมาตรา ๘ กฎหมายนี้ก็ยิ่งบกร่องกันไปใหญ่

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : แล้วคุณสุรินทร์เห็นอย่างไร ควรจะเขียนว่าอย่างไร

นายสุรินทร์ ภาศดีดัด : กระผมก็เห็นว่าควรเขียนอย่างนี้ครับ ท่านประธานหลักการ ให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยเฉพาะมาตราต่อไปนี้ ก็ระบุมาตราไป การที่กระผมเสนออย่างนี้ เพราะว่าฟังเสียงสภานี้แล้ว สภานี้มีทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วยในรายละเอียดของกฎหมาย การที่ใส่ไว้ว่าให้แก้ไขกฎหมาย ๒ ฉบับเพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้นนั้น เพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกบางท่านที่จะเพิ่มมาตรา เพราะว่าในข้อบังคับ ข้อ ๔๔ วรรคสุดท้าย บอกว่าการแปรญัติเพิ่มเติมมาตราขึ้นใหม่ต้องสอดคล้องกับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินั้น อันนี้ถ้าเพิ่มมาตราใหม่สอดคล้องกับหลักการ สมาชิกมีโอกาสที่จะเพิ่มเติมปรับปรุงกฎหมายนี้ให้ดีขึ้นได้ตามเจตนารมณ์ของท่านสมาชิกบางท่านที่อภิปราย กระผมเห็นว่าได้ประโยชน์ข้อนี้ อีกข้อหนึ่ง คือแปรญัติรับหลักการได้ตามมาตราแต่ละมาตราที่รัฐบาลเสนอมา กระผมเห็นว่าถ้าทำอย่างนี้

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ที่จะขอแก้ ว่าอีกทีดี ในตอนต้นนะ เมื่อทางนี้จะจดไม่ทัน

นายสุรินทร์ ภาศดีดัด : กระผมมีความเห็นว่า ควรจะแก้หลักการว่า ให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ และพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔)

พ.ศ. ๒๕๐๓ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น และให้แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป่าไม้ดังกล่าว ในมาตราต่าง ๆ ที่ทำนรัฐมนตรีทำนขอ เท่านั้นก็พอแล้ว กระผมเห็นอย่างนั้น

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอให้รองเลขาธิการรัฐสภาอ่านอีกทีเถอะ

พันเอก สงวน คำวงษา (รองเลขาธิการรัฐสภา ผู้รักษาราชการแทนเลขาธิการรัฐสภา) : หลักการ ให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ และพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พุทธศักราช ๒๕๐๓ กับให้แก้ไขพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ดังต่อไปนี้ คือ

๑. แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา ๗ ฯลฯ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ต่อกุณสุรินทร์ไม่ติดใจใช่ไหม

นายสุรินทร์ มาศติดต : การแก้ไขหลักการพระราชบัญญัติป่าไม้ ๒ ฉบับ ดังที่ ทำนรองเลขาธิการรัฐสภาอ่านไปแล้วนั้น ให้มีตู่ไปว่า "เพื่อให้เหมาะสมยิ่งขึ้น" และให้แก้ไข มาตราตู่ไปนี้ของกฎหมายป่าไม้ดังกล่าว ดังกล่าวก็หมายความว่า ๒ ฉบับที่อ้างข้างตั้น

พันเอก สงวน คำวงษา (รองเลขาธิการรัฐสภา ผู้รักษาราชการแทนเลขาธิการรัฐสภา) : กระผมขออนุญาตอ่าน หลักการ ให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ และพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น และให้แก้ไข พระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ดังตู่ไปนี้ ฯลฯ

นายสุรินทร์ มาศติดต : ดังกล่าวครับ ก็หมายความว่าในมาตราที่ทำนรัฐมนตรี ขอ ผมว่าอย่างนั้นจะสมบูรณครับ

นายไพจิตร เอื้อทวิกุล : ทำนประธานที่เคารพ กระผมเห็นว่าจะไปกันใหญ่แล้ว

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เห็นจะไปกันใหญ่ทุกวันครับ

นายไพจิตร เอื้อทวิกุล : เราจะก่อปัญหาให้ตู่เองโดยไม่จำเป็นเลยครับ ถ้าไประบุ ร่างพระราชบัญญัติที่จะแก้ไขได้แล้วนี้ ถ้าหากว่าคุณสุรินทร์ตู่ไม่ละเอียดเกิดในทำน ๆ มีฉบับ ที่ ๒ ที่จะต้องแก้ไขมาอีกก็ยุงอีก หรือว่าถ้าหากว่าในการไปแก้ไขในระดับกรรมธิการนั้นเห็น

ว่าเพื่อให้สอดคล้องจำเป็นต้องไปแก้ไขฉบับที่ ๓ ก็จะต้องยุ่งอีก ก็ของเก่ามันก็ที่อยู่แล้วทำไม
 ท่านไปก่อปัญหาเล่าครับ ก็เขียนง่าย ๆ ว่าแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยป่าไม้เพื่อให้เหมาะสม
 กับสภาพการณ์ยิ่งขึ้น โดยแก้มาตราต่าง ๆ ต่อไปนี้ แล้วจะแก้อย่างไร แก้ฉบับไหน มันก็แล้ว
 แต่ความเหมาะสม ทำไมท่านถึงจะไปก่อเหตุให้มันยุ่งยากเล่าครับ กระผมเห็นว่าตามที่ทรงรัฐกาล
 ได้เสนอมานั้นก็ดีแล้ว เพียงแต่แก้คำว่า "พระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔" เป็น
 ตามเดิมที่ท่านเขียนมานี้ว่า แก้ไขเพิ่มเติมว่าด้วยกฎหมายป่าไม้มันก็จบเรื่องกัน แล้วจะแก้
 สมัยไหนอย่างไรก็สุดแล้วแต่ความเหมาะสม

นายสุรินทร์ มาศดิตถ์ : กระผมเห็นว่าคุณไพจิตรก็เห็นอย่างนั้นนะถูก แต่ว่าถูก
 ไม่สมบูรณ์ เพราะว่าจะไปบอกว่าแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายป่าไม้มาตรานั้น มาตรานี้ มันมีถึง ๓-๔
 ฉบับ ถ้าไม่ระบุฉบับแล้วมาตรจะไปอ้างได้อย่างไรครับ การอ้างกฎหมายก็ต้องอ้างมาตรา มาตรา
 ของฉบับไหน ที่นี้ที่กระผมให้ใส่ พ.ศ. ด้วย นี้ กระผมอยากจะให้มันสมบูรณ์ครับ ท่านประธาน
 หรือสภาจะเอาไหนอย่างไรก็แล้วแต่

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่เป็นอย่างไรหรอกครับ สภานะลงมติให้รัฐบาล
 แก้หลักการได้อย่างนั้นเท่านั้น ที่นี้ตอนนี้ยังไม่สมบูรณ์ จะแก้ไปอย่างไรก็ไม่ได้ ผมไม่ว่า แล้ว
 แต่ใครจะผิดจะถูก แล้วแต่รัฐบาลจะยอมหรือไม่ยอม เชิญท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
 ยุติธรรม ครับ

นายสมภพ ไทสระกิจย์ : ท่านประธานที่เคารพ ขออนุญาตเรียนชี้แจงท่านสมาชิก
 ผู้มีเกียรติเกี่ยวกับการที่จะไประบุพระราชบัญญัติที่แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป่าไม้นั้นนะ
 ไม่มีความจำเป็น แล้วจะทำให้เกิดความเข้าใจผิดอย่างที่ท่านเป็นห่วง ร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ที่
 ถูกแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ นั้นนะ ตั้งแต่มาตรา ๔ เขาไม่เรียกว่า มาตรา ๔
 ของพระราชบัญญัติ พ.ศ. ๒๕๐๓ เป็นมาตรา ๔ ของพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔
 เพราะอย่างไรในพระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช ๒๔๘๔ นั้นมีมาตรา ๔ อยู่เสมอ แต่มาตรา
 ๔ นั้น ได้ถูกแก้ไขใน พ.ศ. ๒๕๐๓ แต่ความเป็นมาตรา ๔ นั้นอยู่ พุทธศักราช ๒๔๘๔ ฉะนั้น
 เมื่ออ้างพระราชบัญญัติเพียง พุทธศักราช ๒๔๘๔ นั้นก็เพียงพอแล้ว การที่เขาอ้างมาในบาง
 มาตรานั้นบอกว่าแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๐๓ แสดงให้เห็นว่า มาตรา ๔ ของพระราชบัญญัติ

นี้ก็มี บุคคลที่ราช ๒๒๒๕ นี้จะได้ถูกแก้ไขเพิ่มเติมเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๓ ให้ไปให้ความใน พ.ศ. ๒๕๐๓ เท่านั้น แต่การแก้ไข พ.ศ. ๒๕๐๓ ก็คือแก้ไขพุทธศักราช ๒๔๘๔ ถ้าจะอ้างแต่เพียง พระราชบัญญัติป่าไม้พุทธศักราช ๒๔๘๔ แล้วก็จะเป็นการที่กะทัดรัดแล้วเหมาะสมถูกต้องกว่าที่จะไม่อ้าง เพราะนอกจาก พ.ศ. ๒๕๐๓ ยังมี พ.ศ. ๒๔๘๔ (ฉบับ ๓) นี้ในร่างพระราชบัญญัตินี้ก็แก้ จะแก้ตามข้อเสนอของท่านสมาชิกผู้ที่มีเกียรตินี้ก็ยังไม่ควรถ่วงอยู่ดี

นายสุจินต์ มาสรัตน์ : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม สุจินต์ มาสรัตน์ เป็นเลขาธิการสหพันธ์เกษตรกรไทย ซึ่งเป็นกรรมาธิการกฤษฎีกาด้วย ยืนยันอย่างนั้น จะดีหรือท่านเกษตรจะอยู่ กระผมไม่ตั้งใจ กระผมขอถอน

ประธานสภาผู้แทนราษฎรแห่งชาติ : ครับ ขอขอบคุณมากที่สุด เป็นอันว่าไม่ต้องลงชื่อในร่างพระราชบัญญัติป่าไม้แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๐๓ ของรัฐบาล

นายสุจินต์ มาสรัตน์ (มี ๑๓๖ คน)

นายสุจินต์ มาสรัตน์ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย กรุณาไปร้องขอไว้ก่อน

ประธานสภาผู้แทนราษฎรแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๓ ของรัฐบาล รัฐบาลจะเสนอให้ส่งคณะกรรมาธิการร่างพระราชบัญญัติป่าไม้

นายสุจินต์ มาสรัตน์ : (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) : รัฐบาลจะเสนอให้คณะกรรมาธิการวิสามัญ จำนวน ๑๕ คน โดยรัฐบาลขอเสนอ ๗ คน

ประธานสภาผู้แทนราษฎรแห่งชาติ : รัฐบาลขอเสนอตั้งคณะกรรมาธิการวิสามัญ จำนวน ๑๕ คน และขอเสนอ ๗ คน จะมีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ไม่มี (มีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้ตั้งคณะกรรมการวิสามัญ จำนวน ๑๕ คน และของรัฐบาลเสนอ ๗ คน เชิญรัฐบาลเสนอได้ครับ

นายเถลิง ชำรงนาวาสวัสดิ์ (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) :
รัฐบาลขอเสนอกรรมการวิสามัญ ๗ คน คือ ๑. นายปรีดา กรรณสูต ๒. นายประดิษฐ์
วนาพิทักษ์ ๓. นายสง่า สรรพศรี ๔. นายจงรักษ์ ปรีชานนท์ ๕. นายอำนวย คอวนิช
๖. นายเถลิง ชำรงนาวาสวัสดิ์ ๗. นายสมภพ โทตระกิตย์

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ต่อกไปขอท่านสมาชิกได้โปรดเสนอชื่อกรรมการ
ครับ

นายถาวร ชะนะภัย : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอเสนอ นายพัญญู ณ ถลาง
ท่านผู้ใดเห็นด้วย โปรดรับรอง

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

(นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ได้ขึ้นขึ้น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ใครไม่ได้ยื่น คุณลุกขึ้นทำไมนะ

นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอเสนอ นายประสิทธิ์
ชูพันธ์

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ใครรับรองครับ ขอได้โปรดเรียกคนรับรอง
ด้วยครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

นายบุญชอบ สาครินทร์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม บุญชอบ สาครินทร์ครับ
ขอเสนอ นายกระจ่าง ธรรมโชติครับ ท่านผู้ใดเห็นด้วย โปรดรับรอง

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

นายสถาปน ศิริพันธ์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอเสนอ คุณบุญเท่ง ทองสวัสดิ์
ท่านผู้ใดเห็นด้วย โปรดรับรอง

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

นายวาทัญญู ณ ถลาง : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอเสนอ คุณไพจิตร เอื้อทวิกุล
ครับ ท่านผู้ใดเห็นด้วย โปรดกรุณารับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

นายพิชัย รัตตกุล : ท่านประธานครับ กระผมขอเสนอ นายสุรินทร์ มาศดิตถ์
ท่านผู้ใดเห็นด้วย โปรดรับรอง

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ๖ ท่านแล้วนะครับ

นายมารุต บุณาค : กระผมขอเสนอ คุณมานะ พิทยาภรณ์ ท่านผู้ใดเห็นด้วย
กรุณารับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นท่านที่ ๗ แล้วนะครับ เหลืออีกท่านเดียว

นายสมศักดิ์ ชูโต : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอเสนอ คุณศักดิ์ดา สายบัว
ท่านผู้ใดเห็นด้วย โปรดรับรอง

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ครบ ๘ ท่านแล้ว จะมีผู้ใดเสนอใครต่อไป
อีกไหม

นายศักดิ์ดา สายบัว : ท่านประธานที่เคารพ ผมคิดว่ามีคนที่เหมาะสมกว่าผมคน
หนึ่ง ผมอยากขอเสนอ ก็คือคุณไพโรจน์ สุวรรณกร ท่านผู้ใดเห็นด้วย โปรดรับรอง

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เดี่ยว ของคุณถอนหรือเปล่า

นายกักดา สายบัว : ผมถอนครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอบพระคุณครับ ครบ ๘ ท่านแล้วครับท่าน
ก้านันไพฑูรย์ครับ

นายไพฑูรย์ โทตระไวคยะ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอเสนอเปิดการเสนอ
ชื่อครับ ท่านผู้ใดเห็นด้วย กรุณารับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มีท่านผู้รับรองครบถ้วนแล้ว จะมีท่านผู้ใดมี
ความเห็นเป็นอย่างอื่น

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี ถือว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้ปิดการเสนอ
ชื่อได้ รongเลขาธิการรัฐสภากรณอ่านรายชื่อคณะกรรมการวิสามัญครับ

พันเอก สงวน คำวงษา (รองเลขาธิการรัฐสภา ผู้รักษาราชการแทนเลขาธิการรัฐสภา) :
รายชื่อคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างพระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ...) พ.ศ. ๑. นาย
ปรีดา กรรณสูต ๒. นายประดิษฐ์ วนาพิทักษ์ ๓. นายสง่า สรรพศรี ๔. นายจงรักษ์ ปรีชานนท์
๕. นายอำนาจ คอวนิช ๖. นายเถลิง ชำรงนาวาสวัสดิ์ ๗. นายสมภพ โทตระกิตย ๘. นาย
วาทัญญู ณ ถลาง ๙. นายประสิทธิ์ ชูพินิจ ๑๐. นายกระจำจ ธรรมโชติ ๑๑. นายบุญแห่ง ทองสวัสดิ์
๑๒. นายไพจิตร เอื้อทวีกุล ๑๓. นายสุรินทร์ มาศดิตถ์ ๑๔. นายมานะ พิทยาภรณ์ ๑๕. นาย
ไพโรจน์ สุวรรณกร

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : กำหนดการแปรญัตติภายในกี่วัน

นายเถลิง ชำรงนาวาสวัสดิ์(รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์) :
รัฐบาลขอเสนอแปรญัตติตามข้อบังคับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : รัฐบาลขอเสนอแปรญัตติตามข้อบังคับจะมี
ท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

(ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: ไม่มี เป็นอันว่าให้กำหนดการแปรญัตติตาม
ที่ประชุม ก็ได้เวลาแล้วครับ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติครับ ผมขอขอบคุณ และขอเลิกประชุมครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา

